

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 36
6 de novembre de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 20, primera reunió

Dossier

SUMARI

Pregunta

al Govern sobre el Projecte de llei de l'Estat de garantia de la unitat de mercat (tram. 310-00158/10) p. 3

Pregunta

al Govern sobre la pobresa energètica (tram. 310-00159/10) p. 4

Pregunta

al Govern sobre la medicació hospitalària de dispensació ambulatòria (tram. 310-00160/10) p. 6

Pregunta

al Govern sobre el director general de la Policia (tram. 310-00161/10) p. 7

Pregunta

al Govern sobre les mesures adoptades per a evitar els desnonaments (tram. 310-00163/10) p. 8

Pregunta

al Govern sobre la tramitació al Senat del Projecte de llei orgànica per a la millora de la qualitat educativa (tram. 310-00164/10) p. 9

Pregunta

al Govern sobre la reforma de la demarcació i la planta judicial que vol impulsar el Govern de l'Estat (tram. 310-00165/10) p. 10

Pregunta

al Govern sobre el cèntim sanitari i l'aplicació de l'eurovinyeta a l'eix Transversal (tram. 310-00166/10) p. 11

Pregunta

al Govern sobre l'obediència legal dels Mossos d'Esquadra (tram. 310-00167/10) p. 12

Pregunta

al Govern sobre la retribució dels directius del Servei Català de la Salut (tram. 310-00162/10) p. 13

Pregunta

al Govern sobre la situació i les perspectives de l'Hospital de Viladecans (tram. 310-00157/10) p. 14

Pregunta

al Govern sobre les obres del tren d'alta velocitat (tram. 310-00156/10) p. 16

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les privatitzacions i la venda de patrimoni en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (tram. 317-00093/10) p. 17

Pregunta

al president de la Generalitat Ple sobre la convocatòria de la consulta sobiranista i sobre el pagament dels proveïdors de la Generalitat (tram. 317-00092/10) p. 18

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la despesa social en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (tram. 317-00094/10) p. 19

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la rectificació de les polítiques del Govern i sobre la retirada de la proposta de fer la consulta (tram. 317-00098/10) p. 21

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la manera com els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 contribueixen a millorar la vida dels ciutadans (tram. 317-00096/10) p. 22

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració d'aspectes socials en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 i sobre el creixement econòmic (tram. 317-00095/10) p. 23

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració de les darreres dades econòmiques i sobre les mesures impulsades pel Govern (tram. 317-00097/10) p. 24

Projecte de llei

de governs locals de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00007/10) p. 25

→

Proposició de llei

sobre la renda mínima d'inserció (debat de totalitat) (tram. 202-00017/10/) p. 43

Procediment

per a elegir tres membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 284-00009/10) p. 56

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a fomentar la creació i la consolidació d'empreses (tram. 300-00097/10) p. 56

Interpel·lació

al Govern sobre la renda mínima d'inserció (tram. 300-00098/10) p. 62

Interpel·lació

al Govern sobre el projecte Castor d'emmagatzematge de gas (tram. 300-00099/10) p. 67

Interpel·lació

al Govern sobre política cultural (tram. 300-00101/10) p. 72

Interpel·lació

al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat per al 2013 (tram. 300-00100/10) p. 77

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de salut i les relacions amb els proveïdors del sistema sanitari (tram. 300-00102/10) p. 81

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 20.1

La sessió s'obre a les deu del matí i quatre minuts. Pre-sideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secre-tària general i el lletrat Pere Sol i Ordis.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Preguntes amb resposta oral.
2. Projecte de llei de governs locals de Catalunya (tram. 200-00007/10). Govern de la Generalitat. Debat de tota-litat i votació de les esmenes a la totalitat (text presentat: BOPC 141, 7).
3. Proposició de llei sobre la renda mínima d'inserció (tram. 202-00017/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat (text presen-tat: BOPC 31, 9).
4. Procediment per a elegir tres membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 284-00009/10). Grups parlamentaris. Designació.
5. Interpel·lació al Govern sobre les mesures per a fomen-tar la creació i la consolidació d'empreses (tram. 300-00097/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Substanciació.
6. Interpel·lació al Govern sobre la renda mínima d'inser-ció (tram. 300-00098/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Substanciació.
7. Interpel·lació al Govern sobre el projecte Castor d'em-magatzematge de gas (tram. 300-00099/10). Grup Parla-mentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Substanciació.
8. Interpel·lació al Govern sobre política cultural (tram. 300-00101/10). Grup Parlamentari Socialista. Substanciació.
9. Interpel·lació al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat per al 2013 (tram. 300-00100/10). Grup Parla-mentari Socialista. Substanciació.
10. Interpel·lació al Govern sobre les polítiques de salut i les relacions amb els proveïdors del sistema sanitari (tram. 300-00102/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.
11. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la necessitat democràtica de convocar un referèndum d'autodeterminació (tram. 302-00084/10). Grup Mixt. De-bat i votació.
12. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la lluita contra la pobresa i l'afavoriment de la inclusió so-cial (tram. 302-00085/10). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.
13. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la pobresa energètica (tram. 302-00086/10). Grup Parla-mentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Debat i votació.
14. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'activitat de la Comissió Bilateral Generalitat-Estat (tram. 302-00087/10). Grup Parlamentari Socialista. Debat i vo-tació.

15. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern so-bre el futur dels mitjans públics audiovisuals (tram. 302-00088/10). Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Debat i votació.

16. Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les mesures per a fer front als impagaments que pateixen els centres concertats d'educació i de sanitat, els proveï-dors i les entitats del tercer sector (tram. 302-00089/10). Grup Parlamentari de Ciutadans. Debat i votació.

17. Dictamen de la Comissió d'Investigació sobre la Ges-tió en l'Àmbit Sanitari i les Relacions entre el Sector Pú-blic Sanitari i les Empreses (tram. 261-00001/10). Comis-sió d'Investigació sobre la Gestió en l'Àmbit Sanitari i les Relacions entre el Sector Públic Sanitari i les Empreses. Debat i votació del dictamen de la comissió (dictamen: BOPC 177).

La presidenta

Comença la sessió plenària.

La llista de les preguntes a respondre està inclosa en el dossier.

D'acord amb l'article 84 del Reglament, els comuni-co que per a aquesta sessió plenària la diputada Alcía Romero, del Grup Parlamentari Socialista, ha delegat el seu vot per motius de maternitat en el portaveu del seu grup, l'il·lustre senyor Maurici Lucena.

Pregunta

al Govern sobre el Projecte de llei de l'Estat de garantia de la unitat de mercat (tram. 310-00158/10)

El primer punt de l'ordre del dia, que són les pregun-tes amb resposta oral al Govern, l'iniciem tot seguit.

La primera pregunta al Govern es sobre el Projecte de llei de l'Estat de garantia de la unitat de mercat. La formula la il·lustre senyora Agnès Russiñol, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Agnès Russiñol i Amat

Bon dia, conseller. Actualment el Congrés dels Dipu-tats està tramitant el Projecte de llei de garantia d'uni-tat de mercat, una iniciativa de caràcter uniformitza-dor que rebaixa el nostre Estatut més del que ja ho va fer el Parlament espanyol o el Tribunal Constitucio-nal en les seves respectives retallades. Estem davant d'un projecte de llei que vol aplicar els mateixos prin-cipis de llibertat d'establiment d'activitats econòmi-ques en tot el territori de l'Estat espanyol i que té per objectiu el control *ex ante* i l'eliminació de la regula-ció de les comunitats autònomes en l'àmbit econòmic que contradiguin els principis del que l'actual Govern del Partit Popular entén com la unitat del mercat. Ai-xò provocarà *de facto* un greu perjudici a les empreses catalanes que ja compleixen amb la nostra regulació i podrà fer que altres empreses d'altres comunitats au-tònomes que no l'estan complint puguin prestar lliu-rement les seves activitats econòmiques a casa nostra.

De la mateixa manera, el que ja podem anomenar com «la llei Wert en l'àmbit econòmic» podria arribar a qüestionar el Decret d'ordenació dels equipaments comercials, única garantia del manteniment de l'equilibri de formats comercials del nostre país, que permet que els consumidors puguin escollir lliurement on volen anar a comprar. Amb això, aquest projecte de llei es confirma com un nou atac directe del Partit Popular contra l'estructura comercial de Catalunya i fa perillar un model d'èxit plenament identificat amb les característiques socials, territorials i culturals pròpies del nostre país i que a nivell econòmic ha demostrat a bastament la seva gran capacitat de mantenir i generar ocupació.

En aquest sentit, conseller, des d'Esquerra Republicana, voldríem saber què ha previst fer el Govern si finalment aquesta iniciativa s'aprova tal com està plantejada.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació (Felip Puig i Godes)

Moltes gràcies, presidenta; gràcies, senyora diputada. Oposició frontal, total i radical; no hi cap cap subterfugi, en aquest projecte de llei. Així com en altres ambients, en altres àmbits i en altres iniciatives del Govern hi ha hagut algun marge de negociació i de diàleg, tant des del Govern de Catalunya com des dels grups parlamentaris que a Madrid defensen també l'autogovern de Catalunya, en aquesta llei, que és –i així ho dic– una nova i autèntica LOAPA econòmica, perquè afecta no només l'àmbit comercial, sinó, en definitiva, el que és l'ordenació de molts sectors de la nostra economia...

En el tràmit d'al·legacions a l'avantprojecte de llei, ja el Govern va presentar al·legacions. Finalment, però, el projecte que ha aprovat el Govern de l'Estat i que ja ha remès i ha passat primer el tràmit del Congrés, ara està en el tràmit del Senat i tornarà, suposo, entre finals de novembre i desembre cap al Congrés per a la seva aprovació, no ha tingut en compte cap de les al·legacions formulades pel Govern de la Generalitat.

Aquesta llei busca la uniformització del mercat, no la seva unitat, que ja està garantida per la Unió Europea. S'elimina el sistema de repartiment de competències existent avui entre l'Estat i les comunitats autònomes. Es rebenta l'estat de les autonomies, també, des d'una perspectiva d'ordenació dels mercats. El nou procediment, fins i tot, recull la suspensió automàtica d'una decisió autonòmica per part d'aquesta nova Comisión Nacional de los Mercados y la Competencia. I, on hi havia abans administracions amb diferents nivells competencials que dimanaven del bloc constitucional, aquest projecte de llei les converteix en administracions dependents, integrades en l'estructura de l'Estat; és a dir, volen convertir-nos en una *delegación provincial*. I fins i tot s'estableix una mena de recurs d'alçada impropï que els mateixos operadors en el mercat poden interposar davant d'aquesta *comisión nacional* contra els actes de les mateixes comunitats autònomes.

En definitiva, ho repeteixo, és una llei que no podrem acceptar i a la qual ens oposarem des d'una perspectiva òbviament política, parlamentària, però, si és el cas i no es modifica, també amb un recurs d'inconstitucionalitat que ja anunciem.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

Agnès Russiñol i Amat

Gràcies, conseller. Per tots els motius que he explicat anteriorment, des d'Esquerra Republicana també manifestem el nostre rebuig al Projecte de llei de garantia d'unitat de mercat i celebrem que el Govern presenti el recurs que el conseller acaba d'anunciar. I ens reafirmem en el compromís per la defensa del model català de comerç; creiem que aquest és el model que cal blindar i treballarem per fer-ho possible en el marc de la futura llei de comerç, serveis i fires.

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

Sí, moltes gràcies. Aquesta llei crearà paradisos fiscals administratius, comportarà la supressió de la llicència comercial per als grans establiments comercials..., té uns efectes perversos per al nostre comerç, i espero que no només el seu grup sinó altres grups, tant pel que fa a la interposició del recurs d'inconstitucionalitat que promouem des del Govern, i també demanarem al Parlament que ho faci, com amb la propera llei de comerç, serveis i fires, que hauria de servir també per blindar el nostre model comercial..., doncs, des del Govern demanarem el suport de molts altres grups amb què hem compartit fins ara...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...aquest model d'ordenació econòmica del nostre sistema comercial.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la pobresa energètica.

Pregunta

al Govern sobre la pobresa energètica
(tram. 310-00159/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Bosch, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Pere Bosch Cuenca

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, una bona part de la nostra població, una part

cada vegada més important, es troba en una situació d'extrema dificultat; extrema dificultat que afecta aspectes essencials de la seva vida quotidiana, com són l'alimentació o el subministrament d'aigua o energia.

Per tal de fer front a aquesta situació, el nostre grup parlamentari va promoure, i es va aprovar per unanimitat d'aquesta cambra parlamentària el 25 d'abril passat, una moció en la qual s'instava el Govern a promoure les modificacions necessàries per tal d'evitar que fos possible el tall del subministrament elèctric o d'aigua sense disposar d'un informe preceptiu dels serveis socials i en els casos en què hi hagués una situació de necessitat o les famílies tinguessin ingressos inferiors al salari mínim interprofessional.

Nosaltres volem saber –i aquesta és la pregunta, molt senzilla– què ha fet el Govern per donar compliment a aquest mandat parlamentari.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Felip Puig, conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor diputat. Com no podia ser menys, doncs, evidentment, donant compliment al mandat que el Parlament va donar al Govern, ens hem adreçat, d'una banda, a les companyies elèctriques, a l'Associació Espanyola d'Empreses Subministradores, al Ministeri d'Indústria i Energia, per instar-los a la presa de mesures en aquest sentit, per garantir, en definitiva, que les persones vulnerables no estiguin subjectes a interrupció de serveis com a conseqüència de les seves dificultats econòmiques.

En aquest sentit, també, hem treballat en tres vies complementàries: com li he dit abans, no només adreçant-nos tant al Ministeri –que, per cert, ens ha contestat– com a Endesa, empresa principal en el mercat català; també el grup parlamentari hem preparat una esmena, que esperem que tingui el seu suport, per, d'alguna manera, modificar el Projecte de Llei del Codi de consum, que s'està tramitant en aquesta cambra, i que vingui a garantir que no es pugui interrompre el servei de tracte continuat de caràcter bàsic per manca de pagament a les persones consumidores que es trobin en situació de vulnerabilitat econòmica. En aquest sentit, ho repeteixo, aquesta esmena està preparada.

Paral·lelament, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió al Congrés dels Diputats també ha presentat esmenes al Projecte de Llei del sector elèctric, a efectes de modificar l'article perquè no es pugui interrompre el subministrament als denominats «suministros esenciales» i, per tant, també a les persones, als consumidors vulnerables. I des d'aquesta perspectiva també estem instant modificacions en aquest sentit al, com he dit abans, Projecte del Codi de consum perquè reculli aquesta condició, i al mateix temps també, com he dit, el ministre ha respost que el mecanisme del *bono social*, que regula la mateixa Llei estatal, també contempla aquests supòsits.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Bosch Cuenca

Gràcies, honorable presidenta. Nosaltres demanem, en aquesta modificació de la Llei del Codi de consum, que ens sembla una bona via –de fet, l'havíem plantejat en diverses ocasions–, tres coses que entenem que serien una bona aplicació d'aquest mandat parlamentari que hi va haver el 25 d'abril. La primera qüestió és que no sigui possible que una empresa subministradora d'aigua o energia pugui tallar el subministrament sense disposar d'un informe preceptiu dels serveis socials, que sigui impossible que pugui procedir a aquest tall; tenen altres mecanismes per procedir al cobrament, però no ha de ser una excusa perquè privem d'aquest servei bàsic el conjunt de la població. La segona és que blindem la part més vulnerable de la nostra població d'aquest tall, és a dir que aquelles persones que la seva unitat familiar tingui uns ingressos determinats estiguin privades d'aquest tall d'aquest subministrament. I la tercera, que hi hagi una tasca preventiva per part de les empreses subministradores i que de forma trimestral hagin de fer arribar als ens locals o als serveis socials bàsics les dades sobre impagament, per poder actuar de forma preventiva.

Entenem que són tres bones mesures, que permetrien blindar el sector més vulnerable de la població en un aspecte que cada vegada és més punyent –els informes que fa pocs dies presentava la Creu Roja anaven també en aquesta línia–, i, per tant, entenem que la millor cobertura que podem donar a la població és amb contundència legislativa, per agafar-nos a allò que són les competències del nostre Parlament, les competències de l'Estatut d'autonomia, i per blindar els sectors més vulnerables de la població.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. Estic convençut, senyor diputat, que la modificació del Codi de consum que promourem comptarà no només amb el suport del seu grup, sinó també amb la comprensió majoritària de totes les forces polítiques. En concret, i si em permet, doncs, manifestem que no es podrà interrompre el servei de tracte continuat de caràcter bàsic per manca de pagament a les persones consumidores que es trobin en situació de vulnerabilitat econòmica, sempre que sigui acreditat mitjançant certificat emès per les administracions competents en matèria de benestar i serveis socials, i en aquest cas els deutes també, evidentment, s'hauran de posposar i d'alguna manera, aplanar amb terminis i amb condicions de comú acord acordades o, fins i tot, amb l'actuació de mediació i arbitratge de les parts.

Ens dedicarem a fons a aquest problema de la pobresa energètica del país.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria.

Pregunta

al Govern sobre la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria
(tram. 310-00160/10)

La formula l'honorable senyora Marina Geli, del Grup Parlamentari Socialista.

Marina Geli i Fàbrega

Gràcies, presidenta. President de la Generalitat, consellers..., conseller de Salut, el medicament de provada eficàcia, ben indicat, és una prestació sanitària de primer ordre que representa el 25 per cent del pressupost del Departament de Salut, i Catalunya ha fet esforços extraordinaris en la contenció de la despesa i amb la indicació provada de la medicació amb el suport de tots els professionals. Voldríem escoltar de vostè la mateixa vehemència que al conseller Felip Puig en l'oposició radical que ha fet a la Llei d'unitat de mercat amb relació al copagament, eh?, de la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria, aprovat unilateralment pel Govern d'Espanya.

Aquesta és la pregunta, què pensa fer? Perquè aquest Parlament s'hi ha manifestat majoritàriament en contra, trencaria un principi base en les malalties molt greus, eh?... Estem totalment d'acord i vostè sap que estem compromesos en la sostenibilitat del sistema. I com pagarem la innovació per a tothom és un dels debats a nivell internacional. Però és molt clar, conseller: pensa aplicar o deixar sense efectes, compensar totalment o no el copagament imposat pel Govern d'Espanya?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Gràcies, presidenta. Honorable diputada, no rivalitzaré en vehemència amb el conseller Felip Puig, però sí que he de dir-li amb rotunditat, reiterar allò que vaig dir en el seu moment; el dia següent de la resolució em vaig adreçar a la ministra perquè no es tingués en compte aquesta resolució, derivada, ho recordo, d'un reial decret que hem portat al Tribunal Constitucional. Per tant, aquesta és l'actuació que vam fer. I el dia 1 d'octubre una resolució del Servei Català de la Salut encarregava d'establir els mecanismes i serveis per garantir a tothom, sense cap copagament, l'accés a la medicació de dispensació hospitalària i ambulatoria. I aquí estem.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'honorable senyora diputada.

Marina Geli i Fàbrega

Però ha de ser molt clar, eh, conseller? Demà hi ha una reunió amb els caps de farmàcia de tots els hospitals de Catalunya, on vostè en l'ordre del dia intenta..., i em sembla que s'ha de fer així, perquè s'està incloent també la medicació hospitalària de dispensació ambulatoria en la recepta electrònica, eh?, i hi han comissions farmacològiques per veure-ho, i, per tant ha de ser contundent. Perquè tal com vostè ho diu genera confusió, eh?, sembla que ningú en quedarà exempt per raó de renda però que farem copagament.

I, per tant, aquest és un debat, vostè ho sap, molt profund, perquè si algun sentit té la fiscalitat redistributiva és per a les malalties greus. És un dels problemes, precisament, dels nous sistemes nacionals de salut, que el nostre país, quan un té la sida, o quan un té un càncer, o quan té una hepatitis C crònica, sap que això ja ho ha pagat, perquè no s'ho podrien pagar, majoritàriament, ni les classes treballadores ni les classes mitjanes. I aquest és el sentit profund, i si en algun lloc té sentit la fiscalitat és amb la malaltia greu.

I, per tant, això no, no..., en fi, hi ha un acord d'aquest Parlament, i digui amb vehemència, conseller: «No aplicarem o compensarem a tots...». Perquè, escolti, aquest és un debat molt seriós i estem totalment disposats, hi insisteixo, al debat de la viabilitat. Però en un moment de més crisi aquests mateixos pacients amb malalties molt greus, cròniques, s'han de pagar medicaments desfinançats de la cartera pública i altres copagaments instaurats els últims anys.

La presidenta

Té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, jo crec que la credibilitat es pot mesurar amb vehemència però s'ha de mesurar amb accions. Hi insisteixo: hi ha una resolució del Servei Català de la Salut que garanteix a tothom, sense cap copagament, l'accés a la medicació de dispensació hospitalària ambulatoria, com ho he reiterat totes les vegades que se m'ha preguntat al Parlament i allà on se m'ha preguntat, i no hi ha absolutament res més. Amb una posició clara i explícita de la ministra de dir que tot això s'havia de revisar de dalt a baix, perquè aquest sistema de copagaments sumatori posa en perill l'accés als serveis sanitaris en un sistema nacional de salut com el nostre. Si en el algun moment ha d'haver-hi topalls, hem de tenir en compte tots i cada un dels elements que estan posant sobre la taula. I, per tant, aquest efecte acumulatiu també demanàvem que es revisés en aquesta carta. No hem tingut resposta del ministeri dient que és una resolució basada en una llei i que, per tant, hem d'aplicar-la. Nosaltres continuem demanant aquesta revisió d'un tema, a més a més no tractat en el Consejo Interterritorial, que era el preceptiu, si més no, perquè els consellers sabessin de què havien de parlar.

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre el director general de la Policia.

Pregunta

al Govern sobre el director general de la Policia (tram. 310-00161/10)

La formula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté, del Grup Parlamentari Socialista.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, presidenta. Creu, conseller, que vostè compleix amb les obligacions que li va encomanar el president quan el va nomenar?

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Ramon Espadaler i Parcerisas)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, sí.

Xavier Sabaté i Ibarz

Molt pretensions per la seva part, conseller, però no. No, perquè li falta assegurar, i no és poca cosa, la protecció de drets fonamentals dels catalans i de les catalanes, com el dret a la vida, el dret a la integritat física, el dret de manifestació, el dret a la intimitat, el dret a la privacitat de les comunicacions, que darrerament estan amenaçats. Són massa gotes que fan vessar el vas cada dia. Els mitjans de comunicació en van plens, conseller; o no els llegeix? Cada dia, dobles pàgines.

I no és per culpa dels Mossos d'Esquadra. Voldria en la meua intervenció expressar el meu suport al cos i a les disset mil famílies que aquests dies, per culpa seva i del seu departament i dels seus comandaments, estan patint la incomprensió dels ciutadans de Catalunya davant d'uns fets reprovables. Gotes que fan vessar el vas cada dia: manifestacions, aldarulls tractats inadecuadament, pilotes de goma; expressions amb noms concrets: Ester Quintana, Cazorla, Benítez. Per cert, conseller, podria aprofitar avui la sessió per expressar el meu condol després de quinze dies en què el seu departament, ningú del seu departament ho ha fet, i ho voldria aprofitar també per fer-ho en nom del meu grup a la seva família.

I sap què passa? Que no hi ha requisits indispensables que estiguin complint vostès per comandar una força policial. Únic comandament i amb autoritat. Sembla com si el conseller anterior no hagués marxat; no ho sembla: no ha marxat encara. Encara hi ha el director general que ell va deixar, encara el conseller anterior, a través del Cèsicat –algun dia potser que ens ho expliqui– té responsabilitat sobre aquesta qüestió. No tenen informació adequada dels comandaments, i després aquesta s'ha de desmentir de forma reiterada, i no hi

ha disciplina. Què més li sembla que li podem retreure? Un veritable desori. I no volem fer llenya de l'arbre caigut, no. Necessiten política d'altura, política de país en temes de seguretat com a qualsevol país. Vostès i el seu soci de Govern infiltrat en l'oposició tenen molta feina per fer. Per cert, no li demani més a Esquerra Republicana que faci el ridícul xiulant davant d'atropellaments de drets fonamentals. President, prengui cartes en l'assumpte i posi ordre en el seu Govern.

La presidenta

Senyor diputat, se li ha acabat el temps.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, la veritat és que no em devia escoltar en el darrer torn d'intervenció en aquesta cambra o tots els posicionaments públics que he fet, que sempre els he començat traslladant el condol i lamentant profundament el que va passar amb el senyor Benítez. Sempre, sempre ha estat així. I respecte a aquest particular, permetin, doncs, que hi abundi en la mesura que tinc poc temps però que intentaré aprofitar-lo.

Però vaig a l'enunciat de la pregunta. Vostè en la pregunta em demanava quin era el capteniment del Departament d'Interior, d'aquest conseller, del Govern, en definitiva, respecte a la continuïtat del senyor Prat, el director general de la Policia. He llegit especulacions, he sentit, conec quina és l'opinió de diversos grups parlamentaris, s'han fet diverses votacions en aquesta cambra; però al respecte li vull dir amb molta claredat que en un moment difícil, en un moment delicat com el que estem travessant, el director compta amb tot el meu suport i amb el suport del Govern. I si algun dia s'hagués de plantejar, que no és el cas –que no és el cas–, doncs, la substitució del director, li ben asseguro que no es faria ni a roda de les pressions mediàtiques i de tot ordre o de les pressions parlamentàries que hi poguessin haver, sinó actuant en consciència. Per tant, quedi clara quina és la posició al respecte.

Respecte a l'episodi que suposo que va motivar aquesta darrera intervenció amb relació al senyor Benítez, el dijous de la setmana passada jo vaig fer una roda de premsa en què vaig dir, fonamentalment, dues coses. L'una, que nosaltres teníem elements objectius per dubtar d'algunes afirmacions que es feien a l'informe del Cos Nacional de Policia respecte de la mort del senyor Benítez. Nosaltres no podem afirmar, i ho reitero en seu parlamentària, que aquesta persona hagués rebut cops al cap propinats en el moment de la seva detenció. Nosaltres no estàvem aleshores en condicions d'afirmar-ho i no hi estem ara. Però ara que tenim més informació que

no pas teníem la setmana passada –ara que tenim més informació–, tampoc estem absolutament d'acord amb determinades transcripcions que es fan. I al respecte li vull manifestar que hi ha una trucada molt important del senyor Benítez quan avisa la Guàrdia Urbana que li han entrat a robar a casa seva, en què hi ha una transcripció profundament errònia i que té evidentment derivades en què el senyor Benítez diu «estoy sangrando» abans que arribessin els mossos, i que això està transcrit de molt mala manera, «se están quedando». Per tant, compte a criminalitzar, compte a culpabilitzar, compte a jutjar, compte ja a imputar i sentenciar el Cos de Mossos d'Esquadra per un episodi.

La nostra és una policia democràtica, i el respecte, respecte a la policia democràtica, consisteix que, si hi ha males pràctiques posar-les en evidència...

La presidenta

Senyor conseller... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*
La pregunta següent és sobre les mesures adoptades per evitar els desnonaments.

Pregunta

al Govern sobre les mesures adoptades per a evitar els desnonaments (tram. 310-00163/10)

La formula la il·lustre senyora Meritxell Roigé, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller Vila, com tots saben, a Catalunya, a causa de la problemàtica, de la persistència de la crisi econòmica, moltes famílies es veuen amb problemes per tal de fer front al pagament de les rendes de lloguer o les quotes d'amortització hipotecàries situant-se en una problemàtica, en una posició de risc de perdre el seu habitatge. Sabem que el Govern és plenament conscient d'aquesta situació, d'aquesta problemàtica, i ha prioritzat diverses vies per tal de donar-hi resposta.

En el darrer debat de política general el mateix president va explicitar que més de cinc-centes mil llars estan rebent algun tipus de suport de polítiques d'habitatge, i trenta mil de les quals tenen algun tipus de protecció per part de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya. La creació, l'any passat, de la Taula d'Emergències Socials, o també, aquest any, la creació d'aquesta nova línia d'ajuts per a les famílies que han perdut el seu habitatge és un dels exemples d'aquesta política, d'aquest suport que està donant el Govern de la Generalitat. Els resultats estan damunt la taula: més de dos mil desnonaments evitats i cinc-centes famílies real·lotjades. Això suposa un 30 per cent més d'actuacions resoltes que el mateix període l'any passat.

Ara, però, les controvèrsies jurídiques al voltant dels procediments de desallotjament d'un bloc d'edificis, d'un edifici de la Sareb, a Salt, al municipi de Salt, no només posa al damunt de la taula aquesta problemàtica, sinó també el que està succeint arran de resolucions

judicials, i també quan estem parlant d'entitats financeres que han rebut ajuts públics per tal que creguem que han d'aportar habitatges per destinar-los al lloguer social. Davant d'aquesta situació, el passat 15 d'octubre el Tribunal Europeu de Drets Humans va emetre una mesura cautelar per tal de suspendre aquest desallotjament, i també per tal d'estudiar les mesures plantejades per part del Govern de la Generalitat.

Avui sabem que, fruit d'una resolució emesa ahir mateix pel mateix tribunal, s'ha aixecat aquesta mesura establerta, i a més a més també s'han entès per bones aquestes mesures establertes per part del Govern de la Generalitat per tal de real·lotjar aquelles famílies que més ho necessitaven. Sabem que el Govern està treballant juntament amb l'Ajuntament de Salt i també amb altres ajuntaments del nostre país per tal de resoldre aquesta problemàtica.

Per tant, conseller, davant d'aquesta situació, davant d'aquesta problemàtica generada a Salt i també a altres municipis del nostre país, li voldríem preguntar què està fent el Govern, què està fent el Departament de Territori i Sostenibilitat per tal de poder resoldre aquestes situacions de pèrdua d'habitatge fruit de resolucions judicials.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat (Santi Vila i Vicente)

Gràcies, molt honorable presidenta. Il·lustre diputada, bé, efectivament, el cas que estem vivint en aquests moments a Salt ha preocupat i ha ocupat el Govern des del primer moment, des d'antuvi. És evident que aquí col·lideixen dos drets que el Govern ha de garantir; en primer lloc, el dret a l'habitatge dels ciutadans del conjunt de Catalunya, però alhora, també, doncs, com no podria ser d'una altra manera, el respecte a la llei i el respecte degut en qualsevol estat de dret, i en aquest cas, doncs, qualsevol tipus d'ocupació il·legal ha de ser lamentada i ha de ser, doncs, finalment reprovable.

Li vull fer notar que el Govern de Catalunya, especialment en un any tan difícil com el que ens toca viure, ha fet de les polítiques de protecció del dret a l'habitatge una prioritat. Enguany destinarem més de 50 milions d'euros a aquesta qüestió específica. De fet, hi vam comprometre més de 200 milions en l'horitzó de la legislatura. Per tant, aquest és dels temes sensibles que han preocupat el Govern des del primer moment.

Amb relació a l'actuació de Salt, li vull fer notar un aspecte, i és que just abans que el mateix Tribunal d'Estrasburg es posicionés reclamant aquest ajornament, ja ho havia fet el mateix Govern de la Generalitat de Catalunya, reclamant que es donés temps, que aquesta decisió encara no fos efectiva fins que des de l'Agència de l'Habitatge, des del Govern de Catalunya, d'acord amb els serveis socials de la ciutat de Salt, es poguessin atendre i donar garanties, donar solució a totes les situacions. En aquests moments estic en condicions d'afirmar-li

que, efectivament, després que s'hagi aixecat aquesta suspensió d'ajornament per part d'Estrasburg, nosaltres hem donat solució, hem donat garanties a tots aquells ciutadans que l'han sol·licitat. Altra cosa és si ens trobem en algun supòsit d'alguns ciutadans que estan allà per raons ideològiques i que han decidit ocupar aquell edifici per manifestar als ulls de la ciutadania que hi ha un problema important a què cal donar-hi respostes polítiques. Això ho respectem, però, en definitiva, no té res a veure amb la garantia i amb el compromís del Govern a donar resposta a aquestes problemàtiques.

Evidentment, també, vull fer notar que l'Ajuntament de Salt ha fet una feina magnífica; en tot moment s'ha ocupat i s'ha preocupat especialment d'aquelles famílies que tenien mainada en l'ocupació, i jo crec que, a hores d'ara, sincerament, podem estar raonablement tranquils perquè el tema està reorientat, i, per tant, si es fa efectiva, doncs, en aquest sentit, l'obligació de desallotjar l'edifici crec que el que és fonamental, que és la protecció dels ciutadans que tenien aquest problema, doncs, el Govern de Catalunya amb les institucions ordinàries, en aquest cas, la Mesa d'Emergències, doncs, hi han donat resposta, com estem fent al conjunt del país amb solucions que s'han concretat a Cunit, a Mataró, a Barberà del Vallès, a Sant Sadurní...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la tramitació al Senat del Projecte de llei orgànica per a la millora de la qualitat educativa.

Pregunta

al Govern sobre la tramitació al Senat del Projecte de llei orgànica per a la millora de la qualitat educativa (tram. 310-00164/10)

La formula la il·lustre senyora Marta Pascal, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Marta Pascal i Capdevila

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera Rigau, el passat 15 d'octubre el Govern sol·licitava al Senat la convocatòria de la Comissió General de Comunitats Autònomes. La petició es va fer per denunciar la flagrant invasió competencial que suposa en el nostre sistema educatiu la LOMCE. Quinze dies després, la comissió es va reunir al Senat, on va comparèixer vostè mateixa en nom del Govern.

Des del nostre grup parlamentari valorem molt positivament totes aquelles accions encaminades a defensar tot el que disposa la LEC, la Llei d'educació de Catalunya, que suposa, per tant, preservar el model d'escola catalana en llengua i continguts.

La LEC va ser aprovada per aquest Parlament amb un gran consens i garanteix una estabilitat en el nostre sistema educatiu molt bàsica per assolir resultats satisfactoris en el sistema. Caldria que el Govern espanyol prengués nota d'aquesta capacitat que vam tenir d'arribar a un gran consens.

La LOMCE és una llei molt nociva per al nostre sistema educatiu. Suposa una invasió competencial flagrant i implica una recentralització profunda de la distribució de les competències educatives. Suposa també una agressió en tota regla del règim lingüístic de Catalunya que està previst a l'Estatut d'autonomia i que està previst a la LEC; en altres paraules, la *residualització* de la llengua catalana a l'escola. Un atac frontal a la immersió lingüística, un model que s'ha demostrat d'èxit en termes de cohesió social.

Malgrat que alguns diran que la LOMCE persegueix l'èxit educatiu, el cert és que aquesta és una llei amb una profunda voluntat recentralitzadora, una llei ideològica feta des de la imposició i amb una clara vocació uniformista i uniformitzadora. En el tràmit parlamentari al Congrés dels Diputats ja es va posar de manifest l'enuig i el descontentament de la resta de partits, d'algunes comunitats autònomes i el malestar de la comunitat educativa. Tampoc s'ha fet cas de les recomanacions fetes pel Consell d'Estat. En un context polític i social on es demana radicalitat democràtica, lleialtat institucional i diàleg, el Govern espanyol respon amb la LOMCE: manca de consens, imposició i recentralització.

Així doncs, honorable consellera, quina valoració fa el Govern de la Generalitat sobre la tramitació al Senat de la LOMCE i el desenvolupament de la Comissió General de les Comunitats Autònomes?

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyora Irene Rigau, consellera d'Ensenyament.

La consellera d'Ensenyament (Irene Rigau i Oliver)

Gràcies, presidenta. Senyora diputada, certament, aquesta comissió no s'havia reunit mai –mai– per tractar temes educatius, però va ser ben oportuna, perquè les cinc comunitats no governades pel Partit Popular vam poder defensar clar i alt que no ens interessa ni valorem positivament aquest projecte de llei, tant pel seu enfocament ideològic com pel seu enfocament recentralitzador. La sorpresa, en tot cas, va venir que, al tractar altres qüestions molt importants, com són el període d'aplicació i el finançament que necessita aquesta llei, les veus del PP també s'hi van sumar.

A partir d'aquí, doncs, hi va haver un canvi, un canvi que no havíem viscut en la conferència sectorial i que vam poder viure a la comissió general del Senat. Pensi que el 95 per cent de la despesa educativa va a càrrec de les comunitats autònomes i només un 5 per cent va a càrrec del ministeri. Així, doncs, posant-ho de manifest, com pot el ministeri incrementar la despesa a les comunitats, quan el repartiment de l'objectiu de dèficit

es fa amb l'asimetria que es fa? Això es va posar de manifest, per una banda.

I, per altra, també es va posar de manifest la síndrome de la Pilar del Castillo, no?, aquesta síndrome que té ara el Partit Popular, de dir: «Només falta que quan tinguem acabada la llei hàgim perdut el Govern. Per tant, corre, corre, corre, i en dos anys apliquem-la tota.» Aquesta... (*Veus de fons.*) Sí, sí, acceptat pels mateixos consellers del Partit Popular; que es va dir: «Escolti, sí, tenim aquesta síndrome, però és evident que no podem estressar el sistema d'aquesta manera.»

En aquest sentit, doncs, s'ha posat de manifest que no es pot aplicar en dos anys. El mateix Partit Popular ha presentat unes esmenes que alenteixen el període d'aplicació, cosa que és molt important, perquè la revàlida de secundària marcava realment el punt d'inflexió en el sistema. I estem convençuts que continuarem treballant amb les altres comunitats, tant del PP com no del PP, perquè les del PP també hi estan ben interessades, perquè el canvi de calendari pel que fa a primària també s'endarrereixi.

És impossible aplicar, no només pel model, sinó pel calendari i la manca de finançament, un projecte de llei que persegueix una recentralització educativa i fer-la de cop per evitar que els torni passar com amb la LOCE. No tenim per què pagar a Catalunya les presses del Partit Popular.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la reforma de la demarcació i la planta judicial que vol impulsar el Govern de l'Estat.

Pregunta

al Govern sobre la reforma de la demarcació i la planta judicial que vol impulsar el Govern de l'Estat (tram. 310-00165/10)

La formula la il·lustre senyora Elena Ribera, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Elena Ribera i Garijo

Conseller, és conegut que el Ministeri de Justícia ha anunciat que vol portar a terme una revisió profunda de l'organització judicial, i, en aquest sentit, ha aparegut ja publicat en el web del Ministeri de Justícia, i el mateix ministre ha anat a la comissió corresponent del Congreso de los Diputados per fer públics els pilars essencials en què es basaria aquesta reforma, que ha fet una comissió institucional creada per acord del mateix Govern de l'Estat el passat 2 de març del 2012.

Aquesta implicaria una reforma molt important en la Llei de demarcació i planta, que suposaria, per un costat, la creació de tribunals d'instància provincialitzats, després la supressió, i això és molt important, de tots els partits judicials que no tinguin capitalitat de província, de tots els jutjats de pau –que a Catalunya són més de nou-cents–, la desaparició de les audiències

provincials, cosa que implicaria que en la segona instància haguessin d'anar els ciutadans als tribunals superiors... I això, com és normal, ha generat una gran alarma, perquè implica una recentralització i un allunyament de la justícia del ciutadà. Per exemple, un ciutadà de Viella hauria d'anar fins a Lleida, no havent-hi autopista, no havent-hi tren, amb el que això comporta d'allunyament. O, per posar un altre exemple, un de Puigcerdà hauria de baixar fins a Girona, tal com està encara la collada de Toses, la dificultat de mobilitat. Per posar dos exemples del territori.

Davant d'aquesta situació que ha generat alarma no només en els operadors jurídics, sinó també en el món local i en totes les comunitats autònomes, que han expressat el seu malestar al ministeri, ens agradaria saber quin és el capteniment del Govern i què pensa el titular del Departament de Justícia.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Germà Gordó, conseller de Justícia.

El conseller de Justícia (Germà Gordó i Aubarell)

Sí; gràcies, senyora presidenta. President, membres del Govern, senyores i senyors diputats..., senyora diputada, certament, ha causat una greu preocupació en tots els operadors jurídics i judicials aquesta proposta del Ministeri de Justícia, una proposta que té la seva base, com vostè deia, en una comissió que es va crear per acord de govern el dia 2 de març del 2012, i aquesta comissió era una comissió creada únicament i exclusivament, *ad hoc*, per canviar, per modificar, per dissenyar la nova planta judicial.

El fruit d'aquest treball, que es va publicar a la web del ministeri, el mateix ministre l'ha explicat, i, d'una manera molt resumida, significa el següent: es mantenen només determinats ordres jurisdiccionals, concretament el Tribunal Suprem, l'Audiència Nacional, els tribunals superiors de justícia de les diverses comunitats autònomes i també els tribunals d'instàncies.

Quines conseqüències té això per a Catalunya? Home, doncs, diverses. D'una banda, l'eliminació d'òrgans judicials vol dir l'eliminació de les quatre audiències provincials, l'eliminació dels quaranta-nou òrgans judicials territorials que hi han a Catalunya, i l'eliminació, que això és molt important, de 898 partits judicials locals, que són els jutjats de pau, 898 arreu de Catalunya, i que fan una feina molt i molt important.

Per tant, en definitiva i en conseqüència, el que hi ha és un allunyament, un allunyament molt clar, de l'Administració de justícia, que quedaria centralitzada en les capitals de província, en les capitals de les demarcacions provincials, i un allunyament de l'Administració de justícia dels ciutadans.

Això, com vostè també deia, ha tingut el rebuig dels operadors jurídics i també de les administracions locals, i, lògicament, també d'aquest Govern.

Però, a més a més d'això, d'aquest allunyament de l'Administració de justícia respecte als ciutadans, també té una altra conseqüència, que és que aquest projecte, aquesta proposta de text articulat, de nova demarcació i de nova planta judicial, també trepitja les competències de la Generalitat. És la Generalitat de Catalunya, d'acord amb l'Estatut d'autonomia escapat, qui té la competència de proposar els òrgans judicials, la demarcació judicial, i és a més a més qui té la competència també de dir on ha d'anar la capitalitat d'aquests òrgans judicials. Aquestes dues competències, clares i evidents, queden trepitjades.

La presidenta

Senyor conseller, ja se li ha acabat.

El conseller de Justícia

Però, a més a més, nosaltres també tenim competència en... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre el cèntim sanitari i l'aplicació de l'eurovinyeta a l'eix Transversal.

Pregunta

al Govern sobre el cèntim sanitari i l'aplicació de l'eurovinyeta a l'eix Transversal (tram. 310-00166/10)

La formula la il·lustre senyora Maria Dolors Montserrat, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, honorable presidenta. Honorable conseller, el 24 d'octubre l'advocat general del Tribunal de Justícia de la Unió Europea va presentar les conclusions en el marc del procediment que està obert gràcies a les empreses de transport catalanes per tal de dilucidar si l'impost del cèntim sanitari, que en diem a Catalunya, i que aplica el Govern de la Generalitat, vulnera la normativa comunitària. L'advocat senyor Nils Wahl exposà els seus raonaments, i acaba dient que el dit impost és contrari a la Directiva europea 2008/118, sobre impostos especials d'hidrocarburs, i en conseqüència al dret comunitari, i entén que tampoc respecta l'impost de l'IVA.

Els diferents governs de Catalunya han assumit deliberadament, segons aquestes mateixes conclusions, el risc de seguir endavant amb una legislació controvertida, i, en conseqüència, aquesta legislació s'ha aplicat durant molts anys perjudicant uns grans sectors –el sector del transport, el sector de l'agricultura, el sector de la pesca– i arruïnant les estacions de servei establertes a la franja amb Aragó i altres properes al País Valencià, sense oblidar la indústria i els usuaris.

I ara vostè ens anuncia, la setmana passada, i ho veiem en els pressupostos per al 2014, la imposició de l'eurovinyeta a la C-25 per recaptar 43 milions d'euros.

Conseller, acatarà la sentència europea? Ha previst en els pressupostos del 2014 la supressió dels 4,8 cèntims sanitaris? Quantes empreses s'han acollit al procés, catalanes? Per a quan té prevista la supressió, que Madrid ja l'ha anunciat? I no creu que els 43 milions de l'eurovinyeta els pot afegir a la venda d'immobles que ha anunciat el conseller Mas-Colell?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement (Andreu Mas-Colell)

Senyora presidenta... Senyores i senyors diputats, el cèntim sanitari a què es refereix, i com l'havíem conegut, ja no existeix, i ja no existeix precisament per les objeccions europees. Des de principis del 2013 s'ha reconfigurat com a complement autonòmic de l'impost d'hidrocarburs estatal. I, per tant, està amb bases jurídiques sòlides. El procés judicial i les objeccions europees són sobre l'antic cèntim sanitari; té, aparentment, bases jurídiques fortes, però encara està en procés.

La incògnita és, una vegada quedí resolt, si això tindrà implicacions econòmiques o no tindrà implicacions econòmiques. Si en té, evidentment, és un tema d'àmbit estatal que entrarà dintre dels debats del Consell de Política Fiscal i Financera.

Haurem, doncs, d'esperar, però vull posar èmfasi que és un debat sobre un tema del passat, perquè la figura impositiva ja s'ha canviat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula la il·lustre senyora diputada.

M. Dolors Montserrat i Culleré

Gràcies, conseller Mas-Colell. Veig que ara s'ha transformat en conseller de Política Territorial; no sap pas quant li ho agraeixo, perquè l'admiro.

Anem a veure si ens en sortim, d'aquesta. Els 4,8 cèntims sanitaris és una realitat a Catalunya. Vostè va comparèixer, o les persones que vostè va enviar van comparèixer, el 26 de juny a la Unió Europea, en el procés, i va dir que aquest cèntim sanitari, que en diem amb normalitat a Catalunya, serveix per construir nous hospitals.

Conseller, mentida. M'entén? Mentida. I vostè sap que més tard o més d'hora, podem tardar dos o tres mesos, s'haurà, evidentment, de retirar. I serà vostè qui l'haurà de retirar i posar-los en els pressupostos...

La presidenta

Senyora diputada...

M. Dolors Montserrat i Culleré

...del Govern de la Generalitat. Per tant... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement.

El conseller d'Economia i Coneixement

Només li vull fer notar que a Catalunya tenim molts hospitals nous i estem pagant molts hospitals vells i nous.

Ja li he dit que les bases jurídiques de l'impost, en aquest moment, són bases jurídiques sòlides, i ja es veurà quin és el resultat sobre l'estructura que tenia en el passat.

Pel que fa a l'eurovinjeta, deixi'm dir que aquesta també és una iniciativa europea; que nosaltres hem començat el camí de la seva aplicació a Catalunya; que realment no serà ferm, perquè hi han moltes etapes preliminars, fins el 2105, etcètera; que, efectivament, seria ideal que això fos coordinat amb l'Estat, i que, per tant, afectés totes carreteres d'alta capacitat, i que té, una, la virtut que ajudaria a suavitzar els peatges a l'ombra, però sobretot té la virtut que permetria crear un fons de suport a la indústria de transports, un fons que a més a més seria en part emplenat...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Economia i Coneixement

...amb les contribucions de camions que no són... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre l'obediència legal dels Mossos d'Esquadra.

Pregunta

al Govern sobre l'obediència legal dels Mossos d'Esquadra (tram. 310-00167/10)

La formula l'il·lustre senyor Pere Calbó, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. «Compromesos amb la independència i amb la llibertat del nostre poble. Volem la independència i farem costat al procés i llur democràcia. Hem de garantir els drets dels ciutadans i dels pobles, i això inclou el dret a decidir la independència...»

Conseller, comparteix que un agent de policia insinui que pot actuar al marge de la legalitat? Quin és el capteniment del Govern amb relació a l'obediència legal dels Mossos d'Esquadra?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Gràcies, senyora presidenta. «Els membres del Cos de Mossos d'Esquadra han de complir i fer complir en tot moment la Constitució espanyola, l'Estatut d'autonomia i la legislació vigent.»

Això és el que diu l'article 11.1, primer, de la Llei 10/1994, d'11 de juliol, de la Policia de la Generalitat - Cos de Mossos d'Esquadra. I això és el que fa el Cos de Mossos d'Esquadra.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Pere Calbó i Roca

Aquests són tuits del collectiu Mossos per la Independència; són afirmacions públiques. Vostè acaba de llegir el que diu la llei, l'article 11 de la Llei de la Policia de la Generalitat. El que li reclamem és que la faci complir, perquè amb aquestes afirmacions s'està contravenint o s'està insinuant que es pot contravenir el que diu la legalitat.

Poca broma amb aquest assumpte, conseller. Els membres del Cos de Mossos d'Esquadra no estan al servei d'un projecte polític, estan al servei dels ciutadans i del compliment de la legalitat. Talli d'arrel aquest tipus d'afirmacions públiques i dissolgui Mossos per la Independència.

I li demanem per enèsima vegada, conseller, que cessi el director general de la Policia, per la seva incapacitat i per la seva mala gestió. El fet del Raval ben segur que esdevindrà la taca més negra d'aquest Govern, un govern que està tocat.

Un català ha mort en l'actuació d'uns agents, un dels fets més greus de la nostra democràcia. Hi ha una resolució judicial i un informe del Cos Nacional de Policia, que actua com a policia judicial, que encara no sabem ben bé què està vostè intentant qüestionar.

Davant d'aquests fets, manifestem el nostre condol i suport a la família i els amics del senyor Juan Andrés Benítez, i també el nostre suport al Cos dels Mossos d'Esquadra i a la presumpció d'innocència dels agents.

La gestió política del Cos de Mossos d'Esquadra és pitjor que la que va fer el conseller Saura; aquesta és la realitat d'avui. Han de cessar ja el director general de la Policia, perquè, si no ho fa, qui estarà desprestigiant i laminant la professionalitat i el prestigi del Cos dels Mossos d'Esquadra serà vostè, conseller, i els Mossos no s'ho mereixen; li ho torno a repetir, els Mossos no s'ho mereixen. Els Mossos no són el problema, el problema és la direcció política dels Mossos d'Esquadra. Els Mossos d'Esquadra no es mereixen aquest director general. Pel prestigi i la professionalitat del cos, cessi ja el director general.

Conseller, li ho torno a dir, cessi el director general, i si no té la capacitat de cessar-lo, conseller, escolti'm bé, si no té la capacitat de cessar-lo, dimiteixi vostè. O el cessarà quan ho decideixi Esquerra Republicana? O el cessarà...

La presidenta

Senyor diputat...

Pere Calbó i Roca

...quan facin un canvi de cromos en...? *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, el que no es mereix el Cos de Mossos d'Esquadra és que es converteixin dia sí, dia també, en una arma llancívola entre partits polítics *(remor de veus)*, i això és el que no ens podem permetre. I en la mesura que jo tinc responsabilitats sobre el Cos de Mossos d'Esquadra com a membre d'aquest Govern, i el director general també les té i té, com he manifestat, la confiança d'aquest Govern, nosaltres mirarem de preservar que el Cos de Mossos d'Esquadra no sigui objecte llancívol entre forces polítiques, de debats de curta volada. Això és el que volem posar de manifest.

I respecte a la primera pregunta que em feia, amb relació als Mossos per la Independència, ja li ho vaig dir en la interpellació el primer dia: aquesta és una adscripció que fan a títol personal, molt lliurement, els mossos; no és una organització ni tan sols sindical. A mi el que em «frapa» és que hi hagi un sindicat unificat de la policia espanyola que cridi a manifestar-se el 12 d'octubre; ja li ho vaig dir en el seu moment. En aquest cas, en el Cos de Mossos d'Esquadra no hi ha cap sindicat que hagi fet una cosa semblant. Per tant, diguem les coses pel seu nom.

I al que no s'hi val és, per un costat, donar copets a l'espatlla i beneir el Cos de Mossos d'Esquadra, i per l'altre, per sota la taula, anar donant cops baixos, que això és el que ens està passant. I jo em veig amb l'obligació política i moral i ètica de reclamar aquesta responsabilitat, perquè no pot ser que cada dia posem en qüestió una o dues actuacions policials. I en aquest sentit hem actuat amb coherència, i ho continuarem fent, amb coherència.

A Ciutat Vella, l'últim any, s'han fet més de 7.800 detencions. N'hi ha una que potser no s'ha fet prou bé. No ho sé. Però, en qualsevol cas, hem pres mesures cautelars a partir d'una imputació. I això és defensar el Cos de Mossos d'Esquadra, sí, malgrat que sigui difícil prendre aquesta mesura.

Però, al costat d'aquesta fermesa i de la mesura cautel·lar, també defensarem amb fermesa que l'informe que ha fet el Cos Nacional de Policia no s'ajusta a la realitat. No s'hi ajusta en el supòsit que he dit abans, perquè hi ha una trucada en la qual la persona que malauradament va morir en aquest episodi diu que està sagnant, i això es transcriu d'una altra manera, compte! No s'hi ajusta perquè no hi ha cap prova contundent que es pugui despendre que es van donar fins a cinc cops al cap, perquè això no queda demostrat, i altres incorreccions i imperfeccions que hi ha.

I, per tant, la fermesa en la defensa del cos passa, sí, per si hi ha conductes impròpies, doncs, escatir-les i arribar fins al final, sí per prendre mesures cautelars, com hem fet, però passa també per ser molt fermos –i ho serem, i molt– en la defensa d'aquells informes que, a parer nostre –i això...

La presidenta

Senyor conseller...

El conseller d'Interior

...es tramitarà davant de la judicatura–, no són correctes... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments. Alguns aplaudiments.)*

La presidenta

La pregunta següent és sobre la retribució dels directius del Servei Català de la Salut.

Pregunta

al Govern sobre la retribució dels directius del Servei Català de la Salut (tram. 310-00162/10)

La formula l'illustre senyor José Manuel Villegas, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, presidenta. Señor conseller, señor Ruiz, la semana pasada se publicó una noticia que hacía referencia a la intención del Servei Català de Salut de blindar el sueldo de sus altos cargos, convirtiendo la parte variable del mismo en fija. Esto se haría con la intención de esquivar la prohibición que afecta a todos los trabajadores del sector público de cobrar complementos variables, que está vigente desde el año 2012.

En este sentido es en el que le formulamos la pregunta. ¿Cuál es la posición del Gobierno de la Generalitat sobre la retribución de los directivos del Servei Català de Salut?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Miri, diputat, li agraeixo molt que faci aquesta pregunta, perquè em permet aclarir determinades coses. La posició sobre el sou dels directius o la retribució dels directius del Servei Català de la Salut no pot ser més senzilla: màxima transparència, portar la transparència, publicar tots els sous dels directius del Departament de Salut i de tots els òrgans vinculats al Departament de Salut del sistema sanitari, i per altra banda, l'aplicació de tots aquells criteris d'ajust que s'apliquen als treballadors públics, amb els mateixos criteris d'equitat.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

José Manuel Villegas Pérez

Gracias, señora presidenta. Señor Ruiz, efectivamente, mi pregunta le da la oportunidad para aclarar ciertos aspectos, y también le da la oportunidad para decir si es verdad o no es verdad que se pretende convertir o que hay la intención desde su departamento de convertir esa parte variable de los sueldos de los altos cargos del departamento en parte fija, para esquivar esa prohibición de cobro de complementos variables.

Mire, señor conseller, todos sabemos que la situación en el ámbito sanitario es muy complicada. Los ciudadanos, todos los ciudadanos de Cataluña, están realizando sacrificios en base a esta situación complicada. Los usuarios están sufriendo cierres de centros, listas de espera... Todo eso se concreta en que tenemos una reducción del gasto sanitario per cápita que ya está rondando o superando en muy poco los mil euros por habitante y año, estamos en cifras parecidas a las del 2005. Por otro lado, los proveedores del sector no cobran; hay una deuda, sobre todo con oficinas farmacéuticas, que quizás sean las más débiles, pero también con la sanidad concertada, que supera los 1.500 millones. Y, sobre todo, están sufriendo estos sacrificios los trabajadores del sector: cobran menos y trabajan en peores condiciones, puesto que se ha reducido el número de trabajadores.

Ante esta situación, resultaría lamentable que la prioridad de su departamento fuera solventar la situación del 10 por ciento de trabajadores que cobran más dentro del CatSalut. Si no es esa, por favor, niéguelo, y si es esa su intención, rectifique; rectifique y tome medidas para revertir su política de recortes, pero en forma que esta mejora de condiciones afecte a todos los trabajadores o por lo menos a ese 90 por ciento de trabajadores que están sufriendo en mayor medida sus recortes y que tienen una situación mucho más vulnerable que ese 10 por ciento de trabajadores, de altos cargos, que tienen sueldos superiores.

Muchas gracias.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Bé, respecte a l'aclariment, vull dir-li amb tota rotunditat que els alts càrrecs del Departament de Salut i dels òrgans que en depenen han fet prou exercici de transparència i claredat per aplicar-se totes i cada una de les mesures restrictives salarials que s'han tingut. Per tant, aquesta és la posició, i la continuarà sent.

Ara, permeti'm que li faci un matís. Vostès consideren alts càrrecs una sèrie d'elements de l'Administració... Vostès saben que tenim una administració jerarquitzada, que els nivells de l'Administració es diuen «cap d'unitat», «cap de secció»..., això no són alts directius. Però, si tot ho considerem que són alts directius, són tan alts i tenim tants alts directius que no veuríem el sol, eh? Per tant, no parlem de tot com si fossin alts directius. Estem parlant de gent sotmesa a un conveni col·lectiu, un conveni col·lectiu que li són d'aplicació totes i cada una de les mesures restrictives, com li són d'aplicació a qualsevol altre àmbit de l'Administració pública. Estan negociant un conveni col·lectiu, no són alts càrrecs, tenim una administració jerarquitzada de persones que han arribat al seu lloc a través d'un concurs, són professionals de plantilla adscrits a conveni col·lectiu, i els seran d'aplicació totes i cada una de les qüestions que s'han aplicat a tots els altres convenis col·lectius que no han pogut ser complerts perquè la situació econòmica no ens ho ha permès. I seria lamentable, com diu molt bé, que tinguessin un tracte preferent, aquests estaments de l'Administració –que no alts càrrecs–, diferent de la resta.

Per tant, està en el context de conveni col·lectiu, i aquest conveni col·lectiu l'únic que ha de fer és aplicar totes i cada una d'aquelles normes que transversalment l'afecten com a conveni col·lectiu del personal laboral del Servei Català de la Salut. No són alts càrrecs, és personal laboral del Servei Català de la Salut que, per l'estratificació administrativa, tenen una denominació, hi insisteixo, que no és d'alts càrrecs, perquè si tots fossin alts càrrecs no veuríem el sol.

Gràcies.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació i les perspectives de l'Hospital de Viladecans.

Pregunta

al Govern sobre la situació i les perspectives de l'Hospital de Viladecans (tram. 310-00157/10)

La formula l'il·lustre senyor Jaume Bosch, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Jaume Bosch i Mestres

Conseller Boi Ruiz, avui fa una setmana, el 30 d'octubre, més de quatre mil persones es varen manifestar a Viladecans en defensa de l'hospital que dona servei a prop de 200.000 habitants d'aquest municipi, de Castelldefels, de Gavà, de Sant Climent i Begues. Jo

hi era, i li puc assegurar que la manifestació va ser de les més massives que s'han fet mai al Baix Llobregat.

(Unes quantes persones del sector del públic s'aixequen i mostren una pancarta.)

Les entitats que defensen l'hospital...

La presidenta

Un moment, senyor diputat..., un moment. Les persones del públic, si us plau, que seguin i no mostrin aquest... *(Pausa.)* Continui.

Jaume Bosch i Mestres

Bé, les entitats que defensen l'hospital –avui hi ha una delegació aquí que ens acompanya, com acaben de veure *(rialles)*– han recollit més de 25.000 signatures per fer-les arribar a la Generalitat.

Vostè, el dia abans de la manifestació, va publicar un agressiu comunicat en què acusava els ajuntaments d'informar malament la ciutadania i denunciava que es volen obtenir rèdits polítics amb aquest tema. Com valora vostè la manifestació i les signatures recollides? Creu que les quatre mil persones que es van manifestar estaven mal informades? Com i quan aplicarà la resolució aprovada per aquest Parlament el 12 de setembre?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Miri, jo no sé si el tema de l'Hospital de Viladecans també és un tema de vehemència, de rotunditat... Jo més alt no puc dir-ho, però més clar ho he dit reiteradament: és a dir, l'Hospital de Viladecans és un hospital de la xarxa hospitalària d'utilització pública, gestionat per l'Institut Català de la Salut, que ha fet una activitat el 2013 que és la mateixa del 2012 i continuarà fent la mateixa activitat i donant la mateixa cobertura l'any 2014.

Per tant, jo em reitero en tot el que he dit al respecte. En tot cas, algú hauria d'explicar sobre quines evidències es basa un hipotètic tancament de l'Hospital de Viladecans.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Jaume Bosch i Mestres

Miri, conseller, sap què passa? Que vostè va qüestionar, fa mesos, el paper de l'Hospital de Viladecans. Li va atribuir, segons escrit de disset membres de la junta mèdica, un nivell assistencial per sota del que estava realitzant, per desviar serveis cap a l'hospital privat concertat de Sant Boi. Després, s'ha vist obligat a rectificar, i el que passa ara és que en aquest procés ha perdut credibilitat: ni els treballadors de l'hospital, ni els usuaris, ni els ajuntaments se l'acaben de creure.

Per això li faig una proposta molt clara. Miri, si vostè està convençut que el problema és de comunicació, jo el convido a anar a Viladecans al més aviat possible a trobar-se amb els ajuntaments, diputats de la comarca i representants dels treballadors i dels usuaris, per escoltar els seus dubtes i aclarir-los. S'hi compromet?

La gent no vol declaracions genèriques; es tracta de concretar compromisos. Seguirà sent l'Hospital de Viladecans l'hospital públic de referència, amb capacitat per resoldre el 90 per cent de necessitats dels usuaris, partint del projecte elaborat l'any 2008? S'aturarà la pèrdua de pressupost, que ha estat d'un 3,9 per cent l'any 2013, segons el sindicat de metges, i d'un 17 i mig per cent segons els usuaris, els darrers tres anys? Es compromet que en els pressupostos del 2014 l'hospital tornarà a disposar dels recursos que tenia l'any 2010? Manté el compromís d'ampliació de l'hospital que ha reclamat el Parlament?

Conseller, li hem fet una proposta claríssima. La pregunta és molt senzilla: accepta vostè venir a Viladecans a aclarir el futur de l'hospital davant dels afectats?

Moltes gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable conseller de Salut.

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta. Abril 2013: reunió del conseller amb tots els alcaldes; juny 2013: reunió del director del CatSalut i la gerent de l'Àrea Metropolitana de la Regió de Barcelona amb els mateixos alcaldes. Els alcaldes de Gavà i Viladecans van sol·licitar la celebració de reunions bimensuals, que fins ara han tingut lloc juliol i octubre de 2013. I per descomptat que ens podem reunir les vegades que calgui.

Per tant, no, no..., jo m'he reunit amb els alcaldes, i si cal jo vindré a explicar-ho, eh? –jo vindré a explicar-ho. Però voldria que m'escoltessin, perquè quan un va a explicar és perquè l'escoltin, no perquè no el deixin parlar, eh? Per tant, jo els demano que si vaig a explicar-ho em deixin parlar. Perquè si resulta que tancar l'Hospital de Viladecans és que mantingui serveis mancomunats amb l'Hospital de Bellvitge –que deu ser un hospital que no té prestigi perquè col·labori amb el de Viladecans–, amb serveis comuns en cirurgia, amb serveis comuns en neurologia, en radiologia, en reumatologia, en oftalmologia i aparell digestiu, que això és un guany per a l'hospital. Jo no acabo d'entendre quin és el plantejament i en què vostès sostenen i argumenten que està en perill l'Hospital de Viladecans. No ho entenc encara. I, per tant, jo estic disposat a venir, però avui estic disposat que m'escoltin, no que no em deixin parlar i que, amb prejudicis, sempre sistemàtics, diguin que aquell hospital ens el volem carregar.

Miri, aquell hospital, Central de Resultats, cada cop funciona millor des del punt de vista de resultats clínics i des del punt de vista d'utilització del recurs del

contribuent. Aquell hospital funciona extraordinàriament bé i funciona molt bé. I, per tant, és un hospital que ha fet tretze mil intervencions l'any 2012, que en farà tretze mil o més el 2013, i que en farà les mateixes que té programades el 2014.

Miri, jo hi aniré a explicar-me, però el problema de l'Hospital de Viladecans no està en l'ICS ni en el Cat-Salut ni en el departament, ni en la qualitat dels serveis que presta als ciutadans, ni en l'eficient utilització dels recursos públics, ni en l'excel·lent actuació dels seus professionals, està en un altre lloc. I, com comprendreu, aquest altre lloc l'hem d'acabar de resoldre. Deixem d'utilitzar la sanitat pública com un instrument per a altres interessos.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

La pregunta següent és sobre les obres del tren d'alta velocitat.

Pregunta

al Govern sobre les obres del tren d'alta velocitat (tram. 310-00156/10)

La formula l'Il·lustre senyor Quim Arrufat, del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Molt bon dia. Bé, la història del tren d'alta velocitat a l'Estat espanyol és pròpia d'una obra de Valle Inclán, amb 47.000 milions d'euros invertits a construir la segona xarxa més gran del món d'alta velocitat ferroviària que relliga Espanya amb Espanya, eh?, en el que seria un monòleg propi o exemplar de la història i del present polític d'aquest país, d'Espanya. Un tren d'alta velocitat que ha costat en els darrers anys el 97 per cent de la inversió en ferrocarrils enfront del 3 per cent de la inversió en ferrocarrils convencionals, però que és un tren que utilitzen el 3 per cent d'usuaris enfront del 97 per cent dels usuaris que utilitzem l'altre tipus de tren.

La qüestió és, però, que per allà per on passa el recorregut de l'AVE, almenys a Catalunya, és com Àtila, el rei dels huns, que per allà per on passava no hi torna a créixer l'herba. El seu pas per Vilafranca del Penedès, travessant la ciutat i deixant una franja de formigó enorme al seu pas per Barcelona, deixant el nyap de la Sagrera, i al seu pas per Girona, fent exactament el mateix, deixant un territori erm, són un vertader desastre d'aquesta obra, que Maleni Álvarez va descriure com «coser España con hilos de acero».

Per això li demanem al conseller: què està fent per solucionar aquests tres nyaps urbanístics? Està parlant amb foment? Hi ha vies de solució? Hi ha previstes actuacions? Qui pagarà finalment aquests desastres urbanístics?

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Santi Vila, conseller de Territori i Sostenibilitat.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, honorable presidenta. Il·lustre diputat, bé, jo crec que podem compartir el conjunt de la cambrà la diagnosi, la descripció que vostè ha fet de l'evolució de la implantació de l'alta velocitat en el conjunt de l'Estat espanyol, també a Catalunya. El Govern de la Generalitat sempre ha compartit que l'alta velocitat sumava, que era un projecte ambiciós que ens feia un país millor, més competitiu. De fet, hi ha estudis que ja, per part de la ciutat de Barcelona, l'any 1974 assenyalaven l'interès públic que podia tenir, i per a l'economia, fer possible la xarxa de l'alta velocitat. Però estic d'acord totalment amb vostè que això s'ha fet, desgraciadament, a costa del servei de ferrocarril convencional, a costa, en definitiva, de garantir un bon servei de rodalies, un bon servei de mitjana distància.

La realitat, però, és que en el conjunt de l'Estat i a Catalunya hi va haver una confusió, i és que, per una banda, hi havia uns objectius explícits d'extensió de la xarxa ferroviària i del servei de l'operació ferroviària, i, per l'altra, moltes ciutats confiaven en el fet que l'arribada del tren els permetria fer ciutat nova. Aquest plantejament era plausible en un context de creixement econòmic i de generació de plusvàlues i d'aprofitaments urbanístics. Quan això ha desaparegut és evident que només ho podem fer via recurs pressupostari.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé. No li repetiré les tres preguntes que li he fet. En tot cas, hi ha diàleg amb Foment? S'està preparant alguna actuació? Hi ha vies de solució? O se'ls diu als veïns de Vilafranca que tindran durant els propers vint anys una llosa de formigó que creua la ciutat sense solució d'urbanització?

Tingui present que un conveni absolutament mal fet i mal signat entre l'Ajuntament de Vilafranca, en el seu moment, i Adif porta Vilafranca a haver d'estar endeutada per valor de 23 milions d'euros pel fet que el TAV passa pel seu territori –ja porta un endeutament de 23 milions d'euros– i el formigó, obra vista, creuant la ciutat. Exactament el mateix passa a la Sagrera, que es va passar d'un projecte urbanístic, pactat amb els veïns, a un de no pactat amb els veïns, i que estava només al servei dels interessos urbanístics, al fet que aquest projecte es va retallant i al final és un absolut nyap, un tall enmig de la ciutat de Barcelona.

I a Girona, tres quarts del mateix: tanques, trossos d'aquesta franja de formigó creuen la ciutat amb tanques, altres amb material d'obra, altres on no hi ha absolutament res, els veïns de Sant Narcís farts dels sorolls, farts de les vibracions, farts de no tenir carrer, de no tenir projecte urbanístic...

La presidenta

Senyor diputat... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)* Per respondre, té la paraula l'honorable conseller.

El conseller de Territori i Sostenibilitat

Moltes gràcies, presidenta. Bé. Efectivament, en aquests moments el Govern de Catalunya estem recolzant les reclamacions, les reivindicacions legítimes, comprensibles de la ciutat de Vilafranca, de la ciutat de Girona, i, per descomptat, el treball que està fent la ciutat de Barcelona per remuntar el projecte de la Sagrera.

S'han pres iniciatives en diverses direccions. En el cas de Vilafranca, el conveni de referència del 2003 estic d'acord amb vostè que està absolutament desbordat i superat. Es va dur a terme l'actuació que s'havia de dur a terme, però hi han hagut conseqüències nocives en forma de sorolls, de vibracions, que s'han de corregir.

La proposta que es va dur a terme d'ampliar a sud el cobriment és una proposta raonable, sensata, que hem de poder finançar. El projecte s'ha redactat. I, en aquest sentit, el Govern de Catalunya i la ciutat de Vilafranca defensem davant d'Adif que es pugui dur a terme tan aviat com la disponibilitat pressupostària ho faci possible.

Amb relació a Girona, evidentment el greuge continua; hi ha una ferida latent ja en el traçat de la via convencional, que algun dia s'haurà de corregir. El Ministeri de Foment es va fer seu el problema. La veritat és que en aquests moments no hi ha resposta per a aquesta qüestió. Sí que s'han dut a terme actuacions amb relació al parc Central, però és evident que amb relació a tota la reurbanització de l'entorn hi ha molta feina per fer.

Per part del Govern de Catalunya, però, hi ha un compromís de legislatura de dur a terme una actuació a l'estació d'autobusos, i, per tant, de consolidar l'estació de Girona centre com una estació, doncs, intermodal, amb les màximes i millors prestacions. Hi ha pendent també, no se n'oblidi, la concreció d'un PAET a l'aeroport...

La presidenta

Conseller... *(La presidenta retira l'ús del micròfon al conseller i aquest continua parlant uns moments.)*

Iniciem ara les preguntes al molt honorable president de la Generalitat.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les privatitzacions i la venda de patrimoni en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (tram. 317-00093/10)

La primera és sobre la situació política i social i la formula el senyor David Fernández, del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Bon dia, president. L'altre dia un periodista escrivia que restava clar que, quan els ciutadans

dans d'un país són cada cop més pobres, més vulnerables, més precaris, es fa més evident el fracàs estrepitos de la política.

La pregunta és sobre els pressupostos, que es van presentar ahir, sobre el projecte, en un país que des de 2011 ha abonat als mercats financers 7.291 milions només en interessos del deute; mercats que s'han enriquit amb el sofriment del nostre país.

Els pressupostos del 2014 reproduïen l'esquema d'empobriment, el patró neoliberal dels plans d'ajustament estructural que van esmicolar i que han esmicolat tants altres països en les darreres dècades arreu del món. Recepta de tisores i porres, gairebé de manual d'escola de Chicago, com aquell breu poema del poeta xilè Nicanor Parra, que deia: «Es ven país. Raó: govern.» Mil quatre-cents trenta milions de privatitzacions i 864 milions en venda de patrimoni; se'ns va anunciar ahir.

I la pregunta concreta és: què volen privatitzar? Què volen vendre? A qui? I a quin preu? I amb una postdata petita, que diu que en els darrers dos anys d'allò que volien vendre vostès només han pogut vendre el 15 per cent del que tenien previst.

Gràcies, president.

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, jo crec que el tret més important dels pressupostos del 2014, que no són allò que vostè ens diu ara, és que es manté la despesa. Fa uns quants anys que s'està reduint la despesa; per a l'any que ve es manté.

I la pregunta que ens hem de fer és: si no fem res per la via dels ingressos, a part d'apujar els impostos, que ja ho estem fent, i gairebé tots, si no fem re quines partides retallem, senyor Fernández, per valor de 1.400 milions d'euros? Ens volen fer una proposta concreta de retallar 1.400 milions d'euros d'aquest pressupost per saber exactament què és el que vostè vol, probablement, retallar si renunciem a millorar els ingressos?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Bé. Ni molt menys, tot al contrari. El temps perdut mai es recupera, però el terreny perdut sí que es podria recuperar. Hi ha alternatives. El que no tenim tan clar és que hi hagi voluntat política. I, per descomptat, que s'han d'ampliar els ingressos.

Però li farem tres reflexions. Una, que després de la crisi vindrà el paratge devastat de la crisi, les runes de la crisi, amb un 30 per cent de la nostra societat a

les portes de l'exclusió social. El passat 17 d'octubre, 4.200 entitats d'acció social del nostre país reivindicaven un canvi de rumb, una mudança de les polítiques econòmiques, i tenien set punts fonamentals: la lluita contra la pobresa com a eix prioritari, serveis socials bàsics; reconsideració de la qüestió del deute públic –perquè al ritme que anem al final l'única estructura d'estat serà el deute–; l'impuls a l'ocupació; polítiques fiscals justes i equitatives; transparència i coherència, i visió global. Set eixos que no sabem trobar, estan desapareguts i desapercebutos en els pressupostos.

O, ja que preguntava per la qüestió dels ingressos, li reduiré la pregunta i la sintetitzarem en un sol tema. Vostè com li explica a una nena de set anys del nostre país, amb les rendes del treball ofegades, amb l'economia productiva amb l'aigua al coll, amb un PP que substitueix la cultura posant-hi el 21 per cent de l'IVA, que els casinos al nostre país pagaran un 10 per cent i que els abaixem un 40 per cent els impostos? I això és política, també, d'ingressos.

Gràcies, president.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president per respondre.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Fernández, jo a aquesta nena de set anys que vostè diu, com a tota la resta de la població de Catalunya, el que he de procurar és garantir-los uns bons serveis públics. El que he de procurar és que quan aquesta nena..., si un dia ha d'anar a un hospital, a un centre d'atenció primària, funcionin; i quan vagi a l'escola, que l'escola funcioni el millor possible. I tot això ho he d'intentar garantir, ho hem d'intentar garantir entre tots, amb unes condicions econòmiques tremendes i amb un ofegament brutal de les autonomies en general com a conseqüència de la imposició dels dèficits, i de la Generalitat de Catalunya en particular.

Ara, si vostè m'hi barreja tot el tema, aleshores, o l'excusa fàcil del casino..., vostè ho pot fer perfectament, vostè es quedarà amb un molt bon titular, algú segurament l'aplaudirà, però això no té res a veure amb l'estat del benestar. Perquè l'estat del benestar no passa per si es desenvolupa una activitat de lleure en un lloc determinat o no, sinó que passa per garantir els serveis socials bàsics. I això és el que està intentant el Govern de la Generalitat amb aquest projecte de pressupostos del 2014.

I com vostè pot comprendre, no ens fa cap mena d'il·lusió ni ens agrada gens haver de vendre, per exemple, patrimoni. Però preferim vendre una mica de patrimoni, encara que no ens agradi, que no pas seguir retallant quan hem arribat, ho hem dit moltes vegades, a les línies vermelles que ja no es poden traspasar.

I els recordo una cosa: la imposició dels dèficits que fa el Govern espanyol són un atac directe a la qualitat sanitària, a l'assistència sanitària, a l'ensenyament i als serveis socials.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat Ple sobre la convocatòria de la consulta sobiranista i sobre el pagament dels proveïdors de la Generalitat (tram. 317-00092/10)

I la formula l'il·lustre senyor Albert Rivera, del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Albert Rivera Diaz

Gràcies, presidenta. Molt honorable president, el cap de l'oposició o conseller en cap a l'ombra, el senyor Junqueras, l'altre dia que faran la consulta sí o sí, i si la prohibeixen diuen que faran..., «doncs, la farem». És a dir, il·legalment fer una consulta per portar Catalunya cap a un carreró sense sortida.

Jo li pregunto a vostè, senyor president –que també el dia 7 de setembre recordava que també la farien sí o sí, cosa que va dir també en campanya electoral–: ens pot explicar en aquest Parlament i al conjunt de catalans què vol dir fer una qüestió sí o sí, és a dir, amb la llei o sense la llei? Què pretén vostè dir quan vol dir que faran de qualsevol manera un referèndum que no estigui emparat per la Constitució i l'Estatut de Catalunya?

La presidenta

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, que la consulta es farà jo crec que és una evidència, perquè hi han diferents marcs legals per poder-la fer. Se suposa que, si hi han marcs legals per poder-la fer, les institucions de l'Estat en algun moment facilitaran que la voluntat democràtica del poble de Catalunya pugui ser lliurement expressada de manera democràtica, pacífica, etcètera.

I, en el cas que l'Estat no ho volgués ni autoritzar, ni acordar, ni re de tot això, jo ja he dit alguna vegada que encara tenim més marcs legals, independentment de si hi ha acord amb l'Estat o no; i els marcs legals que hi pugui haver són els que s'han d'utilitzar.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'il·lustre senyor diputat.

Albert Rivera Diaz

Miri, president, és complicat debatre sobre això perquè, si vostè creu que de marcs legals n'hi ha molts, és molt difícil debatre, perquè de marc legal només n'hi ha un: és la llei i és l'ordenament jurídic. Què vol dir, vostè, que ho farà fora d'un altre marc legal? Si vostè no té l'autorització del Govern d'Espanya, no ho con-

voca el Govern d'Espanya i la Constitució diu que tot el poble espanyol és qui ha de decidir, doncs, vostè no pot fer-la i ja està, no hi ha més debat.

Per tant, vostè està frustrant una part de la ciutadania de Catalunya, que és tot l'independentisme que creu les seves paraules. És mentida. Vostè no pot fer una consulta si no en té capacitat. Està empenyent una altra part de la ciutadania que no volem dividir, sinó que volem sumar. I, per tant, si volem sumar, l'últim que volem és debatre sobre la separació.

Per tant, senyor Mas... –senyor Mas–, jo li demano que abandoni, d'una vegada per totes, la mentida, que deixi de frustrar els ciutadans.

Miri, aquest Govern, mentre es pregunta cada dia això, mentre el senyor Junqueras diu que sí o sí i que de qualsevol manera, que suposo que la següent via deu ser aquesta de pujar a un balcó a declarar la independència –aquesta és la via kosovar d'Esquerra Republicana–, jo li prego una cosa: hi ha a Catalunya molta gent que també es fa preguntes i que demana també dates. Però sap quina pregunta es fan? Quan cobraran. Quan cobraran les farmacèutiques? Tenen data per cobrar, les farmacèutiques? O només per a la pregunta. Es pregunten els geriàtrics si hi han 70 milions de deute a la Generalitat. Tenen data, els geriàtrics, també, per cobrar? Es pregunten els hospitals: 800 milions d'euros als hospitals concertats. Hi ha pregunta? Hi ha data per cobrar, senyor Mas, als hospitals? Miri, preocupi's de governar Catalunya, que vostès no fan ni tal sols el més mínim, que és pagar allò que deuen als concerts.

Vostè diu que Espanya no paga. I jo li dic: «I la Generalitat, paga els seus proveïdors?» Per què no es dediquen a pagar a moltes empreses i famílies que depenen, tercer sector, hospitals, geriàtrics...? Si us plau, senyor Mas, la situació és delicada, però la no-resposta, la resposta del senyor Mas-Colell dient que ja s'arreglaran les farmacèutiques és lamentable.

Si us plau, dediqui's a governar Catalunya...

La presidenta

Senyor diputat... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

Per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, senyora presidenta. Senyor Rivera, vostè té una manera curiosa de sumar. Sempre ens diu que vol sumar, que vol sumar, que vol sumar. I jo em pregunto: «La millor manera de sumar no és estar al costat d'aquest 80 per cent de la gent de Catalunya que diu que vol ser consultada?» Quan vostè té un 80 per cent d'una població que vol ser consultada, ei!, alguns per dir que sí, altres potser per dir que no, però que vol ser consultada, no és la millor manera de sumar posar-se al costat d'aquest 80 per cent?

Jo em temo, senyor Rivera, que vostès, més que a sumar, han après molt a restar. I a dividir. I jo li recomanaria que de tant en tant fes exercicis de sumar i de

multiplicar, perquè està molt acostumat, només, a dividir i a restar.

Segona cosa. Vostè diu: «Els marcs legals, els marcs legals...» Jo li ho he dit, n'hi ha molts de marcs legals, n'hi ha molts, i encara n'hi haurà més –i encara n'hi haurà més–, senyor Rivera, perquè aquest Parlament, espero que d'aquí a poques setmanes, aprovarà una llei de consultes que permetrà fer consultes, en general, d'acord amb aquesta llei catalana. N'hi haurà molts de marcs legals, senyor Rivera. El problema no és de marcs legals. Fins i tot, articulistes molt propers a vostès diuen que el problema és de voluntat política, senyor Rivera, voluntat política. Oblidi's dels marcs legals, perquè hi són, i són molts. El problema es diu «voluntat política».

I sobre els pagaments, se'ns va assegurar del dret i del revés que hi hauria diners i tresoreria per pagar puntualment d'aquí a finals d'any. Ens ho va dir reiteradament un ministre. Després, aquest ministre es va fer enrere. On és, senyor Rivera, el problema?

La presidenta

Té la paraula, per respondre sobre la situació política...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la despesa social en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 (tram. 317-00094/10)

...l'Il·lustre senyor Joan Herrera, del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa. *(Veus de fons.)* Què...?

Joan Herrera Torres

Preguntaré, abans de respondre..., per dir, per preguntar-li en aquest cas al president, sobre els pressupostos, si ell considera que són els pressupostos que el país necessita, que la gent aturada necessita, que la situació de pobresa necessita; si són els pressupostos que necessita el context en el que estem, i més tenint present que, com vostès han dit, els objectius de dèficit que marca-va l'Estat eren il·legals.

La presidenta

Ara sí que, per respondre, té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Herrera, no són els pressupostos ideals, és clar que no; no ens hem tornat bojós, no ens hem begut l'enteniment. Vostè creu que aquests pressupostos són els que a nosaltres ens agradaria fer? De veritat? No són els que ens agradaria fer. Ens n'agradaria fer uns altres.

Però, en el context que tenim, senyor Herrera, són uns pressupostos que crec que apunten cap a allò que és fonamental: sensibilitat social, més que mai, es pot demostrar amb xifres, més que mai; mai com ara la des-

pesa social havia tingut tanta prioritat en un pressupost de la Generalitat en percentatge. El que passa, que els pressupostos són més petits perquè hi ha menys diners i perquè ens imposen uns dèficits injustos.

Si vostè té una altra manera de fer-ho, ara tindrà una ocasió: presenti uns pressupostos alternatius, quadrant des de la primera línia fins a l'última, perquè els pressupostos, senyor Herrera, no es fan a base de paraules sinó a base de números.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'il·lustre senyor Joan Herrera.

Joan Herrera Torres

Els pressupostos tampoc es fan a base de propaganda. Poden repetir tantes vegades com vulguin «són els pressupostos més socials», tan socials com la despesa social que gastaven el... 2004! Fa deu anys, president Mas! Aquesta és la realitat. (*Remor de veus.*) En el capítol social, tot, tot baixa, tot, exceptuant dues partides...

La presidenta

Un moment... –un moment–, perdoni, un moment... (*Pausa.*)

Joan Herrera Torres

...beques menjador, puja –no passa re–, beques menjador, puja, però puja tan poc que no respon a milers de nens que s'estan quedant sense beca menjador, segons, per cert, com acrediten les dades que li hem enviat a la consellera. No hi ha re pitjor que un governant que desconeix la realitat. Bé, hi ha una cosa pitjor, un governant que no escolta ni veu la realitat.

Què puja? Puja el pagament a proveïdors. Perquè en la renegociació del deute no s'atreveixen a parlar-ne. Amb Abertis no es posen a discutir per dilatar més els pagaments, que és el que haurien de plantejar i de fer.

I d'ingressos, la que era la gran batalla, resulta que l'impost que havien de recuperar, successions, resulta que han fet la reforma de successions de tal manera que suposarà menys ingressos que el 2012 i, atenció, 20 milions més que el 2013. Sí, calculen molts ingressos a partir d'impostos que ens van negar a nosaltres, i també a Esquerra, en la legislatura anterior: impost als dipòsits bancaris i impost d'energia nuclear. Potser ho han aprovat quan sabien que l'Estat ho legislava i el que es tractava era de discutir-se amb l'Estat, no aplicar l'impost. Aquesta és la realitat.

Senyor Mas, on tenen molta inventiva, i aquí sí que li ho reconec, és en les taxes: més de trenta taxes. Però no taxes sobre els pisos buits, aquí no hi han entrat: taxes per si un immigrant ha de renovar els papers que necessita per viure, a pagar; taxes per si una persona que l'acomien en aplicació de la reforma laboral necessita medicació, a pagar; taxes per si necessites l'ajut a un ajut en matèria de cultura, si necessites l'ajut, a pagar la taxa. Aquí sí que han demostrat capacitat d'inventiva.

I on sí que són excels, tenen una matrícula d'honor, pràcticament és en el terreny de la privatització, on m'agradaria que diguessin què pensen privatitzar. Perquè, és clar, si per fer un país el que hem de fer és vendre'ns-el abans, com vostès plantegen, com ja han començat a fer de forma matussera amb l'aigua, i ara ho continuen fent, malament rai.

Però això li ho diem clar, senyor Mas, l'Estat del benestar passa per polítiques redistributives, per allò que li demanaven ahir entitats, moviment veïnal, sindicats; l'estat del benestar passa per una política radicalment diferent de la que vostès plantegen amb aquests pressupostos, passa per un gir social...

La presidenta

Senyor..., senyor diputat... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Sí; gràcies, presidenta. Senyor Herrera, miri, vostè s'ho pot agafar com vulgui, però jo li parlaré del que ha passat aquests darrers anys. L'any 2010, l'últim any en què vostès estaven en el Govern, tota la despesa social junta, tota, 67,8 per cent del pressupost de la Generalitat, que és una xifra molt alta, però 67,8. En els pressupostos del 2014, aquest 67,8 passa a ser un 71,1.

Vostès vagin fent ganyotes, vagin rient, vagin fent tot el que vulguin, però la realitat és aquesta. (*Remor de veus.*) Quan vostès estaven en el Govern, tenien la clau, influïen per tot arreu, etcètera, resulta que la despesa social estava per sota del 70 per cent i ara estarà una mica per sobre del 70.

I és cert el que vostè deia, en un sentit, si em permeten parlar, i és cert que el vostè deia, en un sentit: estem, en despesa per habitant, com estàvem fa vuit o nou anys. (*Veus de fons.*) Sí senyor. Sap per què ho diu, això? Perquè entre altres coses, nosaltres, de forma transparent, ho hem inclòs en el projecte de pressupostos. No enganyem a ningú. I aquest no és un problema del Govern de la Generalitat; és una desgràcia per al país en el seu conjunt.

I aquests darrers set o vuit anys han passat moltes coses. I vostès en poden explicar moltes, i d'altres també. Però lamento molt, senyor Herrera, que en una intervenció per parlar dels pressupostos, per una formació política com la seva, que hauria de tenir sensibilitat en aquest sentit, no hagi esmentat ni una sola vegada, a part dels grans problemes que té el Govern de la Generalitat i de les grans culpes, que se'ns imposa un dèficit injust i que tenim un dèficit fiscal monstruós. El problema, senyor Herrera, ve d'aquí: dèficit injust i, a més a més, dèficit fiscal monstruós. I, dit d'una altra manera, no em digui que no hem apujat impostos a Catalunya, perquè, si vostè analitza el mapa del conjunt de l'Estat, és on més alts estan.

La presidenta

La pregunta següent és sobre la situació política.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la rectificació de les polítiques del Govern i sobre la retirada de la proposta de fer la consulta (tram. 317-00098/10)

I la formula l'excel·lentíssima senyora Alícia Sánchez-Camacho, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Moltes gràcies, molt honorable presidenta. Senyor president de la Generalitat, està vostè disposat a rectificar i prioritzar les polítiques de govern per a la sortida de la crisi i a abandonar fer un referèndum que sap vostè que no es farà a Catalunya i que és illegal?

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyora Sánchez-Camacho, miri, ens importa tant la sortida d'aquesta situació de dificultats econòmiques que resulta que, si vostè analitza les dades del tercer trimestre del 2013, d'enguany, tercer trimestre del 2013, l'EPA, tota l'ocupació que es va crear a Espanya va venir de Catalunya, sencera.

La presidenta

Per repreguntar, té la paraula l'excel·lentíssima senyora diputada.

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

Sí; moltes gràcies, senyora presidenta. No serà pas per vostè, ni per la seva gestió de govern (*remor de veus*), que lluu per la seva absència. (*Persisteix la remor de veus.*) Si em permeten parlar... (*Pausa.*) Estem davant de l'absentisme governamental més evident de la història. El seu resultat, amb Convergència i Esquerra Republicana, és que hi han moltes més persones amb vulnerabilitat social, que hi ha més de 1.457 nens que estan sense beques menjador i que estem amb els pressupostos més antisocials dels darrers temps.

Miri, senyor Mas, jo li recomano dues coses. La primera: el diàleg constructiu, el diàleg lleial, el diàleg amb responsabilitat. El Govern d'Espanya no acceptarà cap xantatge, acceptarà dialogar sense privilegis i sense cessions, en el marc de la llei. No es gastin diners més ni enviï la vicepresidenta al Quebec per gastar-se diners quan sap que no hi ha una consulta, perquè no es farà. No parli de voluntat política, perquè aquí del que es tracta és de majories constitucionals. I vostè sap que no existeixen. I la bola de neu en l'entramat independentista que vostè ha creat amb la

senyora Forcadell i els seus companys els passarà per sobre, perquè quan vostè no fixi la data i la pregunta, tot aquest entramat independentista serà el que dirigirà Catalunya.

Però vull dir-li en segon lloc: li recomano que governi i que es deixi d'insultar i de parlar de males baves. A mi em sap gravíssim que vostè parli així, i el seu Govern, quan és el Govern d'Espanya qui ha pagat 25.000 milions i qui ha pagat més de 400.000 factures, quan vostè no paga, quan vostè dedica els diners al projecte independentista (*remor de veus*), a uns pressupostos...

La presidenta

Un moment, un moment... —un moment... (*Pausa.*)

Alícia Sánchez-Camacho i Pérez

...a uns pressupostos antisocials, que fan que caigui la despesa en família el 70 per cent, la despesa per a la discapacitat en un 50 per cent; que creuen que vendran actius i els malvendran, com Aigües Ter Llobregat, i que són uns pressupostos trampa, d'estelada i ficticis, un retorn al passat.

Senyor president, no cal anar al Quebec. Escolti el que deia el primer ministre quebequès fa dos anys a Barcelona. Vostès també faran que Catalunya estigui fatigada d'un procés separatista, mentre tenim les farmàcies que demà s'aturaran i que serà gràcies al Govern d'Espanya qui els pagarà els deutes que vostès són incapaços de pagar (*remor de veus*), un govern incompetent, un govern victimista, un govern que no governa.

Moltes gràcies, presidenta.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Deixi'm posar-hi un punt d'ironia, en la resposta, almenys al començament, i un somriure cordial. Veig que vostè està fent molts punts per ser ministra, però encara no hi ha arribat. Ja hi arribarà, potser, ja hi arribarà, senyora Sánchez-Camacho. La veig amb una vehemència, amb una contundència, etcètera, que realment dona aquesta sensació, que està fent vostè una llarga carrera de punts; és llarga, però carrera.

Per cert, li ho torno a reiterar, si vostè agafa les dades del tercer trimestre de l'evolució del mercat laboral espanyol, veurà que a Espanya es van crear 39.000 llocs de treball, dels quals 52.000, que resulta que supera 39.000, van crear-se a Catalunya. Vol dir que, sense Catalunya, a Espanya s'haurien perdut tretze mil llocs de treball. Qui està fent la feina, senyora Sánchez-Camacho? Vostès? Clar, aleshores resulta que això no té res a veure amb el Govern de la Generalitat; el Govern

de la Generalitat és culpable de tot el que va malament i no és beneficiari de res del que pot arribar a funcionar en algun moment.

I dic això amb tota la prudència, perquè, malgrat això, les circumstàncies de l'atur són dramàtiques, absolutament dramàtiques, ningú pot presumir de gaire cosa, perquè el que hem de fer és intentar treballar perquè aquesta tendència que s'apunta, almenys a Catalunya, es vagi confirmant, i tant de bo això, a més a més, es faci extensiu a tot el conjunt de l'Estat espanyol. Seria el nostre desig. El meu desig és que a Espanya tothom vagi bé. És el meu desig, i Catalunya també. A vegades tinc la sensació que aquest desig no és vist de la mateixa manera ni compartit amb la mateixa intensitat des de fora de Catalunya respecte a Catalunya, malgrat que estem tirant del carro com ningú –estem tirant del carro com ningú.

Per cert, quan vostè parli del Quebec recordi-ho tot, perquè ha posat el pitjor exemple que podia posar. Quebec ha votat, senyora Sánchez-Camacho, dues vegades –dues vegades ha votat. Sap què ens agradaria? Que, en aquest sentit democràtic, Espanya fos com Canadà.

(Remor de veus i alguns aplaudiments.)

La presidenta

Demano als diputats i diputades que quan intervenen dos diputats els altres mantinguin silenci i escoltin, si us plau.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la manera com els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 contribueixen a millorar la vida dels ciutadans (tram. 317-00096/10)

La pregunta següent és sobre la situació política. La formula l'il·lustre senyor Pere Navarro, del Grup Parlamentari Socialista.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president de la Generalitat de Catalunya, ha tingut una picabaralla amb la representant del Govern d'Espanya, però jo he de recordar que l'any 2011 vostès van aprovar uns pressupostos, els pressupostos de les retallades, pressupostos que no han canviat i que aquest any 2013 continuen vigents. Ara vostès ens presenten uns nous pressupostos –uns nous pressupostos– que ens diuen que són els de la sortida, els del creixement, els del final de les retallades.

M'agradaria, senyor president, que ens expliqués què és el que vostè opina sobre com poden millorar aquests pressupostos la vida dels catalans.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, en les circumstàncies que estem vivint, el que cal és garantir, precisament, la columna vertebral de les polítiques socials i de l'estat del benestar, i aquests pressupostos ho garanteixen: per primer cop en els darrers anys, no hi haurà noves retallades. Això és un canvi de tendència i una inflexió exactament igual com s'està produint a l'economia i com s'està produint també en el mercat laboral. No estem parlant del millor dels escenaris; estem parlant de si hi han canvis de tendència o no hi han canvis de tendència, si aquests canvis de tendència són a millor o són a pitjor. Fins ara eren a pitjor, i des de fa sis anys, no des del 2011, senyor Navarro, des de fa sis anys, a pitjor. Ara, per primera vegada, la situació de l'economia pot ser que vagi a millor; tant de bo sigui així; la de la creació de llocs de treball, també, tant de bo sigui així, i la de la fi de les retallades, també, tant de bo sigui així. I si aconseguim tot això junt, senyor Navarro, serà un gran èxit col·lectiu.

La presidenta

Té la paraula, per repreguntar, l'il·lustre senyor Pere Navarro.

Pere Navarro i Morera

Gràcies, senyora presidenta. Senyor president, vostè no té credibilitat per parlar com ha parlat ara. Li demano que governi i que prioritzï; governar és prioritzar, i li demano, en primer lloc, que faci uns pressupostos possible. Per què vostès preveuen un creixement quatre dècimes per sobre del creixement que preveu la Comissió Europea? Per què vostès consignen 2.300 milions d'euros en vendes i privatitzacions? Això és el 10 per cent del pressupost. Per què consignen 2.300 milions d'euros en vendes i privatitzacions i no ens expliquen com ho faran? No ens diguin que són uns pressupostos socials: són els pressupostos de les vendes i de les privatitzacions. I no ens diguin que són uns pressupostos socials, perquè des de l'any 2010 al 2014 els pressupostos en salut han disminuït un 22,5 per cent, en ensenyament han baixat més d'un 28 per cent i en benestar social han baixat un 24 per cent gairebé. I, a més a més, senyor president, com poden dir que són uns pressupostos socials quan estem en una despesa *per capita* als nivells del 2004? Hem perdut –hem perdut– deu anys.

Per cert, no ens van portar els pressupostos l'any 2013 a aquesta cambra, però que ningú pensi que no hi ha hagut retallades. Els catalans i les catalanes han rebut 2.000 milions d'euros de retallades, sense transparència, amb un dèficit democràtic. Per cert, vostès han renunciat a ingressos que podien d'haver utilitzar aquest any, per què? Perquè se'ls han guardat per premiar el senyor Junqueras. Aquests ingressos als quals han renunciat, conjuntament amb una data, conjuntament amb una pregunta, conjuntament amb unes urnes faran que el senyor Junqueras, Esquerra Republicana, els voti els pressupostos. Però si vostès haguessin aprovat, haguessin recuperat l'impost de successions, haurien pogut pagar la renda mínima d'inserció aquest any, i vostès han canviat patiment de la gent per tàcti-

ca política, patiment de la gent per acords polítics en aquest Parlament.

Aquesta no és la solució, tornar a les necessitats del pas-sat no és la solució. Vostès han de plantejar uns pressu-postos que ens resolguin els problemes de futur.

Moltes gràcies.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable presi-dent.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Navarro, li dic el mateix que al senyor Herrera, vostès ara tindran una oportunitat d'or, que espero que sàpiguen aprofitar, no només per fer una esmena per aquí, una esmena per allà, que no quadrarà mai res ni sumarà mai res, si-nó per fer un pressupost alternatiu. Des de la prime-ra línia fins a l'última tenen tota la informació disponi-ble. I aleshores ens expliquen com es pot complir amb el dèficit que ens imposa el Govern espanyol, l'1 per cent sobre el nostre PIB, com es pot complir això i, al mateix temps, no retallar res si no hi han aquests in-gressos per ús del nostre patrimoni. Ens ho expliquen i ens diuen: «Miri, en lloc de vendre això i això o de fer aquesta concessió i aquella altra, retallin aquí, aquí i aquí.» I facin un favor, això ha de sumar 2.000 mi-lions d'euros. Agafen tot el pressupost i ens diuen d'on es treuen 2.000 milions d'euros, i aleshores començar-an a ser creïbles, perquè, si no, tot és un bla bla bla; és pur discurs per quedar bé, per no sé què, exactament, però..., bla bla bla, perquè al final, li ho torno a dir, els pressupostos, si han de complir aquest dèficit que se'ns imposa, han de quadrar.

I, per cert, parlant del patrimoni i de totes aquestes concessions que tant els preocupen, no?, vostès no eren els que es volien vendre AENA? Si no ho recordo ma-lament, vostès van empènyer per vendre's AENA, que deu ser una empresa pública de les més importants que té l'Estat espanyol. Quan governaven els socialis-tes es volien vendre AENA i ara és un pecat que els al-tres vulguin vendre alguna cosa, senyor Navarro? Pen-si una mica.

La presidenta

La pregunta següent és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració d'aspectes socials en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya per al 2014 i sobre el creixement econòmic (tram. 317-00095/10)

I la formula l'honorable senyor Oriol Junqueras, del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Cata-lunya.

Oriol Junqueras i Vies

Bon dia, senyora presidenta. En primer lloc, m'agra-daria expressar el que estic segur que és l'opinió majo-ritària d'aquesta cambra, la solidaritat amb els trebal-ladors del Canal 9 i del conjunt de la ràdio i televisió pública del País Valencià, que és una situació que posa en evidència que l'única tercera via que podem espe-rar del PP és un canal 9 aplicat contra la nostra llen-gua, cultura, economia i drets socials al País Valencià, a les Illes i a Catalunya.

Respecte al president, voldria fer-li algun seguit d'ob-servacions i alguna pregunta sobre la situació pressu-postària, i atès que estem en una situació econòmica i social extremadament difícil i que estem en una situa-ció pressupostària literalment dramàtica, fruit d'aques-ta situació econòmica i fruit també, en gran mesura, de les decisions arbitràries que pren el Govern espa-nyol en, per exemple, la rebaixa del sostre de dèficit, la rebaixa de la bestreta que es deriva del model de finançament, en els incompliments en partides finalis-tes amb conseqüències tan tràgiques per a molta gent d'aquest país que més ho necessita, per exemple, en l'àmbit de la Llei de la dependència, en l'àmbit dels centres especials de treball, de les polítiques d'ocupa-ció, de les beques, etcètera, nosaltres, Esquerra Repu-blicana està convençuda que aquests pressupostos no són els que els ciutadans de Catalunya mereixen i, so-bretot, no són els que els ciutadans de Catalunya fan un esforç fiscal enorme per poder tenir.

Dit això, estem convençuts que, atès que nosaltres no podem determinar el total del pressupost, perquè el to-tal del pressupost el determina el Govern espanyol a tra-vés del sostre de dèficit, a través de la bestreta, etcètera, són uns pressupostos socialment més justos possibles, perquè nosaltres el que podem fer és redistribuir el to-tal; són pressupostos on, per primera vegada, se supera el 70 per cent del pressupost dedicat a partides de salut, d'ensenyament i de benestar social; són uns pressupostos que demanen un esforç addicional a qui encara el pot fer, per exemple, en l'àmbit de successions o en l'àmbit de gravar la generació elèctrica per part de les nuclears; són uns pressupostos que intenten garantir les millors con-dicions per a la gent que més ho necessita d'aquest país.

Per tant, voldríem preguntar al president del Govern quina valoració fa sobre les conseqüències d'aquests pressupostos en aquests àmbits socials, i també en l'àmbit del creixement amb una partida de 100 milions destinada, precisament, a incentivar la recuperació eco-nòmica, sobretot d'aquelles empreses amb més capaci-tat d'exportació i, per tant, amb més capacitat de gene-ració de llocs de treball.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable presi-dent.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Junqueras, bé, jo, en primer lloc, voldria fer una valoració, com vostè comprendrà, positiva dintre de l'escenari que tenim, del

fet d'haver arribat a un acord sobre els pressupostos del 2014 que ara s'han de tramitar al Parlament, però que això s'hagi fet crec que és positiu per al conjunt del país, perquè l'escenari alternatiu seria que no sabríem on som, que no hi hauria res per gestionar, que no hi hauria pressupostos, etcètera. Aquest any els podem fer, els podem fer i els fem en aquesta direcció que vostè deia. Per tant, sé que no són acords fàcils per a ningú, ni per a vostès ni per als altres, però algú ha de fer la feina, i espero que hi hagi molta gent que en el nostre país valori qui està disposat a fer la feina en les condicions més adverses possibles des d'un punt de vista polític, des d'un punt de vista del país, des d'un punt de vista de molta gent que, certament, ho passa realment malament.

Segona cosa que volia dir; vostè ho diu, i ja no ho dic jo sol, el que passa que d'altres sembla que no ho volen escoltar de tot: mai s'havia fet un esforç percentual tan important en l'àmbit social en uns pressupostos de la Generalitat. El que passa és que tenim menys diners tots plegats, i, per tant, encara que el percentatge pugui en xifres absolutes, hi ha menys diners per a tothom. I, com vostè diu, a aquells que encara poden aportar a l'erari públic per la via fiscal, hem anat buscant totes les maneres possibles d'anar millorant els ingressos de la Generalitat de Catalunya. Vull recordar això: encara que es digui des d'alguns grups que no hi ha aquesta sensibilitat, és exactament al revés, la sensibilitat social en aquests pressupostos és màxima.

Certament, ens trobem en una circumstància que és molt complicada, que és que se'ns imposa un dèficit que en pura lògica no té cap justícia, i això castiga, hi insisteixo, com he dit abans, la sanitat, l'ensenyament, els serveis socials i l'estat del benestar a Catalunya, castiga això, i aquestes són les circumstàncies en les quals ens trobem en aquest moment.

Dit això, doncs, crec que en les circumstàncies que tenim hem fet uns pressupostos que sobretot van en aquesta línia de sensibilitat social: no noves retallades, màxima optimització dels ingressos per evitar les retallades i, a més a més, una aposta, tant com puguem, per a la recuperació econòmica del país, la creació de riquesa i la creació de llocs de treball. I ens n'estem començant lleugerament i tímidament a sortir. Tant de bo aquesta tendència es confirmi.

La presidenta

La darrera pregunta és sobre els darrers esdeveniments polítics.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la valoració de les darreres dades econòmiques i sobre les mesures impulsades pel Govern (tram. 317-00097/10)

I la formula l'il·lustre senyor Jordi Turull, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Jordi Turull i Negre

Sí, moltes gràcies, presidenta. Molt honorable president, no hi ha dubte, i avui ha sortit aquí, que un dels

principals problemes, per no dir el principal problema que pateixen milers de famílies catalanes és l'atur com a conseqüència de la greu crisi econòmica que ja fa prop de set anys que patim. I per això sempre, president, ha dit i hem compartit que aixecar econòmicament el país i, per tant, donar la volta a la situació de l'atur a Catalunya era també i sobretot el gran objectiu i l'obsessió de l'acció del seu Govern.

Des de fa dos anys són moltes les mesures que amb aquesta finalitat s'han anat prenent, mesures que se sabia que no tindrien un efecte immediat però sí que servirien a mig termini per millorar la situació econòmica i, per tant, l'ocupació. Mesures que es movien en els següents eixos: primer, posar en valor i aprofitar al màxim les potencialitats econòmiques de Catalunya; en segon lloc, posar-ho molt fàcil o molt més fàcil a tota aquella gent que volia generar activitat econòmica i ocupació en el nostre país, l'Administració vista com una solució i no pas com un problema a l'hora de la generació d'activitat econòmica, i posar a punt el país per aprofitar els repunts i la recuperació econòmica quan aquesta es produís i que aquesta no ens passés de llarg.

Malgrat les enormes dificultats financeres, la manca de molts instruments que altres tenen i nosaltres no, en aquests eixos s'ha anat actuant de manera silent però constant. Darrerament, d'un temps cap aquí, de manera reiterada, hi ha un degoteig de dades que, amb totes les cauteles del món que s'hi vulguin posar, per nosaltres conviden a l'esperança en el sentit que s'albira un canvi de tendència i l'inici de la recuperació econòmica. Dades, com ha dit vostè mateix avui, en la creació de llocs de treball, dades en la comparació interanual de l'atur, dades en el camp de la inversió estrangera a Catalunya, dades en el camp de l'exportació de les empreses catalanes a l'estranger, dades pel que fa al PIB, dades pel que fa al consum, etcètera, dades que, hi insisteixo, comencen a ser reiteratives i que conviden, amb totes les cauteles, a l'esperança.

És per tot això, president, que li volem preguntar quina valoració en fa, de les dades econòmiques que de forma cada cop més reiterada d'un temps cap aquí es van coneixent i quin sentit hi prenen les mesures que en aquest àmbit s'han impulsat i s'estan impulsant des del seu Govern.

La presidenta

Té la paraula, per respondre, el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyora presidenta. Senyor Turull, en efecte, tot i la prudència amb què hem d'analitzar tota aquesta situació, aquí la clau és si hi ha o no un canvi de tendència a millor. Aquesta és la clau. Tot sembla indicar que sí. Ara veurem si aquests propers mesos aquesta impressió es confirma en una certesa. Tot sembla indicar que estem en un canvi de tendència lleuger, tímid, però canvi de tendència.

Vull recordar que aquests darrers anys la perspectiva era sempre una mica més avall: menys llocs de tre-

ball, més aturats, més persones en risc de pobresa, menys creixement econòmic... Tot era avall, des de fa sis anys. Ara, per primer cop, després de sis anys –que són molts, sis anys– amb recessió econòmica, per primer cop sembla que hi ha aquest lleuger canvi de tendència. Tot el que hem de fer des del Govern i des del conjunt del país és afavorir que aquest canvi de tendència es confirmi i de la manera més robusta possible, perquè és evident que l'Administració no crearà els llocs de treball d'aquests propers tres o quatre anys, els crearà el món privat, els crearan els sectors productius i, sobretot, les petites i mitjanes empreses i les microempreses. Això és el que hem d'intentar afavorir entre tots plegats.

Dit això, doncs, vostè en recordava algunes, jo simplement volia subratllar que una vegada més..., el que he dit abans, no? Comportament del mercat de treball; miri, els en donaré una dada nova: Catalunya és el territori de tot l'Estat espanyol on hi ha més població ocupada, més persones ocupades, per sobre d'Andalusia, que té bastanta més població que Catalunya. Qui està tirant el carro? Ho torno a repetir: Catalunya està tirant el carro i no se l'està ajudant com caldria, perquè quan vostès després miren els pressupostos d'infraestructures, d'inversió pública, Catalunya no és precisament la primera de les comunitats on s'inverteix, sinó que està allà..., gairebé l'última, no? Aquesta és la realitat.

I aquesta és la tendència que hem d'acabar de confirmar, no? I en això ens hi està ajudant molt el sector exterior: exportacions, turisme, captació d'inversió estrangera... Ara el gran repte és que aquesta bona marxa de l'economia cap a l'exterior es confirmi també de portes endins, i, si això és així, podem aleshores parlar de la confirmació definitiva d'aquesta recuperació econòmica.

La presidenta

Acabada la sessió de control, passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei de governs locals de Catalunya.

Projecte de llei

de governs locals de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00007/10)

D'acord amb l'article 105.2 del Reglament, presenta la iniciativa, en nom del Govern de la Generalitat, l'honorable senyora Joana Ortega, vicepresidenta del Govern i consellera de Governació i Relacions Institucionals.

(Remor de veus. Pausa.)

La vicepresidenta del Govern

(Joana Ortega i Alemany)

Gràcies, presidenta. Senyores, senyors diputats, president, consellers..., saludo també el secretari de Cooperació i Administracions Locals, que ens acompanya; el president de la Federació de Municipis de Catalunya, així com altres membres que es troben entre el públic, vinculats al món local.

Avui comparec davant d'aquest Ple per presentar-los la Llei de governs locals, una llei necessària, una llei esperada i que avui esdevé, com vostès saben, imprescindible en el món local; una llei que hem treballat des del principi amb les principals entitats municipalistes amb diàleg, amb consens territorial, i una llei que està inspirada sota el principi d'autonomia local, els principis de diferenciació i de subsidiarietat, d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera, de racionalitat i no-duplictat, de cooperació i flexibilització en l'exercici de les competències, de suficiència financera, de descentralització, de transparència, bon govern i participació, en definitiva, de reforçament de la democràcia interna.

Abans, però, de continuar, m'agradaria..., i permetin-me que expliciti d'una manera molt personal l'agraïment als presidents Esteve i Buch, de l'Associació Catalana de Municipis, i als presidents Bustos i Amor, de la Federació de Municipis de Catalunya, que durant tot aquest procés, durant tots aquests dos anys, han estat fent pinya amb el Govern per tirar endavant aquesta llei i hi han aportat un debat enriquidor, hi han aportat un debat imprescindible i necessari en pro del municipalisme; a tots ells, moltíssimes gràcies. Igualment, també volia donar les gràcies als presidents i membres dels consells comarcals; al president també del fòrum dels consells comarcals, el senyor Xargay; als nombrosos alcaldes, al president i als membres de les entitats municipals descentralitzadores; a tots ells, que he visitat durant molts i molts mesos i que també han entès que és l'hora de reformar el món local, d'actualitzar-lo als temps actuals, i que també han fet imprescindibles i interessants aportacions a la reforma que avui presentem. I també volia donar les gràcies al grup d'experts que varen elaborar els treballs que després van ser la base d'aquesta llei que avui els presento. Però també jo crec que dec també un agraïment a tots aquells consellers que m'han precedit en el si del Departament de Governació i que des de l'any 2000 van treballar d'una manera, doncs, ferma en un projecte de llei que avui veu la llum en aquest Parlament.

Per tant, un projecte de llei que ha estat treballat de manera transversal, de manera transparent, i sotmès, com no podria ser d'una altra manera en una llei com aquesta, a un procés d'exposició pública, on vam rebre trenta-cinc escrits amb 275 al·legacions, moltes de les quals han estat ja incorporades al text definitiu, que va entrar el passat 31 de juliol a aquesta cambra respondent a un mandat parlamentari.

Fruit de tot aquest treball amb el món local, aquest treball previ, la Comissió de Govern Local –vostès saben que és aquella comissió formada per alcaldes i alcaldesses de diferents tipologies de municipis i de la pràctica totalitat dels partits d'aquesta cambra– va aprovar el text amb un absolut consens, va aprovar el text sense cap vot en contra, amb l'entesa global que, tot i que hi havien aspectes en la norma que necessàriament haurien de complementar-se i millorar-se amb les propostes que els diferents partits de la cambra, especialment aquells amb més incidència municipalista, hi haurien de fer, tots van estar d'acord que aquesta és una norma de país. Una norma, com els deia, que avui

esdevé imprescindible perquè desenvolupa per damunt de tot el nostre Estatut i que requereix, com els deia, el màxim consens possible per tal d'assegurar la seva perdurabilitat.

M'agradaria, i els ho vull demanar, que avui des del Parlament de Catalunya actuem amb la mateixa actitud positiva, amb la mateixa actitud constructiva, amb aquesta voluntat de sumar i amb aquesta voluntat participativa amb què han actuat els ens locals i que han demostrat durant aquests més de dos anys d'aportacions a aquesta norma i que varen tornar a demostrar, com els deia, en el si de la Comissió de Govern Local, fent suport a aquesta, aprovant-la amb consens, sense cap vot contrari de cap membre de la comissió, com els deia, formada per membres de diferents colors polítics.

Per això estic convençuda, i en aquest sentit treballarem, que les esmenes a la totalitat que avui es puguin presentar per part d'alguns grups parlamentaris, jo crec que responen més a la tàctica política que no pas al convenciment que aquesta llei no sigui necessària. És més: si algú creu que aquesta llei, doncs, no és necessària, jo crec que avui ho ha de dir obertament. Però si, com creiem, ja és hora de comptar amb una llei de governs locals, com tots els grups parlamentaris han demanat i han insistit en aquesta cambra, no es pot presentar una esmena a la totalitat a la que avui inicia el tràmit parlamentari, si a més a més compleix, com deia, un compromís polític i un mandat d'aquesta cambra.

Vostès saben que la competència exclusiva en matèria de règim local és nostra, i no ens podem permetre el luxe de no desenvolupar-la. Perquè no fer-ho assumeix i significa assumir una reforma estatal que en cap cas considerem adequada, que no és bona, que no és vàlida per al món local català. La nostra norma, la norma que avui aprovarà el Parlament és absolutament constitucional, és absolutament i plenament respectuosa amb el marc jurídic aplicable, i, si bé és cert que a totes les administracions els és d'aplicació la normativa bàsica estatal, també és cert –també és cert– que no tots els preceptes de la norma estatal són bàsics ni poden ser-ho, tal com diu el mateix Tribunal Constitucional, que així ho va declarar.

I, si bé per aquest motiu ens veiem, per exemple, obligats a mantenir provisionalment una divisió territorial que no és la que contempla el nostre Estatut, també per aquest raonament en cap cas ni volem acceptar, ni podem acceptar, ni acceptarem que es reglamentin preceptes de la llei bàsica, de bases, mitjançant l'ARSAL, preceptes que no són bàsics i que en cap cas poden substituir el desenvolupament estatutari de la competència que correspon exclusivament a Catalunya. I el Govern d'Espanya ha de saber –i així jo també li ho vaig fer saber a la vicepresidenta del Govern– que no podran tirar per terra el nostre Estatut.

Entro en detall en la reforma que, com els deia, s'ha fet amb una clara voluntat de millorar l'Administració local, tenint en compte la seva trajectòria i la realitat dels nostres territoris i les nostres institucions, tenint en compte també la tasca insubstituïble que han fet durant molts i molts anys tots els nostres municipis. Així, l'Administració local a Catalunya ha demostrat sobra-

dament que ha esdevingut en el seu conjunt una administració madura, una administració que ha sabut gestionar de forma molt eficient, amb molta més possibilitat de canvi i adaptació i amb una enorme capacitat de reacció a les necessitats dels nostres ciutadans. Per tant, sobretot la reforma ha tingut en compte tots aquests antecedents, per tal de dissenyar un model en el qual es continua confiant absolutament en l'Administració local per tal de desenvolupar aquests serveis i competències des de la proximitat.

També és cert que una reforma com aquesta ni podia ni ha d'oblidar el context econòmic i social que vivim. I en aquest sentit l'impuls de la reforma global de l'Administració que estem duent en el Govern no podia oblidar, no podia excloure la reforma de l'Administració local, i no podia fer-ho per tal de seguir optimitzant els recursos, de simplificar totes aquelles estructures possibles de ser simplificades, d'eliminar les duplicitats d'actuació, així com d'assegurar l'estabilitat pressupostària i la sostenibilitat financera. I el món local català estarà altament preparat per ser competitiu, i a més a més estarà altíssimament preparat per no tornar a patir situacions tan angoixants com les que hem viscut els darrers anys i que sortosament sembla que comencem a superar.

I amb relació, també, a aquesta voluntat d'excel·lència, de buscar l'excel·lència en el món municipal calia també tenir en compte l'especial composició del mapa municipal català, un mapa asimètric, amb territoris tan diversos com els Pirineus o l'àrea metropolitana, o les Garrigues i el Garraf, per posar-ne alguns exemples. Així, tot i la diversitat dels territoris, les enormes diferències entre les grans ciutats i els petits pobles, en tots els territoris viuen ciutadans i volem –i aquesta és, en definitiva, una voluntat de la norma– que tothom pugui continuar vivint en el seu municipi gaudint d'uns serveis de qualitat.

Per això la norma no pot perdre l'oportunitat de garantir a tots els ciutadans de Catalunya que podran continuar rebent uns serveis dins d'uns estàndards de qualitat visquin on visquin i des de la proximitat. I garantir, com els deia, aquest fet és un dels màxims objectius principals de la reforma, que ha d'evitar també el despoblament dels territoris. L'establiment d'aquests estàndards, d'aquests estàndards de qualitat, s'ha de veure com una gran oportunitat, no pas com una càrrega, perquè d'entrada aquests hauran de ser establerts d'acord amb el consens del món municipal, mitjançant les entitats municipalistes, i n'hauran de tenir en compte molts aspectes.

La seva valoració s'ha de fer sobretot des del punt de vista de l'interès ciutadà, i no prioritàriament de l'interès econòmic. A més, cal entendre que els costos per habitant són i continuaran sent necessàriament molt diferents en una gran ciutat que en un petit poble, i per això aquest paràmetre no ens serveix per valorar l'eficiència, ni tan sols la viabilitat, a l'hora de prestar un servei.

Avui esdevenia necessari, però, introduir mesures de control i mesures d'autoavaluació que vagin molt més enllà de l'examen electoral. Mesures que, avui en dia,

en el sector privat són imprescindibles per tal de determinar el grau de satisfacció, el grau de qualitat amb els serveis o productes. I la llei també posa de manifest que quan un municipi no pugui assolir aquests estàndards, podrà continuar garantint la prestació del servei des de la institució més propera, des de la comarca, i participant, com no podria ser d'altra manera, de les decisions que afecten aquest servei mitjançant el consell d'alcaldes.

Aquesta norma reforça el paper substancial dels consells comarcals. I és cert que rebaixa la seva estructura política, però reforma el seu paper de gestió. Així, els consells comarcals esdevindran els principals ens de gestió mancomunada municipal. I és veritat que les seves estructures polítiques, formades per consellers comarcals seran substituïdes per consells d'alcaldes, que seran els màxims òrgans de governança. I aquest és un canvi de paradigma important, perquè deixarà d'haver-hi govern i oposició, i tots els alcaldes esdevindran govern, tots esdevindran gestors conjunts dels serveis comuns. I ho faran prioritàriament per consens, com solen resoldre els alcaldes les qüestions que afecten els seus municipis.

I també sabem que quan es tracta de mancomunar de la manera més eficient, amb la màxima qualitat i el millor preu possible, els alcaldes fàcilment es posaran d'acord. I aquest important canvi en el sistema de governança, lluny de representar una pèrdua democràtica, deixa el govern de les comarques en els màxims representants de cada municipi resultants de les eleccions municipals, i, per tant, amb tota la representativitat dels seus ciutadans i amb plena legitimitat democràtica.

Els consells comarcals de l'àrea metropolitana es veuran afectats pel desenvolupament d'aquesta llei per tal d'evitar estructures sobreposades. Pel que fa a la comarca del Barcelonès, comportarà la supressió íntegra del seu consell comarcal per integrar-se dins de l'àmbit de l'àrea metropolitana de Barcelona; pel que fa a les comarques del Vallès Occidental, el Maresme i el Baix Llobregat, els respectius consells comarcals també hauran d'adaptar-se.

Però, en qualsevol cas, totes les comarques mantenen, com els deia, la seva territorialitat i la seva identitat, perquè en cap cas es proposa cap canvi dels límits geogràfics. Ara bé, també és important significar que un dels canvis més importants d'aquesta reforma són aquells que afecten el sector públic local. I ho són perquè es determina que el sistema de cooperació interadministrativa ordinària voluntari sigui el conveni, i s'estableix també, en aquest sentit, la impossibilitat d'anar creant noves mancomunitats i consorcis per a la prestació de nous serveis quan aquests es puguin desenvolupar, per part de la comarca o, en el seu cas, de l'àrea metropolitana, reforçant les estructures ja existents i evitant la proliferació de nous ens.

També es fonamenta la transparència, la solvència i la presentació de comptes. El projecte també reforça l'estatut del representant local, i li reconeix el dret a la retribució. I així s'estableix que la Llei de pressupostos fixarà anualment els límits màxims a percebre, en base al tipus d'ens local, la població i la capacitat financera

i les tasques i funcions assignades en cada cas. I es regula el sou dels alcaldes amb un doble objectiu: d'una banda, es pretén protegir els electes normalitzant el fet que qui es dediqui a aquesta tasca ha de poder percebre una retribució econòmica, i, d'altra banda, els ciutadans ho demanen, ho demanen a tots nivells, cada cop més, una major transparència. I, pel que fa a la regulació, això dóna llum als imports que poden percebre tots els alcaldes i per quins conceptes, per tal d'evitar la sensació que les percepcions econòmiques dels representants públics poden ser il·limitades o no subjectes a cap control.

Ara bé, aquesta transparència, aquesta voluntat de ser clars, no ha de significar en cap cas que defensem que els electes no hagin de percebre una retribució digna, ajustada a la seva dedicació. I els demano que fugim d'aquesta demagògia. Hem de defensar que tothom que es vulgui dedicar al servei públic ho pugui fer independentment de la seva renda. Aquest també és un principi democràtic. L'entrada en vigor de la Llei de governs locals iniciarà un important estalvi econòmic en tot el món local que ha de repercutir-se de forma justa a favor d'aquest i que s'anirà consolidant en els mesos posteriors, ja que la normativa que es dicti en desenvolupament d'aquesta provocarà la materialització de l'impacte econòmic i serà aleshores quan s'evidenciaran, d'una forma concreta, els beneficis que se'n derivaran.

Acabo ja amb un petit resum. Aquesta és una llei, també, respectuosa amb el règim especial d'Aran i amb la Carta municipal de Barcelona. Aquesta és una llei de lleis. Aquesta és una llei que avala la necessària reforma de l'Administració que estem treballant des del Govern. I aquesta reforma, com no pot ser d'altra manera, anirà acompanyada d'altres lleis imprescindibles en les quals ja hem començat a treballar: la Llei de simplificació del món local i la Llei de finances locals.

La Llei de simplificació que haurà de contribuir, d'una banda, a unificar i a simplificar els requisits en el món local, estalviant temps i també diners al món local, i suprimint tot allò que no sigui necessari, simplificant tot allò que sigui simplificable i aplicar, també, mesures on no sigui recomanable.

Però, d'altra banda, també, aquesta llei de simplificació ha d'ajudar els ciutadans a trobar en el món local una claredat de criteris i de requisits per tal de fomentar la reactivació econòmica, per tal d'estalviar temps i diners als ciutadans.

I una altra norma imprescindible és la Llei de finances locals, perquè, per la seva banda, haurà de clarificar els recursos del món local per poder desenvolupar els serveis i les competències previstes en la Llei de governs locals, així com també haurà de preveure els diferents instruments necessaris per fer-ho. I aquesta llei, també importantíssima per al món local caldrà treballar-la d'una manera àgil i d'una manera pràctica. I, en aquest sentit, estem treballant ja per fer possible que abans de finalitzar l'any puguem disposar –aquesta seria la voluntat– d'un text articulat i consensuat amb les entitats municipalistes que participen ja en aquest moment activament en la seva preparació.

Per tot això, senyores i senyors diputats els demano que donin suport a la tramitació d'aquesta llei; una llei que és valenta; una llei que vol desenvolupar el règim local propi a Catalunya; una llei feta des de la proximitat, feta des del coneixement de les nostres necessitats; una llei que esdevé absolutament necessària, que té el consens del món local per a la seva tramitació i que m'agradaria que avui, doncs, tingués aquest trasllat a nivell parlamentari. Una llei que, com els deia, treballarem perquè tingui el màxim consens polític i que estudiarem amb molt d'interès les esmenes –estic convençuda que totes elles amb voluntat de millora i sense contradir l'esperit de la llei– que ens puguin fer des de tots els grups.

Per això, senyores i senyors diputats, els demano, i els ho agraeixo per endavant, que puguin fer possible la tramitació d'aquesta llei; una llei que vostès han demandat en aquest Parlament, iestic convençuda, especialment aquells partits polítics amb una tradició municipalista més important, doncs, que faran les aportacions per tal que aquesta llei de lleis pugui veure la llum ben aviat.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

A continuació, per a la defensa de les esmenes a la totalitat, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. En primer lloc, una salutació a tots els membres de les entitats municipalistes que avui ens acompanyen. Gràcies, vicepresidenta, senyores i senyors diputats..., senyora vicepresidenta, si aquesta llei fos tot això que vostè ha comentat, no hauria merescut cinc esmenes a la totalitat com les que avui defensaran tots els grups parlamentaris que les han presentades.

En defensa de la presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, ho faré d'acord amb les consideracions que expressaré a continuació, que són quatre. La primera és que és una ocasió perduda, vicepresidenta; és una ocasió perduda per modernitzar i simplificar l'Administració local i adequar-la a les necessitats del segle XXI, reorganitzant les seves competències.

La segona és perquè aquesta llei és una llei preventiva, vicepresidenta; és una llei preventiva feta com a reacció a l'anunci del projecte de llei de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, amb la idea d'evitar, en paraules seves, «la imposició d'un model no propi». Cada vegada que vostès parlen de model propi o de model d'èxit, crec que ja tothom s'esgarrija.

La tercera és perquè aquesta llei solament obeeix a un intent de blindar un sistema d'organització territorial obsolet, car i ineficax, però, això sí, molt clientelar. I no s'han atrevit a modificar-lo en tots els anys en què les competències els han donat l'oportunitat de fer-ho.

I, quart, perquè és una llei que, en realitat, consellera, i del seu contingut ho deduïm, no aporta res de nou; ignora qualsevol recomanació d'aclarir i simplificar

estructures administratives per garantir l'eficàcia, i un major estalvi i contenció de la despesa, que és el que demanava la situació actual.

És una ocasió perduda perquè nosaltres considerem que per elaborar una llei de governs locals com aquesta el que calia era, primer, analitzar quins serveis públics hem de prestar i qui els ha de prestar, quina dimensió de serveis públics volem tenir, quin nivell de qualitat de serveis volem oferir i qui els ha de pagar. I, de tot això, no n'hem vist res, consellera. Solament així podríem abordar una reforma del model d'Administració local, simplificant estructures polítiques, ordenant les competències, evitant duplicitats en la gestió, fent-les més eficaces i transparents, abaratir els seus costos i posar l'Administració local al servei dels ciutadans i de les empreses, oferint un model modern, d'Administració local moderna, adequat a les necessitats del segle XXI. I aquesta llei no diu ni fa això.

Hi ha una dita que diu que si volem que tot segueixi com està, només cal aparentar que tot canvia. I és el que fan vostès amb aquesta llei. Perquè aquesta llei, com li deia, solament respon a una reacció preventiva davant l'anunci del Govern d'Espanya d'iniciar un procés de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local, per evitar «la imposició d'un model no propi». Són paraules seves, consellera, que indiquen que aquesta és una llei reactiva. Evitar que el Govern espanyol intervingui i apliqui retallades dràstiques en l'Administració local. És a dir, vostè ja parteix de la idea que retallades en l'àmbit de les estructures administratives de l'Administració local no en farà. O que algú, segons vostè mateixa diu, des de lluny i de manera precipitada transformi una administració que no coneix, com si Catalunya o la distribució territorial de Catalunya, la distribució municipal de Catalunya fos aliena a la distribució municipal de la resta del conjunt d'Espanya.

Fixin-se si és reactiva, que, malgrat que tenen competències exclusives per fer aquesta reordenació territorial de Catalunya des de fa vint anys, atorgades per l'Estatut de Sau l'any 79, mai es van atrevir a fer-les, a desenvolupar-les –mai. Fins i tot, després de l'informe Roca, l'any 2001, que ja qualificava l'actual sistema –l'actual sistema– d'irracional, a causa de la profusió i la superposició d'estructures administratives, la qual cosa comportava conseqüències negatives en la gestió de serveis per als ciutadans, i que aquell informe va ocasionar moltes suspicàcies, inclús dintre mateix de la federació –recordo les paraules del llavors conseller Pere Maciàs–, no es van atrevir a posar-lo en pràctica per les resistències socials i per al cost polític que comportava.

Deu anys després han trobat un enemic comú: la proposta del Govern espanyol de fer reformes; i, a més a més, la crisi econòmica posa en evidència la insostenibilitat d'aquest model, i la Unió Europea és ella mateixa la que exigeix restriccions a la despesa pública, assenyalant la sobredimensió d'aquest model, la superposició d'estructures, com a focus d'ineficiència i malbaratament, que exigeix mesures de correcció i de reducció de l'excessiu cost.

I què fan vostès? Doncs, perden l'oportunitat de modernitzar i de reordenar l'Administració local, i, en canvi,

blinden un model d'organització territorial que fa anys que dona símptomes de ser ineficaç, i obeir més a criteris de clientelisme polític que de servei al ciutadà.

Diuen, en la mateixa exposició de motius d'aquesta llei, consellera, que «es prima l'interès local per sobre de qualsevol interès polític». Aquesta és una frase que he extret de la mateixa exposició de motius: *excusatio non petita, accusatio manifesta*.

I dic que no suprimeixen cap mena d'estructura política, sinó que les augmenten, perquè només cal fer una revisió del capítol primer de la llei. Malgrat que la situació exigia la supressió d'entitats supramunicipals, amb la finalitat de retallar aquesta despesa pública, i ajustar-les als criteris d'estabilitat pressupostària i eficiència financera als quals fan reiterada referència, vostès no en suprimeixen cap: blinden el model i mantenen una insostenible diversitat d'estructures.

La llei, diu, parla de municipis, parla de consells comarcals, parla de vegueries, parla d'àrees metropolitanes, parla de mancomunitat de municipis i d'entitats locals descentralitzades, de totes, no se n'han deixat ni una, sí, una, les diputacions, a les quals després em referiré. Era el moment de suprimir, per exemple, consells comarcals, i vostès diuen que això ho convertiran en consells d'alcaldes; veurem en què queda reduït el seu pressupost, que ens ha costat a tots els catalans 640 milions durant molts anys, i que suposarien un estalvi important –un estalvi important.

De les diputacions provincials, aquesta llei no en parla. Se les han oblidat. Les governen, però la llei no en parla, cosa curiosa, molt curiosa. No sé exactament –vostè, que s'ha referit al que havia estat president de l'Associació Catalana de Municipis–, el senyor Salvador Esteve, què és el que en pensarà que, ara que governa la Diputació de Barcelona, aquesta llei no parli ni una sola paraula del paper de les diputacions. A dia d'avui, existeixen, consellera, i gestionen un pressupost gairebé de 1.000 milions d'euros i una plantilla de gairebé sis mil empleats que realitzen moltes funcions, moltes d'elles solapades i moltes d'elles duplicades amb altres entitats supramunicipals. Per la llei, no existeixen. Tot i que des de Ciutadans hem reclamat moltes vegades que haurien de ser un dels organismes a suprimir per tal d'evitar aquesta multiplicitat d'estructures administratives, aquesta llei mereixia una consideració a les diputacions.

I no solament no suprimeixen estructures polítiques, sinó que, a més, n'afegeixen una altra més –una altra més–, la vegueria, com a entitat local; una relíquia que rescaten de l'edat mitjana, i que la llei que les desenvolupa dorm en un calaix a l'espera d'una reforma constitucional, ni més ni menys, i de la reforma de la Llei de bases de règim local. Home, doncs, crec que, en aquests moments, en ple segle XXI, podríem haver estat una mica més creatius, una mica més moderns i haver fet alguna cosa que en realitat fos aplicable i posessin al servei dels ciutadans.

No simplifiquen ni una sola de les gestions; això d'«una administració, una competència», vostès no ho acaben d'entendre bé.

I només cal fer referència al capítol II d'aquesta llei. Permeten que tots els models d'organització local facin de tot mitjançant l'atribució de competències, no només les pròpies, sinó també competències complementàries, competències delegades, competències de gestió comuna, competències consorciades; és a dir, tothom pot fer de tot en una multiplicitat de fórmules de coordinació i de cooperació que en gens contribueixen a aclarir la distribució competencial i, molt menys, a simplificar-la.

Miri, també era el moment de seguir l'exemple d'altres països europeus que han impulsat processos de fusió de municipis més petits, reforçant els seus ajuntaments mitjançant incentius i posant fi a la duplictat de serveis i racionalitzant, sobretot, l'ús dels recursos materials.

Ja l'informe Roca apuntava la necessitat d'agrupar els municipis de Catalunya que no arribessin al miler d'habitants. A Catalunya, hi han 947 municipis, tenim més municipis que tot Gran Bretanya junt, i la majoria són de menys de cinc mil habitants. Calia incentivar aquest procés de fusió de municipis. En canvi, la llei ho relega, relega aquesta qüestió a una disposició addicional segona, on ajorna, sense data fixa, l'elaboració d'un programa específic de fusions o agregacions voluntàries de municipis sense concretar res més. (*Veus de fons.*) Sí, sí; voluntàries.

Miri, des de mitjans del segle passat, la majoria dels països europeus han iniciat processos de fusió. La mateixa Unió Europea ha marcat en cinc mil habitants la xifra de referència perquè un ajuntament sigui viable políticament, econòmicament i socialment. I per això els experts, també els de l'informe Roca, coincideixen a escollir aquest llindar per a la reestructuració i per impulsar fusions de municipis. Alemanya va passar de 25.000 ajuntaments a 8.000. Dinamarca, el 2007, va retallar a un terç els seus ens locals, passant de 271 a 98. Bèlgica i Suècia també els han reduït dràsticament. A Catalunya, ara com ara, solament quatre municipis de la vall d'Àneu han anunciat la seva fusió; total, dos mil habitants.

Segons vostè, aquesta és una pràctica –paraules seves– que solament es justifica per raons històriques, identitàries o geogràfiques. I les econòmiques, vicepresidenta? Les necessitats d'eficiència, les necessitats econòmiques i de contenció de la despesa no hi compten, en el tema de la fusió dels ajuntaments?

I, miri, parlant de qüestions econòmiques, aquesta és una llei que apella reiteradament als principis d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera que els municipis han de garantir en la gestió dels seus pressupostos i dels seus serveis públics.

Vostè ha parlat de la necessitat d'impulsar mesures d'estalvi en la gestió d'aquests serveis, i també ajorna una de les qüestions més importants, que entenc que es regularà en la Llei d'hisendes locals, que és abordar d'una vegada per totes el finançament local, que és una assignatura pendent que tenen des de fa molts anys.

Com dic, aquest principi d'estabilitat pressupostària i de suficiència financera és un principi que la mateixa

Generalitat no aplica i no compleix, que difícilment podran complir els ajuntaments i els municipis si la Generalitat no paga els deutes que manté amb ells i que vostè es va comprometre a pagar abans de final d'any, ara com ara valorats en més de 600 milions d'euros.

Com deia, vetllarem perquè aquestes qüestions que vostè ha ajornat a altres moments i que, a més a més, ha ajornat també a l'elaboració dels pressupostos, com és la limitació dels sous, els salaris dels empleats públics, dels alcaldes, i també tot el que fa referència a la gestió dels serveis públics, vetllarem perquè aquestes qüestions estiguin garantides en els nous pressupostos que acaben de presentar.

Com li deia, aquesta és una llei que, per nosaltres, no aporta res de nou, és una llei reactiva; que s'ha fet amb presses; que blindava un sistema d'organització territorial sobredimensionat, ineficax i car; que ignora qualsevol recomanació de reduir i simplificar estructures administratives, i que actua en contrari a les exigències de contenció de la despesa i de sostenibilitat econòmica, tan necessàries en les actuals circumstàncies de crisi econòmica i, molt més, per als petits ajuntaments, que pateixen molt més que ningú la crisi.

Per totes aquestes raons, es justifica la presentació de la nostra esmena a la totalitat i, per tant, el vot de retorn d'aquesta Llei de governs locals.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, vicepresidenta.

La vicepresidenta primera

Per a la defensa de les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, convidats del món municipal, autoritats..., esmenes a la totalitat que hem presentat tots els grups menys els dos que fan suport al Govern de la Generalitat, amb sentits molt diferents, i ho dic perquè crec que cal deixar-ho clar després de la intervenció que s'acaba de fer per part de Ciutadans. La nostra esmena a la totalitat és absolutament diferent, el sentit pel qual la presentem, i abans d'explicar aquest sentit m'agradaria posar una mica de context, perquè, tot i que no sembli un debat apassionat, aquest és un debat que afecta tota la nostra població, perquè tota depèn d'un ens local o d'un altre per als seus serveis públics i, per tant, per al seu dia a dia.

Moment d'incerteses, moment crític, especialment viscut així, amb aquest dificultat, en els municipis. La ciutadania acudeix a aquests ajuntaments, a aquests ens, a aquestes administracions de proximitat, amb aquestes necessitats, i, per tant, són aquestes entitats de proximitat, aquestes administracions, les que han d'acabar donant noves respostes i solucions, sovint amb carència de competències i sempre amb carència de finançament.

Aquest moment excepcional que vivim s'agreuja, a més, amb certes decisions i, sobretot, incompliments que hi ha per part del Govern de l'Estat i de la Generalitat, que comprometen l'autonomia local, el normal progrés de la gestió municipal, la seva capacitat d'acció política i el manteniment de l'Estat del benestar.

Em refereixo a la situació financera límit en la qual estan la majoria d'ajuntaments de Catalunya, no només per un estat de finances locals que ja era històricament precari, sinó també per l'agreuiment, per la manca d'ingressos propis, per la crisi, pel descens generalitzat de l'activitat econòmica, però sobretot també per la disminució de les transferències i els recursos que els arriben de les administracions superiors.

A això sumem-hi la Llei d'estabilitat pressupostària, els plans d'ajustament impulsats pel Govern espanyol, pel Govern de la Generalitat també, les retallades en serveis com l'educació, com la salut, com els serveis socials, com l'ocupació, que afecten molt directament la cohesió en els municipis i, per tant, el servei que poden donar aquestes administracions, i, a més, l'acusació injusta que es fa als ens locals d'uns excessos en la gestió que no tenen res a veure amb la realitat d'aquests ens locals.

És en aquest context que avui debatem aquesta llei, aquest Projecte de llei de governs locals; per nosaltres, un projecte realment necessari, vicepresidenta, molt necessari, però el projecte que ens porten vostès, avui, aquí, al nostre parer, ni ve a donar solució a aquests problemes històrics dels governs locals ni encara menys als actuals.

Des d'Iniciativa i des d'Esquerra Unida no defugirem el debat, estem totalment disposats a parlar, amb un debat responsable, serè, documentat, sobre l'evolució i sobre la necessitat, si cal, de reajustar els organismes públics dels diferents nivells de l'Administració, però sempre que les noves solucions es plantegin des de l'òptica de millorar el servei públic, no d'aprimar *per se*, que aquesta no és la solució.

Què hauria d'incloure, al nostre parer, una llei de governs locals de Catalunya? Doncs, hauria d'incloure, i ara més que mai, una llei d'hisendes locals que anés en paral·lel, que resolgui la reivindicació històrica del finançament adequat dels municipis, i que, a més, és un mandat, no només de l'Estatut, de fer aquest llei, sinó, a més, de resolucions aprovades per aquest Parlament de fer-ho en paral·lel amb la Llei de governs locals.

Caldria una llei que aclarís de debò el marc competencial i posés l'esforç màxim a preservar per a l'àmbit local municipal les competències i funcions relacionades amb allò que més cal ara, els drets bàsics –l'educació, la igualtat, els serveis socials, la salut pública, l'habitatge, la cultura, el treball, l'ocupació–, claus de volta de la vertebració, de fer ciutadania i de fer ciutats i municipis.

Caldria que inclogués un replanteig de tota l'estructura d'organitzacions i institucions del món local on la principal sigui l'ajuntament i on la mancomunitat dels serveis sigui flexible, complementària i, sobretot,

a partir de l'autonomia local i de la voluntat de mancomunar serveis.

Caldria un model de governs locals de proximitat, que s'adapti a les singularitats del nostre país i que millori l'equilibri territorial. Sembla molt obvi dir això, però és important remarcar-ho.

Caldria augmentar el reconeixement de l'Administració local com a institució bàsica de Catalunya i, per tant, permetre-li participar més activament en el disseny i l'execució de les polítiques públiques que afecten directament la ciutadania i que condicionen l'exercici també de les seves competències municipals; per tant, donar més paper polític a les institucions de més proximitat a la ciutadania.

I caldria fixar eines de millora substantiva de la transparència, la participació i el control democràtic també des dels ens locals, i més en un moment com l'actual.

Què és el que ens plantegen en el projecte que avui portem a votació d'esmenes a la totalitat? Doncs, una llei de governs locals sense llei de finances en paral·lel. De nou, li sentim a la vicepresidenta que estarà abans de final d'any... Bé, li ho hem sentit diverses vegades, estem a les alçades que estem; de moment, no tenim llei de finances locals en paral·lel.

Què és el que ens plantegen? Doncs, una centralitat de la normativa en l'estabilitat pressupostària i en la sostenibilitat financera, i fent passar aquests principis per damunt d'altres tan essencials per al món local com són el d'autonomia local, subsidiarietat i proximitat, principis que estan reconeguts en la Constitució, però també en la Carta europea d'autonomia local.

Determinen un marc competencial limitant-se a reproduir l'article 84.2 de l'Estatut, sense tenir en compte que el mandat estatutari és que, després, una futura llei de governs locals el que havia de fer era desenvolupar aquesta atribució genèrica de les competències. No només no fan aquest desenvolupament, sinó que, a més, a la pràctica, atribueixen competències en precari, perquè condicionen el seu manteniment a l'anàlisi d'uns estàndards mínims de qualitat i a la sostenibilitat econòmica, estàndards desconeguts que deixen pendants de desenvolupament normatiu posterior, ni tan sols dient en quin tipus de normativa.

En base a aquests estàndards mínims, dubtosos i desconeguts, i aquest mantra insistent de la sostenibilitat financera i l'estabilitat pressupostària, ens dissenyen un model de segrest competencial, senyora Ortega, com el que denuncien de l'ARSAL. El que passa és que, en comptes de treure les competències als ajuntaments per traspasar-les a les diputacions, en el model català el que fan és traspasar-les als consells comarcals. Tant per dalt com per baix, tots els traspassos se'n van cap als consells comarcals, especialment els dels petits municipis, perquè als petits municipis ja els segresten directament les competències des de bon principi, els en treuen algunes de tan bàsiques com la d'abastament d'aigua o de gestió de residus, als municipis de menys de mil habitants. I no els reconeixen, per tant, l'autonomia local, ni capacitat d'organització, que diu l'Estatut.

No parlen, per tant, d'associació i cooperació voluntàries dels municipis per prestar els serveis amb ple respecte a l'autonomia local, de debò –de debò–, com ho diu l'Estatut, sinó que vostès fixen, permetin-me l'expressió, una mancomunació per decret en certs temes, i en altres, problemes per mancomunar-se realment lliurement i com es vulgui, de forma voluntària, perquè posen problemes per crear consorcis o noves mancomunitats.

Quant al disseny territorial dels governs locals, doncs, vostès amb aquesta llei modifiquen unilateralment l'organització bàsica territorial que emana de l'Estatut, ja que doten institucions, com els deia, com els consells comarcals d'un paper predominant respecte dels municipis i vegueries, que són els que, segons l'Estatut, haurien de ser els principals, contravenint, a més, les competències que la Llei 30/2010 atribueix a les vegueries.

Fan barbaritats, com carregar-se el Consell Comarcal –i pràcticament la comarca, senyora vicepresidenta, per molt que ara ho intentin arreglar– del Baix Llobregat, o trossejar el Vallès Occidental i el Maresme. Sabem que això és totalment insostenible i que ho hauran de resoldre i de treure ben aviat; la seva pròpia gent també així els ho diu.

Posen també nous condicionants per crear municipis o comarques que fan impossibles fins i tot processos històrics ja iniciats a Catalunya, com els casos –i els en poso exemple d'un municipi o d'una comarca– de Medinyà o del Lluçanès.

Tampoc no aprofiten la llei per augmentar en res la participació de l'Administració local en el disseny i execució de les polítiques públiques que els afecten.

I, quant a aspectes vinculats a transparència, accés a la informació, bon govern, participació ciutadana, passen a ser mers enunciats i molt poc concretats. Fins i tot obvien aspectes rellevants, com els vinculats a la transparència, informació, regulació en temes com la contractació pública o l'urbanisme, en un moment com l'actual. Tampoc parlen dels drets i deures de les veïnes i veïns, o del transfuguisme, dels problemes que hi ha hagut en temes de constitució de grups municipals. No aprofiten tampoc per arreglar el funcionament i competències de les juntes de portaveus. Del patrimoni dels ens locals no ens diuen res... Miri, no només ho diem nosaltres, també els ho ha dit en les seves alegacions l'Oficina Antifrau de Catalunya, en les alegacions durant el període públic d'exposició de l'avantprojecte.

Bé. En definitiva, era el moment perquè el Govern de la Generalitat, conjuntament amb els ens locals, fixés i complementés el marc legislatiu previst a l'Estatut de Catalunya, dotant de contingut real les competències locals que es determinen a l'Estatut i garantint el finançament que la mateixa norma obliga a establir. En canvi, ens presenten un projecte de llei que no ha estat prou debatut ni consensuat amb el món local; que no parteix d'una voluntat real de diàleg –i, si no, no entenem com no s'ha donat ni tan sols una resposta a les alegacions que la nostra coalició va plantejar en el període d'exposició pública–; que no respecta l'autonomia

local ni el blindatge i definició clara de les competències, ni la garantia de suficiència financera, com diu l'Estatut. No aprofiten per arreglar temes que clarament requereixen marcs legals més avançats i aclaridors que els actuals, com els temes de transparència, participació o control democràtic. I plantegen un model que a la pràctica, com els deia, duu al segrest competencial dels municipis i, per tant, a un retrocés de la democràcia, perquè allunyar les competències, quins òrgans exerceixen aquestes competències..., respecte de la ciutadania acaba fent que hi hagi menys control democràtic directe, i, per tant, qui pateix acaba sent la democràcia, i perquè aquest allunyament acabarà comportant externalitzacions, privatitzacions de molts d'aquests serveis de proximitat per a la ciutadania i, per tant, més negoci per a uns pocs però menys qualitat per a molts, no només per a la ciutadania que ha de rebre els serveis, sinó també per als treballadors i treballadores que l'han de prestar, i, per tant, ciutadania de primera i de segona, depèn d'on es visqui.

Quin seria l'element que segons vostès ens hauria de fer acceptar aquest projecte com a vàlid? Doncs, blindar-nos respecte a la destrossa molt superior que pot comportar per a les administracions locals de Catalunya l'aplicació de l'ARSAL. I en això els donem la raó: l'ARSAL és un desastre per al món local català. Però és que tenim seriosos dubtes que la llei catalana ens porti un resultat gaire millor, no només perquè l'una i l'altre beuen de la mateixa inspiració –aquest mantra de l'estabilitat pressupostària, sostenibilitat financera, aprimament de l'Administració local–, sinó perquè dubtem –i així els ho hem dit també des de fa temps– que amb els antecedents que tenim la llei catalana ens permeti evitar l'aplicació dels desastres que comporta l'espanyola. I no ho diem sols, ho diuen molts juristes, i també les associacions municipalistes: la sentència del Constitucional respecte a l'Estatut deixa poc marge a pensar que en temes de base realment ens respectaran les competències transferides.

Vostès, per tant, ens proposen pujar a un tren que va en direcció oposada a on volem anar nosaltres, només per fer pinya quan arribi el previsible xoc de trens; un xoc on, a més, tenim la sensació que serà el tren català el que perdrà tots els vagons.

Per això els plantegem una esmena a la totalitat que demana que es retorni aquest projecte al Govern perquè es faci realment la llei, però es facin les coses bé, amb participació, amb debat polític i tècnic, consens, reforçant el món local, pensant en els catalans i en les catalanes, en els seus drets i en els seus deures i en els serveis que han de rebre. Justificació molt diferent, com els deia al principi, del que es fa respecte d'altres esmenes a la totalitat que avui es presenten, però planteig totalment coincident amb el fons de les esmenes a la totalitat que vam fer en el Congrés respecte de l'ARSAL i que també van fer alguns grups que avui no presenten esmena a la totalitat a aquesta llei.

Si avui, com previsiblement passarà, rebutgen les esmenes a la totalitat i la nostra esmena a la totalitat, no ho dubtin, que nosaltres continuarem proposant..., via esmenes parcials que ens permetin millorar exponencialment aquest projecte, aquesta llei, pel bé de la

ciutadania i pel bé del país, per la nostra essència municipalista, de la nostra coalició, d'on venim i per on treballem constantment. Perquè nosaltres, al país que volem, al municipalisme se'l valora, se li facilita la feina com a estructura bàsica d'estat, que és la de més proximitat. En canvi, el seu projecte de país, senyora Ortega, en aquests temes s'assembla sospitosament al del Partit Popular.

La vicepresidenta primera

Per a la defensa de l'esmena a la totalitat del Grup Mixt, té la paraula el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia de nou. Bé. D'entrada, una reflexió que trobàvem imprescindible també fer, que és marcat amb l'actuació de l'autonomia catalana d'ençà de la seva creació, que és fruit d'una acció-reacció permanent, doncs, amb el poder central de l'Estat. Fem una llei de governs locals ara justament, i amb els terminis amb què s'està fent, perquè hi ha l'Estat espanyol que en fa una altra, que si nosaltres no despleguem la pròpia competència ens la posarà a sobre. Com que la de l'Estat espanyol acostuma normalment a ser bastant pitjor sempre, nosaltres només que en fem una d'una mica menys dolenta, no cal que sigui brillant, no cal que abordi els problemes substantius, no cal que sigui molt transformadora, mentre sigui una mica millor sempre hi ha, doncs, una acumulació de forces suficient en el Parlament autonòmic que permet, per aquesta lògica del blindatge davant de Madrid, tirar endavant una llei que al nostre entendre no aborda els temes principals dels governs locals. I amb això li reconec una utilitat, òbviament, com a totes les lleis desplegades per l'autonomia, en un debat permanent de l'autonomisme, que és desplegar una llei per blindar justament les lleis que puguin venir..., les competències, perquè no siguin interferides per Madrid mitjançant altres lleis de rang superior o d'abast territorial superior.

Però nosaltres pensem que la llei que desplega..., aquesta excusa, diguéssim, és una excusa que potser ha servit els últims trenta anys i escaig. Li reconeixem cert valor, però a les portes del que entenem nosaltres que és un procés cap a la no-dependència de l'Estat espanyol i, per tant, per trencar, si us plau, d'una vegada –perquè és un dels principals arguments que utilitzem nosaltres per defensar la independència–, trencar aquesta dinàmica de la llei del mal menor per a Catalunya, perquè el mal major encara és pitjor, i així ens ha anat, fent unes regulacions que, al nostre criteri, no han estat ni òptimes ni han respost als problemes reals..., doncs, que s'acabi d'una vegada amb això i que no trobem que sigui gaire pertinent, a les portes d'un procés d'independència. Però, en tot cas, ho podem entendre en la lògica dels últims trenta-cinc anys.

Bé. Nosaltres el primer que pensem si abordem el tema dels governs locals és: passats trenta-quatre anys, en concret, de les primeres eleccions als municipis, si no m'equivoco en la resta, què han fet, quines competències han desplegat amb èxit els municipis i quines que se'ls havien atorgat no han desplegat amb èxit?

I, en conseqüència, una llei que justament per primera vegada regulés de forma àmplia el govern local a Catalunya hauria de fixar-se justament en això, precisament en això. Han regulat amb èxit competències fins i tot que no els eren pròpies en exclusiva, sinó que les han anat tibant justament, doncs, perquè el Govern autonòmic no les desplegava prou assíduament, o perquè no arribava a comprendre els problemes reals que hi havia a peu de carrer. Han desplegat de forma òptima l'atenció social, els serveis socials. Han desplegat de forma òptima tot el complement cultural que el Govern, doncs, no tirava, un seguit d'equipaments i xarxes culturals per omplir de vida cultural els municipis –competència que tampoc els era obligatòria, diguéssim, als municipis. Què han gestionat de forma eficaç, també? Un món educatiu de molta proximitat en els municipis, no?, en el qual han sabut complementar molt bé l'activitat del Govern central. On han estat clau els municipis? En la democràcia, en la democratització de la societat, en el conflicte, a oferir..., no només el plenari municipal, eh? El municipi no és el plenari municipal, no és el consell d'administració de l'ajuntament; és sobretot la plaça pública, és el món local abocat al debat democràtic, a la confrontació d'idees, etcètera. Aquestes són algunes –n'hi ha d'altres– de les competències, algunes no obligatòries, que els municipis han sabut aquests trenta-quatre anys desenvolupar amb èxit i on han estat clau per al desenvolupament del país i per a uns serveis públics de qualitat.

On han estat un desastre, els municipis? En l'urbanisme –en l'urbanisme. S'ha mirat de fer de mil formes diferents, s'ha mirat d'acompanyar l'urbanisme municipal de projectes de participació ciutadana... Han estat un fracàs tots ells, com a idea. De fet, han destrossat el concepte de participació ciutadana, l'han denigrat, l'han fet inservible. S'ha intentat acompanyar l'urbanisme, doncs, de zones verdes, de protecció oficial, etcètera, però el resultat final és que allà on l'urbanisme jugava un paper important, diguéssim..., hi ha molts municipis on no ha jugat un paper important, però on ha jugat un paper important ha estat un desastre que ha hipotecat els ajuntaments, que ha deixat ara carrers i carrers i carrers sense urbanitzar, que ha fet créixer o ha fet sobredimensionar determinats municipis, que ha permès, doncs, determinats *booms* immobiliaris a la costa, que ha cimentat on no tocava, que ha fet créixer les finances municipals d'una forma massa voluminosa que llavors ha portat a gastar i a invertir en equipaments que després, quan ha tornat la realitat i ha esclatat la bombolla, això no s'ha pogut sostenir i ha fet fer fallida als ajuntaments... Per tant, l'urbanisme és el que s'hauria d'haver qüestionat. S'hauria d'haver fet una llei que reforcés allà on els municipis són clau i són motor i aprofundeixen en qualitat, i haver restringit les competències, o multiplicat els controls, o multiplicat els assessoraments, o el que sigui, allà on no són clau o no han desenvolupat correctament la seva feina, que és en l'urbanisme. És molt propi de l'Estat espanyol atorgar als ajuntaments la competència, no en exclusiva però amb molta centralitat, en urbanisme, perquè llavors és molt fàcil guanyar eleccions municipals en municipis petits i fer Oropeses del Mar, és a dir, Marines d'Or, una vegada

es té l'alcaldia. És molt fàcil, però és justament aquí on s'hauria d'haver incidit.

Nosaltres en aquesta llei hi veiem una vulneració del principi d'autonomia local, que acabo de dir que no en tots els aspectes és positiva, l'autonomia local. Per tant, no com un mantra, però sí una vulneració de l'autonomia local, en tant que analitza i avalua els serveis que presten els municipis «d'acord amb la suficiència pressupostària i la sostenibilitat financera de l'ajuntament». Què vol dir això, al final? Que Sant Cugat podrà tenir serveis, els que vulgui, però altres ajuntaments no –per posar un exemple d'un ajuntament amb suficiència financera, amb estabilitat pressupostària. Que allà on els ingressos d'un ajuntament permetin tenir una sostenibilitat financera, segurament per raons de classe, per raons de més ingressos, per raons de més activitat econòmica, de més empreses en el territori, de més activitat, podran tenir els serveis que vulguin: els obligatoris, els semiobligatoris, els no obligatoris i els de luxe, i els *caprichos*. I allà on la situació econòmica sigui més complicada, més difícil, on hi hagi tensió social, on els ingressos siguin més baixos, on els impagaments dels impostos estiguin a l'ordre del dia, on s'hagin de fer moltes actuacions de supervivència de la població, per tant, allà no hi haurà suficiència financera, no hi haurà estabilitat pressupostària, allà l'Administració es quedarà els serveis. Quins serveis? Imagino, doncs, que aquells pitjor dotats o els que tinguin més a mà quedar-se l'Administració superior –la comarca, la vegueria o la Generalitat.

Per tant, el criteri imposat, diguéssim, pel Partit Popular i pel Partit Socialista en l'article 135 de la Constitució, tal com marca la troica, tal com dicten els mercats financers, que aquí el criteri principal, així es mori tota la població, és l'estabilitat pressupostària i el pagament del deute, estructurat aquest principi, inserit dins de la Constitució, aquesta llei el que fa és baixar-lo i posar-lo també com a dogma per a la gestió dels governs locals.

I podrien haver establert altres criteris: el criteri d'utilitat social, el criteri d'utilització social d'un equipament, d'un servei, el criteri de la realitat social que l'envolta; si és més complicada o és més fàcil, si és un servei que va al cor, al moll de l'os, de conflictes socials o és un servei que no ataca aquests problemes. Es podrien haver utilitzat criteris d'integració. És un servei, és una política, és un equipament, que integra la població, que fa una forta feina de cohesió social allà on era molt necessari, o simplement...? «–Té finançament o no té finançament? A mi, explica'm, es pot pagar o no es pot pagar? No es pot pagar? Fora. –Ja, però no, però fa... –No, no es pot pagar, fora.» No em sembla que sigui el millor dels criteris per avaluar un servei públic, un servei que prestin els ajuntaments, un equipament.

Es podria avaluar també la gestió. És una gestió eficient? És una gestió que amb poc fa molt? És una gestió democràtica? És una gestió de la qual els veïns i veïnes estan contents, orgullosos? Ho troben important? Es feliciten perquè s'hagi fet això? N'estan satisfets i satisfetes? Però no, el criteri en aquesta llei és un. És el de la troica. És: hi ha estabilitat pressupostària, hi ha suficiència financera, sí o no? Una mica, m'és igual

el que hagi treballat, el que hagi consensuat amb els veïns, allò que sigui necessari, allò que intervingui en la realitat social, en el conflicte social, en la pobresa, en la transformació de la realitat. Tot això queda, diguem-ne, relegat, per la urgència d'aplicar les mesures de la troica, a un segon estadi.

Però a més a més es dona la particularitat que la situació concreta d'estabilitat pressupostària i sostenibilitat financera dels ajuntaments és donada en molta part pels impagaments de la Generalitat i de l'Estat als ajuntaments. La mateixa Generalitat i el mateix Estat són ara part important dels problemes d'estabilitat pressupostària que tenen els ajuntaments. Pels impagaments, per mesures que fins ara finançaven i ara deixen de finançar –i per tant deixen empantanegat l'ajuntament–, perquè rebaixen la seva participació, per exemple, a les escoles de música. I diuen: «No, no, vull dir, allò que fins ara prestàvem amb el sistema de finançament, d'un terç, un terç, un terç, ara ja no fem aquest terç; ara apanyeu-vos vosaltres.» Oh!, llavors ja no és rendible, l'escola de música; ja no hi ha suficiència, perquè la mateixa Generalitat n'ha baixat la partida. Per tant, què fem? Allò ja no funciona? Bé, funcionarà als municipis rics que puguin augmentar quotes dels usuaris, però en els municipis pobres, on allò sigui una necessitat que havia de ser sobretot finançada, si la Generalitat deixa de fer la seva aportació, aquell servei ja no és rendible. Però ha estat culpa de la mateixa Generalitat, no del municipi. Llavors, li prenem el servei públic. No em sembla una mesura lògica.

Hi ha una altra mesura en les disposicions addicionals que diu de dissoldre les entitats que tinguin una activitat econòmica inscrita en les seves activitats i que, justament, no siguin rendibles, no? Llavors ens preguntem: llavors, es tancaran les empreses públiques que es dediquen a la dinamització econòmica justament perquè hi ha crisi, i perquè hi ha crisi justament no són rendibles, sinó que s'hi ha d'invertir perquè facin aquesta dinamització econòmica? Aquesta llei les tancarà per aquesta disposició addicional? És a dir, quina empresa pública orientada a la transformació de la realitat és rendible quan desenvolupa aquesta transformació? Molt poques. O cap. Una altra cosa és que gestioni una cosa ja feta. L'empresa pública que gestiona l'aigua, doncs aquesta és lògica que no hagi de tenir pèrdues. Però la que gestiona transformacions socials, la que gestiona apostes polítiques per transformar l'economia i la realitat, aquesta no pot ser rendible des del principi. Si no, no hi ha manera d'entendre-ho.

Nosaltres enteníem que aquesta llei havia de fer èmfasi sobretot en un concepte: a desplegar el concepte de democràcia local i de democratització de serveis. No entenem per què en l'àmbit comarcal anul·la el Ple del Consell Comarcal i el substitueix per un consell d'alcaldes. No perquè em sembli molt bé el Ple del Consell Comarcal ni perquè el Consell Comarcal pensem que hagi de ser un òrgan purament polític, sinó perquè el Consell d'Alcaldes, i amb el vot ponderat, no té gaire sentit. Que la capital, justament, que es presta a si mateixa tots els serveis, tingui més pes que els municipis petits, que són els que en tot cas tenen algun servei prestat des del Consell Comarcal, no té gaire sentit.

Però a més a més pot passar que en moltes comarques hi hagi els alcaldes del mateix color i que l'oposició no hi sigui present, amb la qual cosa, al final, d'un organisme que no agradava gaire o que no estava gaire ben estructurat el que n'acabem derivant és un que està pitjor estructurat. Nosaltres pensem que el que havíem de regular era el cost polític dels consells comarcals, el cost de la gestió política dels consells comarcals..., que no s'havia d'admetre que determinats consells comarcals tinguessin un govern a sou, perquè gestionen subvencions finalistes, perquè gestionen molts serveis, diguem-ne, gairebé com una gestoria, no fan una gestió purament política. I, per tant, el cost polític en molts consells comarcals era allò que era d'escàndol, fins ara.

Nosaltres pensem que també aquesta llei hauria d'haver regulat, per exemple..., el Govern català, en el desplegament de la seva llei local, entén que els ajuntaments no poden tolerar, acceptar, crèdits –bé, ara n'hi ha molts que ja no en poden demanar– per sobre del 3 per cent d'interès, que és prohibit. Del 3 per cent, del 3 i mig, del que establís, el que s'establís per criteris que nosaltres no som hàbils per calcular. Que no es poden acceptar els crèdits ICO de l'Estat al 6,7 per cent, perquè això és usura, perquè això és una ruïna per a l'ajuntament. Però que tampoc se'n poden fabricar de propis. Per tant, no poden anar a parlar amb el Banc Sabadell de l'oficina local i dir-li: «Escolta, ara farem un crèdit; tu apuja'l a aquest interès, perquè així m'arregles una altra cosa, perquè així em finances amb una pòlissa de crèdit...» No!, que no estigués..., permès contractar crèdits per sobre d'un determinat interès.

Podríem entendre, fins i tot, que s'oferís una mancomunitat superior de serveis municipals que no són clau en la seva gestió de proximitat i local: el servei de la brossa. El servei de la brossa –que és el gran negoci de les multinacionals en els municipis, que no saben què fer-ne, els municipis–, això, es podria haver gestionat des de dalt i oferir-ho, i dir: «Tots els municipis que no vulguin el servei de la brossa, que no té cap gràcia local, que no té cap gestió local important, aquest, si voleu, es pot gestionar des de la Generalitat», amb la condició, és clar, que la Generalitat no ho privatitzi.

Bé. En definitiva, nosaltres pensem que no s'ha fet una bona reflexió ni un bon punt de partida per fer aquesta primera llei de governs locals emanada del nou Estatut.

La vicepresidenta primera

Per defensar l'esmena a la totalitat del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la diputada Núria Parlon.

Núria Parlon Gil

Molt bon dia a tothom. Vicepresidenta, diputats, diputades..., saludar les persones que ens acompanyen com a representants del món municipal: el president de la Federació de Municipis de Catalunya, el senyor Xavier Amor; veig també l'alcalde de Terrassa; el vicepresident quart de la diputació; el senyor Joan Cañada; regidors, regidores i persones vinculades al món mu-

nicipal..., i d'altres que podrien estar avui aquí si no hagués coincidit, probablement, aquest debat amb el plenari de l'Àrea Metropolitana.

El nostre grup presenta una esmena a la totalitat a la Llei de governs locals, i no per tacticisme polític, igual que vull creure que en aquest cas la Llei de governs locals, que avui ens presenta la vicepresidenta del Govern després d'un debat, com ella ha dit, amb diferents actors i entitats, no respon simplement a l'oportunisme polític de contrarestar una llei, el Projecte de llei de governs que ens presenta l'Estat, l'ARSAL, que en dèiem, la Llei de sostenibilitat i racionalització de l'Administració pública, que és realment un tsunami davant l'autonomia local i lapida la possibilitat que els ajuntaments continuem enfortint el sistema democràtic al nostre país prestant serveis des de la proximitat.

Per això, tal com ha anunciat abans la portaveu d'Iniciativa per Catalunya - EUiA, nosaltres..., aquesta esmena probablement diferirà de la que presenten altres grups. Però sí que consideràvem que era important, ja que aquesta és una llei de lleis i que, finalment, a la votació final, requerirà una majoria absoluta per ser aprovada, que aquesta majoria absoluta no fos simplement una majoria absoluta en clau aritmètica, sinó que pogués ser resultat del consens polític que crec que requereix una llei de la importància que té aquesta per al nostre país, per al conjunt de ciutadans i ciutadanes que viuen als nostres municipis.

I hem de contextualitzar el moment en què aquesta llei es presenta, un moment molt difícil des del punt de vista econòmic per al conjunt de les administracions públiques, un moment on és més necessària que mai la complementarietat en la prestació dels serveis de la Generalitat de Catalunya i dels ajuntaments, perquè bé sabem que si a les nostres ciutats a dia d'avui garantim la cohesió social en molts dels barris és resultat d'aquesta complementarietat de serveis que els ajuntaments fem en àmbits cabdals, com són les prestacions socials o com és l'assoliment..., d'altres dèficits que es produeixen..., en el que és el cas paradigmàtic de les escoles bressol, a les quals després faré referència.

Hi ha tres conceptes que abans, quan es feien les preguntes al president de la Generalitat..., vull remarcar ara en el debat, perquè crec que són importants per entendre el perquè de la nostra esmena a la totalitat. El president feia referència a l'existència d'un dèficit injust que ha de complir la Generalitat de Catalunya a l'hora de complir els seus pressupostos, i d'un dèficit fiscal monstruós que pateix el nostre país. Hi estic d'acord. Però, quin és el recorregut d'aquesta situació? Doncs el recorregut d'aquesta situació es tradueix en el fet que la Generalitat deu molts milions d'euros als ajuntaments i que no ens podrà pagar per aquesta situació. Però es tradueix en una altra situació encara més complicada, que és que la llei, la Llei de governs locals, parla d'estabilitat pressupostària i de sostenibilitat financera. I sense recursos i sense liquiditat això és impossible de poder-ho garantir. Per tant, ens preocupa que continuament la llei estigui impregnada d'aquests conceptes, quan per altra banda tenim un problema molt greu, els ajuntaments, per fer front a les

competències que tenim de vegades i fer-ho amb la liquiditat necessària.

No podem deixar de banda que, malgrat que la llei no fa menció al paper de les diputacions, les diputacions, la Diputació de Barcelona n'és un exemple paradigmàtic..., a dia d'avui assumeix part d'aquells dèficits que la Generalitat de Catalunya té amb els ajuntaments municipals. Però ho assumeix de tal manera, i ara torno a l'exemple de les llars d'infants, que a dia d'avui el risc és tan gran que ens podem quedar amb un deteriorament clar i manifest de la xarxa pública d'escoles bressol als nostres municipis, amb la importància que això té per garantir l'educació a l'etapa zero-tres, i l'aposta de país que hem fet per l'educació pública de qualitat. Perquè si per plaça eren 1.800 euros que aportava la Generalitat, 1.800 euros l'any l'ajuntament i 1.800 euros la família, la Generalitat a dia d'avui ens en pagava 800. El que mancava, els 1.000 euros que mancaven, es cobrien amb les aportacions dels ajuntaments perquè no repercutís directament sobre les famílies en moments de crisi. Però és que a dia d'avui, i si no hi ha canvi de notícies, el que rebrem els ajuntaments a través de les diputacions serà menys de 200 euros per cobrir aquests 800 euros que havien de venir per part de la Generalitat de Catalunya.

I d'això, evidentment, no en parla, la Llei de governs locals. Però creiem –creiem– que aquesta llei arriba en un moment en què es produeix, volguda o no volguda, certa deslleialtat o menysteniment a la funció dels ajuntaments des de la Generalitat, encara que no sigui des del Departament de Governació.

I per això volem..., i retornem aquest projecte de llei al Govern, perquè pugui venir, amb el contingut de les esmenes que avui aquí fem, millorat, i millorat especialment en l'àmbit de la definició d'aquestes competències a les quals fem referència, i especialment pel que fa al finançament. Per això, en tot moment hem dit que era molt necessari que aquest projecte de llei es tramités de forma paral·lela a la Llei d'hisendes locals, per resoldre el problema enquistat que tenim els ajuntaments per poder prestar els serveis públics que ens exigeixen els ciutadans i les ciutadanes.

Ens agrada que es parli del principi de subsidiarietat. Però ens preocupa que es vinculi el principi de subsidiarietat al principi de diferenciació, quan aquesta diferenciació pot acabar suposant que aquells ajuntaments que per raons ics no puguin complir uns estàndards de qualitat, als quals també fa referència la llei de l'article 31 al 37..., que ens genera molts dubtes de com es mesuraran aquests estàndards de qualitat. Perquè si la qualitat l'entenem com que qualsevol ciutadà, visqui a la part del territori que visqui, rebrà els serveis públics de la mateixa manera i garantirem les seves igualtats d'oportunitats de la mateixa manera, estem d'acord que aquests són estàndards de qualitat que hem de tenir en compte, i a més a més ho hem de fer de la manera més eficient possible, és a dir, amb el menor cost econòmic. Però el que no pot ser és que els estàndards de qualitat quedin absolutament relacionats exclusivament amb el compliment de criteris economicistes, perquè llavors tindrem un problema: que tots aquells serveis que no siguin rendibles des del punt de vista econòmic probable-

ment es podran deixar de prestar en alguns dels nostres municipis. I més –i més– tenint l'amenaça que tenim a sobre de la llei estatal, on en el cas paradigmàtic dels serveis socials, als quals ja vaig fer referència en una pregunta en la sessió plenària anterior, el que es produeix no és una redistribució de la competència, sinó una supressió del servei i dels recursos que van en paral·lel assignats a la prestació d'aquests serveis en el territori. I és aquí on la Llei de governs locals, sota el nostre punt de vista tampoc garanteix la preservació d'aquest atac frontal, no només a l'autonomia municipal, sinó als drets que cadascun dels ciutadans i ciutadanes tenen en el nostre territori, i més en moments de crisi econòmica.

Per tant, pel que fa al contingut creiem que és molt millorable. Les competències han de quedar molt més ben definides, no podem establir de forma genèrica uns criteris estàndards de qualitat vinculats només al principi d'estabilitat pressupostària i suficiència econòmica. Creiem que, en aquest sentit, la llei ha de ser molt més explícita i no ho ha de deixar en una mena de *limbo*, quan els articles..., i a una posterior reglamentació. Això creiem que és un risc molt important que no podem assumir, com he dit, en un moment en el qual tindrem el xoc de trens a què es feia referència anteriorment, o, si més no, un conflicte de competències, no només per qui dona el servei, sinó per la lapidació de drets que pot suposar l'aplicació de la llei estatal.

Aquestes serien les aportacions que, per part del nostre grup, justificarien l'oposició al projecte, amb la voluntat que es pugui millorar, i justificarien l'esmena a la totalitat.

Amb relació a la configuració que es fa del territori, ens preocupa molt, i ja s'ha dit anteriorment, el tema de la comarca del Baix Llobregat, del Vallès Occidental i del Maresme. Creiem que el desmembrament territorial que aquí es planteja, i en el cas el Baix Llobregat tenim, fins i tot, una declaració institucional d'alcaldes i representants polítics de tots els colors, que afirmen que en aquest sentit la llei ha de millorar, perquè el que no pot estar en joc és la fragmentació d'un territori, que és cabdal des del punt de vista econòmic, i també des del punt de vista de la identitat sociològica del conjunt de municipis que en formen part. Per tant, aquí també creiem que necessàriament la llei ha de millorar, i esperem que així sigui.

Després, amb relació a la tècnica emprada amb l'elaboració del text, també hi he anat fent referència, però sí que m'agradaria apuntar algunes qüestions. Que el projecte planteja una proposta de refosa articulada. Però, paral·lelament, en determinades ocasions, fem referència a una reglamentació posterior dels principis bàsics que es deriven d'aquesta llei. I en aquells aspectes on trobem una indefinició clara com feia referència als costos estàndards de qualitat, a mesurar els serveis, d'acord amb aquests costos, creiem que estem assumint un risc molt important, en tant que la llei, part dels principis que contempla no són d'aplicació immediata. I això ens preocupa moltíssim.

Per altra banda –i aquí és on entro amb el conflicte de competències–, la reforma estatal, i s'ha dit per

part de la Generalitat, no serà aplicable en tot allò que contradiu o alteri el règim propi de Catalunya. I sabem que això no és ben bé així, vicepresidenta, perquè tenim referents, i, en concret, el fonament jurídic 37 de la Sentència 31/2012 sobre l'Estatut, del Tribunal Constitucional, que ens demostra clarament que ens podem trobar amb seriosos conflictes de competències amb la normativa estatal.

I, per tant, en aquest sentit, creiem que és important que, amb la tècnica que hem emprat per elaborar aquesta llei tinguem molta més ambició a l'hora de determinar, realment, i blindar aquelles competències del món local. I aquí torno a insistir en la necessitat que davant d'aquesta col·lisió que es donarà, més tard o més d'hora, tinguem preparat, més enllà de l'activitat parlamentària que cadascun dels nostres grups fa en el Congrés dels Diputats, el recurs d'inconstitucionalitat. Creiem que aquest és un aspecte fonamental.

La metodologia. Vostè ens parlava que hi ha hagut diàleg, que s'ha parlat amb l'Associació Catalana de Municipis, amb la Federació de Municipis, amb alcaldes, hi ha hagut al·legacions –ens deia que alguna de les al·legacions s'hi han incorporat–, però, arran de la intervenció que he fet per part del nostre grup, creiem que en aquest sentit això és millorable. I, per tant, li demanem..., creiem fermament de la seva voluntat de diàleg, de la seva creença que aquesta llei és fonamental en moments difícils com els actuals per garantir precisament que els ajuntaments del nostre país continuïn sent un actiu de la democràcia, un actiu dels valors de proximitat, i, sobretot, garants per cosir el territori en clau de cohesió social, demanem que aquest projecte es millori. I que es millori en la direcció que després el nostre grup farà a partir de la presentació de les esmenes parcials. Però creiem que era molt important, en el moment actual i per les qüestions que he remarcat, fer aquesta esmena a la totalitat.

Perquè finalment, com he dit, la votació que tindrà lloc en aquest Parlament haurà de ser per majoria absoluta. I ens agradaria que aquesta majoria absoluta fos un consens de tota la cambra.

Evidentment, nosaltres no ens posarem d'acord amb el concepte de racionalitzar administracions públiques per racionalitzar-les sense tenir en compte que darrere d'aquesta racionalització, que per tots és volguda, pot haver-hi el risc que es perdin alguns dels serveis fonamentals per als nostres ciutadans i ciutadanes.

Per tant, amb aquesta voluntat, per part del nostre grup, de millorar aquest text, de portar les esmenes que siguin necessàries per incloure la força del municipalisme d'allà on el nostre partit, doncs, està governant i, ho creiem, fent una bona tasca, igual que la resta d'alcaldes i alcaldesses que estan, a dia d'avui garantint la cohesió social i preservant el risc de fractura en el nostre país, en moments de dificultats, valorem que aquesta esmena és el millor símbol, i no pas tacticisme polític, per garantir, en aquest cas, que el text que vingui –i ens agradaria que així fos–, que el text que torni al debat, vingui millorat en la direcció de les esmenes, de l'esmena a la totalitat que avui hem presentat.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, diputades, permeti'm també que reiteri la salutació als representants del món local, i que expliquem d'una forma clara que el nostre grup parlamentari també ha presentat una esmena a la totalitat al Projecte de Llei de governs locals de Catalunya.

Des del Partit Popular creiem que aquest és un projecte de llei que neix sense consens i a on no s'ha practicat el diàleg. I diversos fets ens permeten fer aquesta afirmació, malgrat que la intervenció de la vicepresidenta ha intentat diluir-los, doncs, hi han fets que són objectius, i que, per tant, poden sustentar el que acabem de dir: per una banda, el fet que hi hagin un total de cinc grups que hagin presentat una esmena a la totalitat és un fet que podríem qualificar gairebé d'extraordinari; no és habitual, si més no.

I, per tant, que tota la resposta de la vicepresidenta del Govern sigui que aquestes cinc esmenes a la totalitat responen a tacticisme polític és una resposta insuficient. És una resposta insuficient, vicepresidenta! Perquè, clar, vostè pretén que ens hàgim de posar tots d'acord, tàcticament, des d'un punt de vista polític, per a no se sap ben bé què? És una resposta insuficient, precisament quan estem parlant d'una llei de lleis, una llei que ha de desenvolupar l'Estatut i una llei que ha de donar suport a un desenvolupament posterior.

En segon lloc, perquè jo li ho recordaré, vicepresidenta –que la memòria és important tenir-la–, i és que vostè ens va convocar a una reunió, en el primer semestre de l'any 2012, on ens va explicar als grups parlamentaris que va reunir un grup d'experts, que estan elaborant una proposta de text, i que al setembre de l'any 2012 ens el faria arribar. D'aquella reunió fins ara, no n'hem sabut res més. La següent notícia que vam tenir és la presentació del projecte de llei. Si home, sí... Això és practicar el diàleg? I, per cert, la meitat d'aquella reunió va servir per criticar el Govern d'Espanya. Imagini's-ho. No per explicar la seva proposta, què pensava fer, sinó per criticar el Govern d'Espanya.

I, en tercer lloc, perquè nosaltres durant aquest procés, és evident que hem rebut a molts col·lectius preocupats de com està vostè impulsant aquest projecte de llei i com està regulant les propostes que vostè sotmet a consideració en aquest Parlament.

Per tant, agafant les paraules de la vicepresidenta, essent aquest un projecte de llei, una llei de lleis, no és admissible políticament que només pugui sortir amb el suport de Convergència i Unió i Esquerra Republicana de Catalunya. És legítim, no en qüestionem la legitimitat, però políticament no és admissible. I això demostra que no hi ha hagut una voluntat de diàleg, real, amb els grups parlamentaris, que, recordem que som els legisladors –recordem que som els legisladors–, que la seu de la sobirania rau aquí, no fora d'aquí. Per tant, precisament, doncs, és evident que no

s'ha practicat aquest diàleg i no s'ha practicat aquest consens.

Però és que, a més, és un procés que vostè ha liderat, vicepresidenta, d'una forma absolutament equivocada. Totalment. I a més, cristal·lí, eh? És a dir, totalment equivocada, sens dubte. I li dic això perquè vostè ho ha plantejat, des d'un primer moment, un procés en contra del que s'estava proposant des del Govern d'Espanya. Permanentment, constantment. No hi havia cap referència a aquest projecte de llei que no servís per atacar el Govern d'Espanya. I aquesta és la seva estratègia i el seu lideratge en aquest procés; equivocada, absolutament equivocada. Perquè vostè no ha cercat un diàleg franc, profund, de debatre com volem, com millorem les nostres administracions locals, sinó que s'ha dedicat a enfrontar-se constantment amb el Govern d'Espanya. Greu error. Però és que avui hem descobert que la cosa ja va més enllà, ja no per part seva, sinó per part del Partit Socialista. I ens diu que abans que acabi l'aprovació de la llei ja tinguem preparat el recurs d'inconstitucionalitat. Absolutament fora de lloc, tot plegat, no?

Perquè vostès ho saben perfectament. Aquí fan veure que no ho saben del tot, però vostès ho saben perfectament, que, d'acord amb el nostre ordenament jurídic i la jurisprudència constitucional, correspon a la llei estatal establir les bases del règim local, i dels governs locals. Per tant, té competència per establir les bases envers aspectes organitzatius i institucionals, i també envers les competències dels ens locals constitucionalment necessaris. Aquesta és la doctrina, que la coneixem absolutament i perfectament. I al Govern de la Generalitat, un cop respectades aquestes bases, li pertoca fer la seva feina que és desenvolupar aquests governs locals. I l'instem a això. En comptes d'estar «a la grenya» constantment..., escolti, vagin per feina. Un cop establertes les bases, vostè desenvolupi aquestes bases, que és el que li pertoca fer i que són les competències que vostè ha d'exercir.

Perquè, a més, aquesta és una reforma que arriba tard, i vostè ho sap. Vostè, el compromís de l'aprovació d'aquest projecte de llei ens l'ha anat prometenent reiteradament, de la mateixa manera que ens ha anat prometenent reiteradament que ens portaria un projecte de llei de finances locals, i al qual després em referiré. Però és que, a més, arriba tard... –tenen compromisos d'altres legislatures–, però arriba tard per regular qüestions que es podien haver fet abans, i no es va fer per voluntat política. Per exemple, quan l'any 2010 es va aprovar la Llei de l'àrea metropolitana, decidir què passava amb els consells comarcals s'hauria pogut ja decidir, de l'àmbit metropolità de Barcelona. Això ja es podia haver decidit en el seu moment..., era el tripartit..., però, per això ja arriba tard. O, per exemple, també, que es podia fer una reforma abans, una reforma dels consells comarcals s'hauria pogut fer molt abans, i no s'ha volgut fer fins a aquest moment.

Per tant, coincideixo amb vostè, vicepresidenta, que la reforma de l'Administració local és una reivindicació històrica del món local; en això, hi coincidim. La gran pregunta és en què discrepem vostè i jo. És aquest projecte de llei el que hi dóna resposta? Nosaltres ente-

nem que no. I per això hem presentat aquesta esmena a la totalitat. I, en aquest cas, ni que sigui per al nombre, numèric, de grups parlamentaris, vostè es queda en franca minoria, quant al nombre de grups parlamentaris que coincideixen o no respecte d'aquesta valoració.

Perquè, què se'ns demana, en el fons, des del món local? Se'ns demana, en primer lloc, que es clarifiquin les competències de cada administració? És a dir, que diguem clarament què ha de fer cada administració, i immediatament que garantim el finançament necessari per a l'exercici d'aquestes competències. Per tant, m'ha sorprès, no?, que quan parla d'algun grup es deia: «Escolti, quan parlem de serveis que han de prestar les administracions, és igual si es poden pagar o no. No passa res. Si no es poden pagar, no ens plantejem si es poden pagar, que es facin igual.» Aquesta política la coneixem, aquesta política es diu «tripartit», i aquesta política, en el pressupost de 2014 es diu «2.000 milions d'interessos», i vol dir el tercer departament de la Generalitat, per sota d'Ensenyament i Benestar Social. Això són els resultats d'aquestes polítiques, que els serveis és igual si es poden pagar o no es poden pagar. Ho coneixem absolutament en aquest Parlament.

Per tant, nosaltres defensem un principi clar, que és: una competència, una administració. I, sobretot, garantia de finançament d'aquesta competència, que és aquí, realment, on falla la qüestió. Què ha succeït fins ara? S'ha dit, però val la pena reiterar-ho: que els ajuntaments han hagut d'assumir competències que, primer, no els pertocava, i, en segon lloc, que no tenien el finançament garantit.

Què més ha succeït? I aquesta és una responsabilitat directa del Govern de la Generalitat, que no pot defugir: que els ajuntaments han prestat, han assumit serveis, en alguns casos, en molts casos, perquè els ho indicava la mateixa Generalitat, que els deia «escolti, vostè, faci-ho; faci-ho, vostè, ajuntament, que jo em comprometo a cofinançar aquest servei», i, a l'hora de la veritat, han vist com aquest finançament, de forma unilateral, i no pas ni dialogada ni pactada, se'ls ha retirat d'una forma substancial, que posa en perill la viabilitat del servei. D'això se'n diu: «Deslleialtat institucional del Govern de la Generalitat envers el món local».

Perquè la gran pregunta és: i en aquest procés qui han estat els perjudicats? Doncs, els principals perjudicats han estat els ciutadans i els ajuntaments, que han vist com aquestes pràctiques posaven en perill la prestació d'aquests serveis públics i la qualitat d'aquests. Per tant, amb aquesta tendència centralitzadora del Govern de la Generalitat, amb aquesta forma d'actuar del Govern de la Generalitat, sempre surten perjudicats els ajuntaments.

I precisament el Projecte de Llei estatal de racionalització i sostenibilitat de l'Administració local vol abordar i evitar aquestes disfuncions, amb un sol objectiu; és a dir, com millorem els serveis que reben els ciutadans –aquesta és la referència, quan parlem d'aquestes qüestions–; com els podem fer més eficaços, i, finalment, com podem, si podem, prestar-los a un menor cost. Aquest és l'objectiu, la referència, quan abordem aquestes qüestions, i no altres. I, per exemple, esta-

bleix que, si hi ha un govern autonòmic que cedeix una competència a un ajuntament, ha de garantir-li el finançament i que després no es pot desdir d'aportar-li aquest finançament, com ha succeït a Catalunya.

Per tant, quan abordem un projecte de llei com el de governs locals ens hem de plantejar i donar respostes als següents interrogants: quines administracions volem, d'acord amb el nostre ordenament jurídic; quants nivells administratius han d'haver-hi; com poden ser més eficaços; com poden ser menys costoses per als ciutadans; com implantem el principi «una competència, una administració», i com garantim el finançament de cada una de les competències que atribuïm a cada una de les administracions; com racionalitzem de debò el sector públic.

I, per tant, quan abordem aquest debat de distribució competencial o la determinació de les competències que corresponen al món local i que corresponen al Govern de la Generalitat, vicepresidenta, els demanem un concepte que vostè no n'ha parlat, és el concepte de la generositat. Quan fem aquesta distribució han de ser generosos.

I han de ser generosos en el sentit que han d'aprofitar aquesta reforma per abordar realment una veritable descentralització de la Generalitat de Catalunya envers els ajuntaments, assignatura pendent de Convergència i Unió, històrica, i assignatura pendent del tripartit. Podem ficar l'exemple recurrent, però que és el més pràctic: quan es va plantejar si era possible que els ajuntaments poguessin gestionar conjuntament els centres cívics que eren de titularitat municipal amb els que tenien de titularitat de la Generalitat de Catalunya als seus municipis. Això va crear un greu enfrontament en el mateix si del Govern tripartit, i aquesta cosa tan senzilla, tan òbvia, tan evident a l'hora d'una millor gestió pública, no es va dur a terme mai, i a dia d'avui encara no s'ha dut a terme. Per tant, generositat a l'hora d'abordar realment un procés de descentralització del Govern de la Generalitat envers els ajuntaments.

Ho torno a dir, s'havia anunciat, i aquest era el compromís, perquè aquest compromís s'ha anat reiterant al llarg del temps, que en la tramitació de l'aprovació del Projecte de Llei de governs locals s'aprovaria també el Projecte de Llei de finançament local, compromís incomplet de nou, perquè el qui s'ha convertit en el veritable morós dels ajuntaments és el Govern de la Generalitat. I cal denunciar-ho. I, en aquest mateix Ple, el passat mes de juliol, la vicepresidenta reconeixia que el Govern de la Generalitat devia als ajuntaments 526 milions d'euros. Ho reconeixia la vicepresidenta.

I la senyora Parlon, la representant del Partit Socialista, feia una referència als objectius de déficit, i que eren injustos. Doncs, són uns objectius de déficit que el senyor president Rodríguez Zapatero va pactar en el seu moment amb la Unió Europea i que ara s'estan executant. Per tant, una certa coherència a l'hora d'introduir certs qualificatius a uns objectius que el senyor Rodríguez Zapatero al seu dia va pactar amb la Unió Europea i que ara s'estan complint. La diferència, segurament, és que el Partit Socialista no compleix els seus compromisos i el Partit Popular sí que els compleix.

I, per tant, des d'aquest punt de vista, era aquesta la situació en què ens trobàvem.

Miri, deuen diners als ajuntaments, als consells comarcals; de forma unilateral, redueixen les aportacions a aquests ens locals, i, per si això no fos prou, van fer en un moment: «Escolti, nosaltres no tenim diners, què podem fer? Anem al món local. Qui està en una situació financera una mica millor? Les diputacions. Escolti, demanem-los un préstec per poder pagar els ens locals, 211 milions, i nosaltres ens comprometem, Govern de la Generalitat, a tornar-ho amb uns terminis.» Incomplerts. A dia d'avui, segons una resposta parlamentària del conseller Mas-Colell, només se n'ha tornat un 30 per cent.

A qui estan perjudicant? –a qui estan perjudicant? A aquests ens locals; a aquests ens locals, estan perjudicant. O sigui, uns ens locals que tenien una situació financera complicada però, dins l'entorn, escolti, encara amb una certa situació, vostès les han acabat a enfonsar, el Govern de la Generalitat, incomplint els seus propis compromisos, els seus propis convenis. (*Veus de fons.*) De fet, una de les diputacions... No, Montoro, no; si són vostès els que van signar aquests compromisos i no han tornat els diners. Els que deuen els diners sou vosaltres, són vostès. És que són vostès. Els 211 milions els van agafar vostès, eh?, els van agafar vostès; van pagar als ajuntaments, i vostès els havien de tornar, i no ho ha fet; el 30 per cent només. És absolutament impresentable des del punt de vista d'incompliment i de la deslleialtat institucional que vostès tenen permanentment amb el món local.

Per tant, què els diem? Escoltin, no donin tant suport al món local, no els en donin, no diguin que donen tant suport, no ho facin, paguin, és ben simple, paguin al món local el que deuen, i no cal tant amor, eh? Vostès paguin el que deuen, que és el que espera el món local.

Per tant, respecte als consells comarcals el nostre posicionament és conegut. Vam presentar una modificació de la llei que ho regula, i, per tant, nosaltres donem per reproduït aquest posicionament.

Sí que nosaltres esperàvem, més que res perquè vam sentir el posicionament dels representants de Convergència Democràtica de Catalunya en el territori, un cert posicionament sobre algunes realitats territorials, com era la petició d'una nova comarca del Lluçanès; que avui allò que es va manifestar en el territori la vicepresidenta, doncs, ho poguéu corroborar d'una forma..., el compromís que va adquirir Convergència Democràtica de Catalunya al territori, al Lluçanès. (*Veus de fons.*) Sí, senyor Corominas, perquè ho va fer vostè. Però, escolti, la senyora vicepresidenta no ha dit res del Lluçanès. I no sé com ens ho hem de prendre. Llavors, per tant, jo espero que vostès podran rectificar aquesta qüestió.

En definitiva, i per acabar la nostra explicació, què els demanem? Retornin el projecte de llei de govern i realment dialoguin, cerquin consensos, abandonin l'actitud de confrontació permanent amb el Govern d'Espanya, cerquin l'objectiu d'«una administració, una competència», garanteixin el finançament al 100 per

cent de les competències que atribueixin al món local, evitin duplicitats, acabin amb les competències impròpies i facin i afrontin un veritable procés de descentralització del Govern de la Generalitat envers els ajuntaments.

I, amb això ja acabaré, presidenta, aprovin conjuntament la Llei de finançament local, i compartim l'objectiu principal que han de tindre aquestes reformes, que és que millorem els serveis per als ciutadans, que aquests serveis siguin més eficaços i, en la mesura que sigui possible, que aquests serveis siguin menys costos per als ciutadans.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyors i senyores diputats.

La presidenta

Per fixar el seu posicionament, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Marc Sanglas.

Marc Sanglas i Alcantarilla

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, diputats, convidats vinculats al món local divers, mirin, em costa una mica començar aquesta intervenció després de l'exercici de cinisme que acabem de viure en la intervenció que m'ha precedit. Perquè nosaltres som uns ferms defensors de reclamar al Govern de la Generalitat que compleixi amb els seus compromisos i faci front als pagaments que té compromesos amb els governs locals. Però, clar, no es pot sortir a aquesta tribuna, senyor Calbó, i reclamar al Govern de la Generalitat que pagui quan fa quinze dies el Govern de l'Estat ha limitat la liquiditat de 1.700 milions d'euros del FLA, que estaven inicialment compromesos. Només 1.700. Ja ni li explico tots els greuges històrics, eh?, del dèficit fiscal que ens acompanya en aquest país, desgraciadament, que això repercuteix, evidentment, en el finançament local i després en els deutes que tenim pendents d'altres tantes..., que pugen aproximadament uns 9.300 milions d'euros. Per tant, senyor Calbó, no ens vingui, no surti aquí a la tribuna a donar-nos lliçons absolutament de res.

Per tant, diguem-ne, intentaré començar el posicionament d'Esquerra Republicana respecte a les esmenes a la totalitat.

Miri, per anar avançant, ja els avanço que donarem suport, senyora Parlon i senyora Ribas, a les esmenes a la totalitat, hi donarem suport. Així acabem el tema, liquidem i ja està, no? O venim a fer un exercici de debat parlamentari, que ens sembla que és el que ens pertoca, en aquesta cambra, i, per tant, venim, proposem, com alguns de vostès ja han fet, i, per tant, han exposat en la seva exposició parlamentària?

Ens sembla que això és el que pertoca. Per tant, trobem..., tot i que podem compartir una part..., i és simptomàtic, i això sí que ho comparteixo amb vostès: el fet que hi hagi cinc esmenes a la totalitat vol dir que alguna cosa ha fallat en el procés previ, però que en tot cas on pertoca fer el debat és aquí, no és enlloc més.

És evident que hi hagut d'haver un diàleg, i ens consta que s'ha fet amb les entitats municipalistes; ens consta que no hi ha una satisfacció absoluta amb aquest projecte de llei, igual que no hi és per part d'Esquerra Republicana, però que, en tot cas, ens sembla que el joc parlamentari el que comporta és que el Govern porta un projecte de llei que s'ha de debatre en aquesta cambra, i que, per tant, és el que pertoca.

Per tant, ens sembla que les esmenes a la totalitat són del tot exagerades. Podem entendre-ho per part d'algun grup que ja va passat de voltes i que per tant..., però no entenem que alguns grups amb una certa tradició i reconeixement en el món local, doncs, tinguin a bé presentar aquesta esmena a la totalitat, perquè em sembla que no pertoca, a un projecte de llei en què jo, senyora Parlon, aniria més enllà de la majoria absoluta. Nosaltres també volem que hi sigui aquest consens. Tant de bo aquest projecte de llei, quan acabi la seva tramitació parlamentària, acabi aprovat amb una majoria molt àmplia –amb una majoria molt àmplia. Ja descarto certes posicions, hi insisteixo, perquè ja van molt passades de voltes i no hi ha cap mena voluntat d'entesa, però a la resta de partits, amb voluntat i amb coneixement i amb una tradició democràtica en l'àmbit del municipalisme, el que demanem és que ens puguem posar d'acord. I això és el que nosaltres volem oferir.

Esquerra Republicana entén, també, que aquesta no és la nostra llei. Hi venim a participar perquè aquest projecte de llei forma part d'uns compromisos del Govern, forma part d'algunes voluntats ja manifestades en l'anterior legislatura per part de la vicepresidenta, i per tant ens sembla important tirar aquest projecte de llei..., no perquè sigui la nostra. Entenem que aquesta llei l'elaborarem amb les limitacions que comporta qualsevol llei autonòmica. Estem lligats de peus i mans; estem lligats de peus i mans amb unes bases redactades per part del Govern espanyol, que ja s'ha encarregat, a través de l'ARSAL, de fer-les extensives, tan extensives que, a anteriors projectes, ens deixen amb un ofec. Ens limiten en l'àmbit de l'organització territorial del país. Per tant, la nostra configuració vegeu..., que no arrenca, eh?, d'una tradició allò, històrica, sinó que en tot cas el que vol és posar al dia l'Administració de la Generalitat; del que es tracta és que ens puguem desenvolupar com nosaltres pensem que ens hem de desenvolupar. I, per tant, la situació actual el que fa es tenir-nos lligats de peus i mans.

Regularem, farem una part..., i ens tindran amb vostès, i esperem que hi hagin més grups parlamentaris, per intentar aguantar l'embat d'una llei, l'ARSAL, que jo li diria que fa bastanta olor de naftalina, que podríem retornar al temps del No-Do, a allò, on hi havien comissaris polítics a cadascun dels ajuntaments, i sembla que és el que intenta el Govern de l'Estat amb aquest projecte de llei, atorgant unes funcions, per exemple, a cert funcionariat de control absolut.

Jo, a vegades, i permetin-me, els faig la broma a alguns dels alcaldes, i dic: «Si aquesta ARSAL s'arriba a aplicar a Catalunya, els alcaldes i alcaldesses només podreu decidir quin és el color de la façana de l'ajuntament.» Perquè, en definitiva, la limitació per part del Govern de l'Estat, ja sigui a través de l'ARSAL, que ho

és molt, d'intervencionista..., però, a part, diguem-ne, de les limitacions de tipus econòmic que ja fa mesos que ve donant el Govern de l'Estat en diverses regulacions..., fa que els ajuntaments avui en dia estiguin en una situació de molt control econòmic.

Ens sembla que l'ARSAL situa una llei, un model d'administració sotmesa a uns criteris purament econòmics. I aquest no és el nostre model. No podem estar d'acord que una competència..., o que un ens local tingui una competència en funció d'un cost econòmic, perquè entenem que l'Administració pública el que ha de donar és un seguit de serveis als seus ciutadans. I això, en definitiva, és el que ens ha d'importar a tots els diputats i diputades d'aquesta cambra quan aprovem aquesta llei, que els ciutadans de Catalunya, visquin on visquin del país, tinguin garantit un seguit de serveis, independentment d'on estiguin i independentment del nivell de renda del seu propi municipi. Això és el que hem de configurar i això és el que intentem de configurar amb aquest projecte de llei.

Insistim també..., i ens alegrem, també, que, per part de la vicepresidenta, hi hagi hagut el compromís que, en un termini breu, per tant, ha dit abans de final d'any, estem parlant de setmanes, doncs, entrarà en aquest Parlament un projecte de llei de finançament local, perquè, en definitiva, aquesta és la gran preocupació també dels ens locals en aquest moment; un problema de finançament ancestral, diria; un model on sempre s'ha tingut els ajuntaments com el germà petit, si no pel germà pobre, de l'Administració pública i, per tant, és un element que cal solucionar.

Ara bé, també tinguem-ho clar: les bases... –les bases–, tornem a estar picant amb el Govern de Madrid; un model, deia, una llei d'hisendes locals espanyola també basada, diguem-ne, en l'antigor i en un model que no s'adiu gens ni amb el model competencial, ni amb la realitat en què s'han convertit els ajuntaments aquests darrers anys, ni amb els serveis que han acabat donant a la ciutadania.

Per tant, insistir en el tema de la llei del finançament local; creiem que és important que es tramiti al més aviat possible en aquesta cambra, també, per donar la seguretat..., perquè és la gran preocupació també que hi ha en el món local, de dir: «Què farem si aprovem una nova llei però no solucionem el tema del finançament local?» Doncs, valdria la pena que intentéssim tramitar en paral·lel ambdues lleis i que, per tant, intentem donar solució a aquesta situació.

Hi insisteixo, m'agradaria insistir en el tema del consens; és bàsic. Les últimes lleis que es van aprovar en aquest Parlament referides a l'organització territorial i a la Llei municipal, l'any 87, van fracassar en gran part en la seva aplicació per manca d'un consens polític necessari en aquesta cambra; i això va ser el que va provocar després les dificultats d'aplicació. Aprenem d'aquells errors, aprenem del que va passar en aquell moment; uns anys després el que ens ha de permetre és generar els consensos necessaris en aquesta cambra perquè la seva aplicació sigui pràctica.

Veiem alguns aspectes positius en aquesta llei; per tant, l'entenem com un element de modernització, tot

insistent que no és el nostre model, nosaltres aniríem més enllà, lluny de les limitacions, però sí en aquells àmbits on el Govern de la Generalitat té competències i, per tant, podem avançar-hi.

Ens sembla interessant la nova conceptualització dels consells comarcals, però en tot cas pensem que han d'haver-hi algunes fórmules perquè la governabilitat del consell d'alcaldes doni tranquil·litat al territori. Tenim la sensació –i almenys aquesta és la preocupació que ens arriba, i així ho manifestem– que, segons amb quina configuració pugui acabar el consell d'alcaldes, no es doni el servei que s'hauria de prestar. Vostè ens manifestava en la seva exposició que no hi ha cap problema, que els alcaldes es posen, segur, d'acord; però en tot cas, vostè és coneixedora del territori, perquè s'hi ha passejat, coneix les diverses realitats que hi ha i, per tant, també en coneix unes certes reticències, de vegades, de les mateixes composicions polítiques de les comarques. Per tant, intentem superar amb alguns mecanismes aquestes reticències que puguin existir en el territori, i pensem que es pot avançar en aquesta matèria.

Pensem que hem d'anar i tendir a un règim competencial heterogeni, que configuri no les mateixes competències per a tots els municipis, sinó que en funció de la seva realitat territorial, social, que calgui, doncs, atorgar-los unes competències o unes altres, bàsicament amb el consens, però també intentant generar aquells punts de màxima trobada que permetin desenvolupar amb el màxim de garanties les competències.

Ens preocupa el tema dels estàndards de qualitat, li manifestem una certa preocupació, sobretot pel que significa la tramitació posterior, la reglamentació posterior. Ens sembla que en un tema que tenim els nostres dubtes que aguanten el principi d'autonomia local, ens sembla que podríem estar vulnerant el principi d'autonomia local –per tant, haurem d'analitzar durant la tramitació parlamentària aquesta situació–, el que sí que no ens sembla de rebut és que la determinació d'aquests estàndards de qualitat vagi remesa a un reglament i que vagin destinats en funció, diguem-ne, del govern de torn que pugui existir.

Ens sembla que cal avançar en altres temes, com tot el que fa referència als drets dels representants locals; entenem que fins ara hi havia una certa regulació més garantista. Ens sembla que cal incidir també en aquest tema.

I, per tant, diverses aportacions que sortiran al debat, amb la voluntat, hi insistim, de mà estesa al Govern, però també a la resta de grups parlamentaris, per fer possible que d'aquest Parlament surti una llei de governs locals que se'n sentin orgullosos tot el món local i tots els partits polítics.

Gràcies.

La presidenta

Té la paraula a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustríssim senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, membres del Govern, senyores diputades i senyors diputats, representants de les associacions municipalistes i del món local en general –Federació de Municipis, Associació Catalana de Municipis, i també Fòrum Comarcal–, bé, aquesta llei arriba aquí al Parlament fruit, en primer lloc, d'un compromís en un programa electoral del partit que dona suport al Govern de la Generalitat. Per tant, això no és una improvisació; evidentment, en el programa electoral existia un compromís respecte a la presentació i la tramitació d'aquesta llei. Però a més a més, també, fruit d'un compromís parlamentari en què uns mesos enrere es va establir la necessitat que aquest Parlament debatés la llei.

Segons el nostre criteri, la Llei de governs locals és una llei necessària i una llei oportuna. És una llei necessària per dos motius. Primer, perquè cal que Catalunya desenvolupi la legislació en matèria de governs locals que ens atorga l'Estatut, concretament l'article 160, que explicita que correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de règim local. És una llei necessària, també, perquè cal ajudar a ordenar les competències en matèria local, pensant en la mateixa Administració, però també, evidentment, pensant en els serveis que es donen i es presten als ciutadans i les ciutadanes, que volen, que necessiten i que també ens demanen que els ajuntaments i que els consells comarcals siguem eines útils per millorar el seu dia a dia. Per tant, és necessària per desenvolupar l'Estatut, és necessària per saber qui fa què.

Però, a part d'això, també és una llei oportuna. Una llei oportuna perquè vivim en un moment de dificultats i de restriccions econòmiques, i és important i oportuna una reflexió sobre l'Administració i com podem fer les coses millor, també en l'àmbit local. I també és oportuna perquè és un tallafoc a la llei espanyola, a la Llei de racionalització de l'Administració local, que és recentralitzadora i que, com va dir fa poques setmanes el president de l'Associació Catalana de Municipis, el senyor Miquel Buch, és un autèntic cop d'estat a l'autonomia local. Per tant, és necessària per molts motius i, evidentment, és oportuna per tants d'altres.

A mi m'agradaria posar en context quin és el punt de partida d'aquesta llei, segons el nostre criteri, i posar-lo amb relació al punt de partida del que entenem que és la llei espanyola. Mentre que la llei catalana és una llei que es fa amb voluntat d'expressar la confiança cap als ens locals, d'ajudar els ens locals a prestar millors serveis i a fer una recerca conjunta de la millora d'aquests serveis cap als ciutadans, creiem que la llei espanyola clarament és una llei que parteix de la desconfiança i de la culpabilització dels ens locals, dels ajuntaments i d'altres ens locals del nostre país i de la resta de l'Estat.

Cal ressaltar que aquesta proposta de llei arriba al debat parlamentari, evidentment, després de l'aprovació del Govern, però també després de l'aprovació sense cap vot en contra –de l'aprovació sense cap vot en contra– de la Comissió de Govern Local, on hi ha àmpliament representada la pluralitat del món local del

nostre país, encapçalada per l'Associació Catalana de Municipis i per la Federació de Municipis de Catalunya. Dic això perquè en algun moment es fa referència al diàleg, al no-diàleg... Bé, la Comissió de Govern Local la va aprovar sense cap vot en contra.

Dit això, és una llei perfecta? No. És una llei nefasta? No, ni molt menys. Per tant, si estem d'acord amb aquest principi, que crec que molts podem compartir, no entenem, sincerament, algunes de les esmenes a la totalitat, si no és que tenen un component estrictament partidista o de petita política. Es diu: «No retalleu prou, retalleu massa. Els consells comarcals aquí, els consells comarcals allà.» Bé, hi ha moltes aproximacions en les diverses esmenes que s'han fet a la totalitat que estan parlant d'un mateix text però que sembla que parlin de textos molts diferents, probablement perquè les aproximacions que s'han fet a aquesta llei estan fetes a través d'apriorismes i de mecanismes mentals massa estigmatitzats.

Per tant, com a alcalde i com a representant de la primera força municipal de Catalunya, amb 528 alcaldies, amb 3.894 regidors, amb la presidència de 35 consells comarcals, amb la presidència també del Consell General d'Aran, els demano i alhora també els oferim, des del nostre grup parlamentari, generositat; generositat per pactar, generositat per ajudar i per reforçar les principals eines de servei i de cohesió social que tenim en aquests moments en el nostre país, que són els consells comarcals i els ajuntaments. Tenim i tindrem un debat llarg per endavant. Els demano que sigui un debat útil i que sigui fructífer, i alhora, també, que sigui realista. «Realista» vol dir ser conscients de les nostres limitacions, i també de les ingerències competencials.

Molts de vostès han demanat, i la mateixa vicepresidenta ja n'ha parlat, una llei de finances locals. Hi estem d'acord. A banda de decidir qui fa què, s'ha de decidir qui paga què; és molt evident. Però hem de ser conscients també en quin context fem tant la Llei de governs locals com la Llei de finances locals. No som un estat encara i, per tant, no tenim ni tota la recaptació ni totes les competències que voldríem, i, a més a més, patim no només restriccions de finançament, sinó també un espoli fiscal que limita molt i moltíssim els serveis i els diners que es poden passar al món local per desenvolupar serveis. Cal que en siguem conscients, jo crec que és un marc que cal que en siguem plenament conscients.

Aquesta és, per tant, la nostra responsabilitat, senyores i senyors diputats: fer un debat rigorós i alhora generós en favor de la nostra Administració local, però sobretot en favor dels ciutadans i ciutadanes que veuen els ajuntaments i els consells comarcals com a instruments que els poden ajudar a fer la seva vida una mica millor. No és hora de tornar la llei al Govern, és hora que el Parlament treballi amb aquest objectiu.

Les darreres consideracions al voltant d'aquestes esmenes a la totalitat les faig en funció d'algunes intervencions que s'han fet de diversos partits polítics.

D'entrada, jo crec que es pressuposa a tothom la voluntat d'ajudar els ajuntaments i el món local, però

després els fets de vegades això no ho acaben d'acompanyar. Existeix una llei espanyola que lesiona d'una forma clara els interessos dels municipis, no només de Catalunya, sinó de tot l'Estat –si no, no s'entendria la revolta que hi ha hagut d'alcaldes de tot l'Estat davant d'aquesta llei–, però que és una llei que des del punt de vista català pot ser eximida. Pot ser eximida perquè, com que nosaltres tenim competències pròpies, tal com manifesta el mateix Estatut, es podria esclarir, com s'ha fet amb Euskadi, una disposició addicional a la llei espanyola per tal que aquesta llei no fos d'aplicació a Catalunya, com ja hi ha el precedent d'Euskadi. Jo demano al Partit Popular que, si tanta insistència i tanta bona voluntat té d'ajudar els municipis del nostre país i el món local, això, doncs, ho tingui en compte i ho faci possible. Presentin i assegurin-se que aquesta disposició addicional serà possible a l'ARSAL.

I, per altra banda, evidentment, també hi ha qüestions econòmiques; se n'ha parlat, no és el tema estricte de la llei però se n'ha parlat. És evident que els ajuntaments necessitem diners per fer coses, per fer coses que siguin favorables als nostres ciutadans i per donar serveis de cohesió social, i és evident que és necessari que els ajuntaments reivindiquin davant de la Generalitat de Catalunya el pagament dels deutes que té. Però, clar, no ho expliquem tot aquí, segons qui no ho explica tot: la Generalitat té deutes amb els ajuntaments perquè l'Estat, d'una forma flagrant, incompleix els seus pagaments amb la Generalitat de Catalunya.

En tenim un exemple ben recent. Fa tot just quinze dies, el ministre Montoro va decidir que els 1.700 milions d'euros que hi havia compromesos amb Catalunya i que en part anaven també a pagar deutes amb els ajuntaments per part del Govern de la Generalitat desapareixien, s'esfumaven. És molt fàcil reclamar que es paguin els deutes quan, alhora, qui té la clau de la caixa no és capaç de compartir aquests recursos que, per altra banda, vénen també dels impostos dels catalans.

Jo demano a tots els partits que han presentat aquesta esmena a la totalitat que entenguin que la voluntat del grup que dona suport al Govern és una voluntat de diàleg, és una voluntat d'acord i és una voluntat de consens, com aquest grup també ha manifestat en altres ocasions en qüestions vinculades a l'organització territorial i a l'organització municipal del nostre país. Probablement el darrer gran debat que es va fer en aquest Parlament respecte a una qüestió d'aquestes va ser el debat sobre l'àrea metropolitana; no els recordaré en quina posició estava Convergència i Unió –a l'oposició, els ho recordo–, i, en tot cas, sí que els vull recordar també quina posició hi va tenir: de responsabilitat, sumant amb el Govern, perquè un tema d'aquestes característiques tirés endavant. Jo demano a la resta de partits, i especialment a aquells que tenen una tradició política important en l'àmbit del municipalisme a Catalunya, que exerceixin també el rigor, evidentment, però la responsabilitat que pertoca en una llei d'aquestes característiques.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Passarem a la votació i farem la votació conjunta de totes les esmenes a la totalitat presentades.

Comença la votació.

Atès que les esmenes a la totalitat, de devolució del projecte de llei, han estat rebutjades per 64 vots a favor, 70 en contra, de conformitat amb l'article 105 del Reglament aquesta iniciativa legislativa continua la seva tramitació.

Suspenem la sessió fins a les quatre.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i sis minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i tres minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, de Cultura, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural, de Benestar Social i Família i d'Empresa i Ocupació.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reiniciem la sessió amb el tercer punt de l'ordre del dia, que és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei sobre la renda mínima d'inserció.

Proposició de llei

sobre la renda mínima d'inserció
(debat de totalitat) (tram. 202-00017/10/)

Proposada, aquesta iniciativa, pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Eva Granados.

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Conseller, senyors i senyores diputats, vull començar donant la benvinguda i les gràcies a totes les persones d'entitats, a regidores i professionals dels serveis socials que ens acompanyen avui aquí. També vull donar les gràcies per la feina que fan aquestes persones, aquests professionals que fan cada dia, que estan a peu d'obra i que estan acompanyant aquests processos dels quals avui parlarem, i també els vull donar les gràcies personalment per la informació que em faciliten i per les històries de vida que m'expliquen en aquest tema que tractem, que és aquesta proposició de llei de la renda mínima d'inserció.

Des del Grup Parlamentari Socialista tenim molt present que ara més que mai és necessari que es situï al centre del debat polític la inserció laboral i la lluita contra la pobresa. Un d'aquests passos, de situar en

el centre del debat la inserció laboral i la lluita contra la pobresa, passa per realitzar un debat profund sobre un tema que afecta molts ciutadans i moltes ciutadanes, que és la renda mínima d'inserció, una prestació, un itinerari que beneficiava més de 30.000 persones fa uns anys i que ara, amb escaig, queden 22.000 persones. Una llei que va ser modificada per Convergència i Unió la passada legislatura i que ha suposat el desmantellament de la prestació i l'eliminació del dret subjectiu. I per això el meu Grup Parlamentari tornem a portar aquesta proposició, perquè passen els anys en aquest país, però la destrossa es consolida i els drames humans es fan cada cop més palesos per a moltes famílies.

La proposició que avui presentem des del Grup Parlamentari Socialista vol posar en relleu el dèficit social en què viu el nostre país, el dèficit social amb relació a la resta d'Espanya i també a la mitjana amb la Unió Europea, i volem oferir la nostra alternativa. Una proposta que portem a aquest Parlament per debatre-la, per discutir-la, perquè creiem que aquesta llei hauria de superar aquest tràmit per després fer esmenes i per poder fer un text consensuat. Aquesta és la voluntat que tenim quan proposem aquesta llei, és la nostra proposta, però entenem que hem de fer el consens de totes les forces parlamentàries.

El primer punt que vull situar, de la nostra proposta de llei, de la nostra proposició de llei, és el dret subjectiu. Nosaltres volem posar en valor l'Estatut, l'Estatut d'autonomia, i en aquesta proposició de llei el que fem és desenvolupar l'article 24.3. Volem que sigui possible exercir l'article 24.3 perquè això significa dignificar la situació dels ciutadans més vulnerables de la nostra societat. Com saben, l'article 24.3 estableix que les persones o les famílies que es troben en una situació de pobresa han de tenir dret a accedir a una renda que els assegurï els mínims d'una vida digna i, per tant, aquest és el primer punt de la nostra proposició de llei, que qui tingui dret a accedir a la renda mínima tingui la renda mínima. Per això nosaltres volem posar fi a una injustícia que va començar en aquest país l'agost del 2011 i que ha suposat que els dos governs que portem de Convergència i Unió estiguin, amb les seves decisions, generant pobresa i desassistint les persones més necessitades, el Govern que va generar un problema, i aquest problema ha anat agreujant-se. Ho dèiem fa un any i quatre mesos, quan vaig presentar aquesta proposició de llei aquí, i avui el que tenim són més pobres al nostre país, i més desigualtats.

La renda mínima, la reforma que va fer el Govern de Convergència i Unió la passada legislatura, va suposar la retallada més gran de drets socials que s'ha patit mai en democràcia sobre els més vulnerables. Lamentablement, veiem poques manifestacions dels perjudicats, persones que tenen problemes per omplir la nevera; per tant, són retallades que passen de perfil, si no és per la societat civil, si no és per les entitats socials, si no és pels professionals dels serveis socials i per l'oposició. Lamentablement, tots els responsables polítics ens omplim la boca de cohesió social, parlem d'inclusió, parlem de drets, de sistema de protecció so-

cial, de millorar, de garantir, però saben què passa? Que, des de la contrareforma, tots els indicadors estan pitjor per als que s'ho passen malament, i aquests que s'ho passen malament estan molt i molt pitjor que el 2011.

No cal que repassem les dades d'atur. Ara fa poc, en el Dia Internacional de Lluita contra la Pobresa ens alertaven del risc de fractura social que hi ha al nostre país, amb un de cada cent catalans en risc de pobresa i amb un dramàtic creixement de la pobresa severa. En aquests moments tenim més de 200.000 persones registrades al SOC que no cobren cap subsidi i tenim més de 100.000 famílies sense ingressos. La prestació de la renda d'inserció, en aquests moments, no arriba ni a 23.000 persones. Només aquestes dades haurien de clarificar quines haurien de ser les prioritats polítiques d'aquest Parlament, per sobre dels models de país i per sobre del model de societat que cada força política defensa. És evident que tots els poders públics, el Govern i també l'oposició, hem de treballar perquè aquesta situació sigui superada. Per tant, en primer lloc, el dret subjectiu perquè tothom que hi tingui dret pugui cobrar-la.

Deia que tots els responsables s'omplen la boca de cohesió social i d'inclusió. Què volem dir quan parlem d'inclusió social? Aquí hi ha consensos científics i consensos tècnics, i al final estem parlant d'exercici de drets socials, de la capacitat de tenir, que té tota persona de satisfer de manera sostenible les seves necessitats. D'aquí que els poders públics tinguin una responsabilitat sobre aquests processos d'inclusió social.

Amb relació a la renda mínima d'inserció, pel que fa a la responsabilitat pública i pel que fa al caràcter dinàmic de les situacions d'inclusió i exclusió que es donen a nivell individual, esdevenen molt importants els plans d'inserció sociolaboral, i aquest és el segon punt que nosaltres situem en la nostra proposició de llei. Volem tenir un programa de renda mínima d'inserció que sigui permeable i multidepartamental. La vida ens porta a tots, a totes, en diferents situacions; de vegades estem treballant, d'altres estem a l'atur, de la situació d'atur i perdre la prestació es pot arribar a una situació d'exclusió social. Aquesta és la situació real de les persones que les polítiques i les prestacions han de reflectir i, per tant, no fer compartiments estancs, sinó parlar de programes permeables i multidepartamentals. Així, el procés d'inclusió que hauria de permetre la renda mínima d'inserció ha de respondre a aquesta realitat multidimensional. Des dels serveis socials, és la nostra proposta, però des dels serveis socials allà on s'hagi d'anar. Per una banda, la inclusió laboral per tal d'accedir, conservar o millorar l'ocupació; per una altra banda, la inclusió relacional, a partir de la qual millorem els vincles familiars i els vincles comunitaris, i també, per últim, la inclusió econòmica per poder subsistir i pagar els béns imprescindibles.

Així és com estava prevista la reforma de la renda mínima d'inserció el 2010, la que es va pactar amb les entitats, la que es va pactar a l'acord estratègic, i això és el que vostès, el Govern de Convergència i Unió, ha malbaratat. El Grup Parlamentari Socialista estem convençuts que Catalunya es pot permetre que els ca-

talans amb més necessitats puguin tenir una administració pública que els permeti accedir al Servei d'Ocupació, als serveis socials i a un sistema de garantia d'ingressos, això el nostre país s'ho pot permetre, i vostès no volen que així sigui. Són serveis públics que ja existeixen, que calia reforçar i que calia ajustar a la crisi, també, però vostès no només no han volgut obrir el debat, vostès no han reformat. El que ha passat amb la renda mínima d'inserció és que s'ha col·lapsat, s'ha generat un caos i, finalment, han paralitzat la prestació. En definitiva, han malmès un dret, una prestació, i una oportunitat per a la inserció sociolaboral. Així ho reconeixien les entitats socials, els col·legis professionals i tots els grups que fan d'oposició. Per això, i per segona vegada, el Grup Parlamentari Socialista presenta aquesta proposició de llei, la de la reforma de la renda mínima d'inserció.

Els canvis fets per Convergència han suposat que el PIRMI ha deixat de ser un dret universal per passar a estar limitat anualment per la llei de pressupostos. Ara ens diuen que ampliaran aquesta partida, però és que el que volem és que no estigui limitada, sinó que tots aquells que tinguin el dret puguin gaudir d'aquest dret. La renda mínima d'inserció ha de ser reformada, així ho va acordar el Govern d'esquerres el 2010, però és que el Govern de Convergència i Unió ho ha acordat diverses vegades amb diferents entitats i amb les entitats municipalistes. Ho hem acordat també aquí, en aquest Parlament, i aquest compromís ha estat permanentment incomplert per part de Convergència i Unió, que va enganyar el Partit Popular fa un any i que ara sembla que enganyarà Esquerra Republicana.

Aquest mateix octubre les entitats socials han fet arribar una carta al president Mas demanant-li que, davant l'immobilisme del conseller Felip Puig, es doni suport a la renda mínima d'inserció i que en els pressupostos del 2014 es destini una partida oberta per a la renda mínima que garanteixi a totes les persones que hi tinguin dret. Sembla que en això, conseller Puig, té vostè la mateixa sensibilitat que el conseller Mena i no prioritza les persones més vulnerables, en aquest cas. La proposició de llei va ser tombada la legislatura passada; esperem que aquesta vegada tingui més sort i puguem iniciar el seu tràmit. Què és el que estem proposant? Volem reprendre el model europeu d'inclusió activa, on els socialistes volem que els catalans i les catalanes retornin amb garanties, amb les nostres possibilitats econòmiques però esgotant el marge de manobra que vostès no reserven als més febles de la nostra societat. La nostra proposició vol reconnectar i millorar els tres subsistemes que els comentava abans.

Ens proposem..., la proposició de llei, amb base en uns quants principis. En primer lloc creiem en la solidaritat, en la redistribució de la riquesa, que l'han de garantir, també, els poders públics. En segon lloc, en la inserció laboral, els recursos dedicats a la inserció laboral és la millor inversió que podem fer en capital humà al nostre país; i per últim, en la garantia de cohesió social, que és l'objectiu que hauria de regir l'acció pública com a vertebració social. Què ha passat en aquests dos anys? Tinc moltes més coses però no em donarà temps.... En aquests dos anys, des que es va fer

la reforma per part del Govern de Convergència i Unió, el que tenim és, per una banda, opacitat; no sabem què està passant, jo sóc diputada i jo haig d'anar preguntant a les treballadores socials què està passant amb el PIRMI, perquè el Govern no informa.

Estem tenint menysteniment dels professionals, que no els tenen en compte, i és més, els diuen que amb un informe tècnic que no hi ha hagut eliminem prestacions. Han eliminat més de 25.000 persones, els han fet fora de la prestació, 12.000 denegacions, 15.000 extincions: això són les respostes que dona el conseller Puig a aquesta diputada quan li pregunta per escrit. Collapso i bloqueig, en síntesi, una desnaturalització del programa, una retallada de 43 milions d'euros, i què està passant avui? Els demandants que estan esperant avui, conseller, diputats, són nova pobresa; estem parlant de famílies joves amb fills, el que estem tenint són creixements exponencials dels serveis socials municipals per fer front al que vostè, com a Govern, no està fent.

Els descriu un exemple, que no és un exemple, és una categoria, perquè en tinc moltíssims: una dona, trenta-tres anys, un marit i tres fills menors, aprovat, diu «aprovat»; per tant, quan jo li pregunto quants en té, vostè em diu 22.000, i jo he de comptar que aquesta senyora, aquesta, la Lluïsa, està aquí. Però sap què passa? Que està pendent de nòmina, i no de fa un mes ni fa dos, pendent de nòmina: després de diverses reclamacions, el seu expedient està de baixa pendent de nòmina, un temps indeterminat. Sap que li passa a aquesta família, a aquesta dona i als seus tres fills? Que no té cap prestació econòmica, que subsisteix amb els ajuts que els donen les amistats, els familiars, el banc d'aliments i els serveis socials municipals; està a l'atur, fa tres anys, viu de lloguer, té deutes per impagament del lloguer.

Què hem de fer, conseller? Què hem de fer, diputats? Què els diem a aquestes persones? Els diem que no hi ha 426 euros per a ells? Els diem que estem fent un estudi, que dura ja més de dos anys? Els diem que com que volem una renda garantida incondicionada, mentre no hi arribem, no tenim cap proposta per a ells? Els diem que tenim un acord d'estabilitat parlamentària i que no s'ha prioritzat en el seu desplegament la reforma de la renda mínima d'inserció? Els diem això a aquestes famílies?

Jo crec que els hauríem de dir que avui, dos anys més tard, però finalment avui, procedim a reformar urgentment la llei que permeti retornar el caràcter subjectiu a aquesta prestació, i que, per tant, qui hi tingui dret que ho cobri.

Els podem fer cas al que ens diuen les entitats socials? Vostè no els fa cas i ho diuen al president Mas. Crec que avui tampoc ens en sortirem amb això. Els podem dir que tornem a donar importància al treball en prevenció? Tothom està parlant d'una reforma i no d'una retallada, i això és el que tenim. Cal reformar la renda mínima, cal garantir-la com a dret subjectiu i cal oferir oportunitats d'inserció laboral.

Els demano la votació a favor de la tramitació d'aquesta proposta per acabar com abans millor amb una situació profundament injusta. Després de les modifica-

cions i de la nefasta gestió i limitació pressupostària que tenim, l'evidència és el creixement de la desigualtat i de l'exclusió al nostre país. Així que deixem els debats teòrics i fem que cobrin els que no cobren, i aquells que hi haurien de tenir dret, que accedeixin a la renda mínima. Quantes declaracions s'hauran de fer? Quantes reunions amb els departaments? Quantes reivindicacions i acords amb entitats? Quantes cartes i peticions formals al president del Govern calen per abandonar aquesta insensibilitat social en la qual estan instal·lats?

Jo els demano que recolzin aquesta reforma, que reverteixin aquestes retallades i que donin dret als que mai l'haurien d'haver perdut.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per defensar l'esmena a la totalitat presentada, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

Meritxell Borràs i Solé

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, conseller, ens parlen de responsabilitats, ens parlen de desmantellament, però la responsabilitat passava, en primer lloc, per no deixar un dèficit de més de 8.000 milions d'euros. *(Remor de veus.)* Sí, sí... Els incomoda, oi? Ho entenc. Entenc perfectament que els incomodi que diguem que la irresponsabilitat passava per deixar un dèficit superior a 8.000 milions d'euros de dèficit. Ens van deixar una motxilla ben gran, i aquesta és la seva irresponsabilitat. I això dificulta, lògicament, les polítiques socials, i el que és segur és que han fet un país més pobre. En això, vostès hi van contribuir molt.

Parlen de desmantellament. Per desmantellament, escolti, quan vostè diu que són 22.000 persones les perceptores, d'això no en pot dir desmantellament. No ho pot dir de cap manera. I fem una anàlisi, no?, de quin és l'històric de tot plegat, perquè, és clar, a vostès els agrada parlar d'algunes coses i no d'allò de què haurien de parlar, i molt. Tenim una situació econòmica, socioeconòmica, dura, certament, la qual ens preocupa i cal donar-hi resposta. I això és el que el Govern, en la mesura de les possibilitats, està fent. Hi ha un elevat nivell d'atur superior al 20 per cent i un elevat nivell de pobresa, de risc de pobresa. Però no podem oblidar que en èpoques de bonança econòmica aquest risc de pobresa era també, francament, molt elevat, del 19 per cent el 2008. Per tant, un risc de pobresa estructural en aquell moment que vostès no van voler, no van saber resoldre i que, per tant, en aquest sentit jo no els diré que fossin insensibles –potser vostè en el meu lloc ho faria–, però, en el moment en què comença a pujar l'atur, l'Estat no dona la resposta adequada i, per tant, no hi han les polítiques passives d'ocupació necessàries per donar resposta. I a partir d'aquí es deriva, amb el seu vistiplau, perquè no pressionen, d'una banda, el

Govern central i també a Catalunya malmeten, en certa manera, el PIRMI, doncs, donen sortida a totes aquestes persones que, de fet, requereixen polítiques passives d'ocupació a través del PIRMI.

I vostès saben perfectament que se'ls va demanar en aquell moment una transformació d'aquesta i que vostès, en comptes de fer això, sí, la van transformar per pervertir-la, en podríem dir. I que, per tant, no varen escoltar aquests agents que en aquests moments vostès diuen que hem d'escoltar tant. I que quan els pertocava a vostès, doncs, no van ser capaços d'escoltar-los per fer un PIRMI que fos sostenible i pogués donar respostes a les persones. Vostès, doncs, van transformar, van pervertir, en perjudici dels col·lectius a qui anava adreçat el PIRMI, i els van portar pràcticament al col·lapse. Sí, això ho varen fer vostès. Parlava de col·lapse. Doncs, sí, en aquell moment pràcticament vàrem arribar al col·lapse i a la insostenibilitat, amb un risc real que el PIRMI acabés desapareixent.

Perquè el PIRMI, vertaderament, neix per donar resposta i donar possibilitat a les persones d'aconseguir una inserció social i també laboral, i, per tant, amb el propòsit de tenir itineraris socials i laborals específics i personalitzats. I diguem-ho clar, això no es duia a terme. El gran èxit del PIRMI, i aquesta és la realitat, és que les persones no es cronifiquin en el programa, sinó que en puguin sortir i que, per tant, puguin inserir-se socialment i laboralment. El PIRMI no ha de ser una paga i ja està. Cal donar un mínim, un valor als programes, i de qualitat. Cal que hi hagi una renda de suport, però també cal que, lògicament, hi hagi aquí mesures concretes adreçades a les persones perquè puguin inserir-se socialment i laboralment. Aquesta és la voluntat, des del primer dia, del PIRMI.

Som conscients de la situació socioeconòmica, que, com dèiem, tots ho sabem, és dura i, per tant, cal donar-hi resposta. I per tant, doncs, escolti'm, des de la sensibilitat i des de conèixer aquesta realitat, el Govern entoma i hi dona resposta. I fa un esforç, un esforç que vostè minimitza, però que és un esforç important i aquest any 2014 es veurà augmentat en aquests pressupostos amb 43 milions d'euros –43 milions d'euros–, la qual cosa voldrà dir que el 2014 el programa es dotarà de la major dotació històrica. I, per tant, això no és un esforç qualsevol per a les persones que pateixen més la marginalitat social i laboral.

I per primera vegada –vostès ho saben, perquè, a més a més, ho vàrem aprovar en aquest Parlament– es faran, aquest any 2013, programes de pla d'inserció social i laboral. I aquest és un tema rellevant, el fet que les persones que ja estan al PIRMI puguin disposar d'un programa, d'un pla específic en el qual se'ls permeti aquesta inserció sociolaboral. I aquest no és, hi insisteixo, un tema menor, ni de lluny. I, per tant, poder fer aquestes dues coses alhora, en podríem dir –és a dir, més recursos a l'hora de la veritat per al PIRMI i també plans específics itinerants per a les persones per poder donar resposta a les seves necessitats–, doncs, aquest és un tema que és bo per si mateix. Per tant, entenem, doncs, que el Govern està fent canvis, i canvis importants i positius en les persones perceptores del PIRMI.

Per altra banda, la seva proposta, la proposta que ens fa, no podem estar-hi d'acord per diversos motius. En primer lloc, perquè, home, vostès ens fan una diferenciació d'un pla individual d'inserció laboral i social, en fan tres modalitats i pinten tres col·lectius, no? I aquí creiem que hi ha un error d'origen, perquè vostès pinten com que un dels col·lectius només requereix mesures d'inserció laboral. Doncs, miri, aquest no és l'àmbit d'actuació del PIRMI. L'àmbit d'actuació del PIRMI és precisament fer mesures socials i laborals per a aquelles persones que tenen dificultats, hi insisteixo, en els dos àmbits. Si la mesura és estrictament laboral correspon, doncs, fer polítiques actives d'ocupació o polítiques passives d'ocupació. I en això vostès han estat vertaders mestres, en protegir allò que li corresponia o li correspon de fer a l'Estat. I, per tant, si traslladen les necessitats de polítiques passives d'ocupació al PIRMI, passa, pot passar el que en èpoques en què vostès governaven, doncs, varen posar en risc el PIRMI i, per tant, que francament fos desmantellat.

En segon terme, vostès estableixen que la via d'entrada segueixin sent els serveis socials d'atenció primària. Els donen un paper rellevant, amb un pla individual d'inserció, tant en l'àmbit social com laboral. Però en cap cas vostès contempen ni fan entrar en joc les oficines de treball, i nosaltres entenem que algun paper hi han de tenir, també, no? La inserció, hi insisteixo, ha de ser social i laboral i, per tant, el seguiment laboral és natural i creiem que seria bo que pogués fer-se des d'aquest àmbit mateix. Hi introdueixen, també, un sistema, un règim sancionador que actualment no existeix. Actualment el que tenim és un procediment de suspensió o extinció en funció dels diferents incompliments, i fan un règim sancionador francament feixuc i llarg en el temps i, per tant, tampoc considerem que sigui en aquest sentit res positiu d'introduir.

Vostès també estableixen diferents prestacions econòmiques, algunes com les que hi han ara. No les quantifiquen, eh?, numèricament, però com les que hi han ara: bàsiques, la complementària i, per tant, en aquest sentit, similar. Però introdueixen prestacions en el supòsit de compensació pel compliment de mesures d'inserció. Pel fet de fer itineraris d'inserció podríem dir que se'ls premiaria, no? I en aquest sentit, vostès introdueixen una discriminació per a qui no faci o no pugui fer aquestes mesures, una discriminació, al cap i a la fi, per a aquelles persones que socialment podríem dir que estan en majors dificultats. Per tant, ve a ser un càstig a aquelles persones que socialment són més vulnerables i, sincerament, aquest àmbit sí que creiem que no el podem permetre.

Per tots aquests motius, Convergència i Unió hem presentat una esmena a la totalitat, perquè no volem en cap cas que es transformi el PIRMI de polítiques actives a polítiques passives. Entenem que el PIRMI és una eina molt vàlida en la lluita contra la pobresa i que perquè continuï sent vàlida cal fer el que el Govern es planteja, no? En primer lloc, posar-hi més diners, 43 milions d'euros no són menyspreables. Per tant, tindrem la major dotació històrica l'any 2014. Fer –que vostè ho sap perfectament, perquè, hi insisteixo, ha estat aprovat en aquest plenari– programes, plans d'inserció social i la-

boral personalitzats, i això s'iniciarà d'una forma immediata. Tenir en compte, creiem, amb sinceritat els agents, els diferents agents, els diferents actors de política social i de política laboral, i en cap cas –en cap cas– convertir-ho en un substitut de la manca de polítiques passives d'ocupació. I, per tant, exigir a l'Estat que compleixi allò que li correspon.

Si volen transformar el PIRMI en un calaix de sastre, com fa la seva proposta, és optar per la no-sostenibilitat. Al cap i a la fi, és optar per fer un PIRMI inviable, el que en algun moment semblava que vostès volien fer. Això sí que és ser insensible, això sí que seria no donar resposta en cap cas a les persones que ho requereixen i a les persones que contempen que el PIRMI els atengui.

Gràcies, senyora presidenta, senyor conseller, senyores i senyors diputats.

La presidenta

La senyora Granados vol fer ús del torn? *(Pausa.)*

Eva Granados Galiano

Gràcies, presidenta. Vull puntualitzar algunes de les coses que ha dit la diputada Borràs. En primer lloc, senyora Borràs, totes –totes– les reformes de la renda mínima, des del seu naixement, han estat fruit d'acords, i vostès les han recolzat totes fins que va arribar el president Mas, fins que va arribar el conseller Mena, i sembla que amb el conseller Puig continuen igual. Totes, vostès, les han recolzat. I eren una d'aquestes estructures d'Estat que ara vostès volen muntar. Ja la teníem, se l'han carregat. I tothom li ho està demanant, a més.

Quan diu que col·lapsàvem i no sé quantes coses més, miri's els informes, miri's els estudis, compari una mica abans de parlar i veurà que totes les comunitats autònomes –totes– van duplicar els beneficiaris quan augmenta l'atur. Perquè és que va així, perquè és que és la xarxa, és la darrera xarxa de protecció. Això a Catalunya va passar fins que van arribar vostès. Aleshores van començar a obrir la porta i els van començar a fer fora... Sí, conseller, els han fet fora, amb les seves respostes, més de 47.000 persones, entre denegacions i extincions. Expedients que havien estat valorats per treballadors socials als ajuntaments i a les entitats, 45.000, sumen. Per tant, no vinguin aquí a explicar coses que no s'ajusten a la realitat.

La segona. Deixi de parlar ja del passat, potser, i parli del que passa avui a Catalunya i dels catalans, i de la Catalunya que estem construint i la que vostès estan destruint. Parlin vostès i donin resposta a aquestes senyores que tenen fills, i són d'aquells amb risc de malnutrició que vostè tampoc reconeix... És clar, és que no m'hauria de sorprendre perquè crec que en el nivell d'insensibilitat, diputada, vostè ha donat diverses mostres en aquest Parlament.

Un altre tema. Els itineraris i les mesures concretes. Va ser el Govern de Convergència qui va treure el programa de la interdepartamentalitat, que el va fer penjar del Departament d'Empresa i d'Ocupació. A veure

si s'aclareixen una mica, perquè ara em diu vostè que els temes socials... Els temes socials hi eren i hi havia aquesta interdepartamentalitat. Les entitats també se'ls han queixat, i recelaven d'aquesta dependència orgànica.

Però, bé, a part d'aclarir-nos, jo el que els demano és que deixem de fer debats, que deixem de fer debats parlamentaris, de fer reunions; les hem fetes totes, està tot diagnosticat, es tracta de voluntat política: hi és o no hi és –hi és o no hi és.

I això que han posat vostès als pressupostos significa que tindrem més diners, que abans havien vostès retallat amb escreix, en això que posen. Per tant, ara no em vinguin a dir que és que solucionarem el tema de la renda mínima d'inserció, perquè jo no tinc les dades, però suposo que l'autoritat laboral d'aquest país, que és el conseller Puig, sí que les té, i la consellera de Benestar Social també les deu tenir, més que les que tinc jo, i deuen saber quines són les necessitats d'aquest país.

I el marge de maniobra en despesa pública és petit. Jo no els faré el relat que ho volem tot i ho volem ara; sabem el que és possible i el que no és possible. I això, senyors diputats, és possible. I és possible fer-ho i fer-ho amb caràcter d'urgència. I això és el que estem demanant. Ho vam demanar fa un any i quatre mesos, ho tornem a demanar avui. I si tornem a sortir avui i els tornem a explicar a les entitats, als beneficiaris, que seguim aquí, en el Parlament, debatent els diputats sobre el futur de la renda mínima i no solucionem el problema de les cent mil llars que en aquests moments no tenen cap tipus d'ingrés al nostre país, crec que no haurem fet la feina que tenim i que ens exigeixen els ciutadans.

Acabo dient, també per comparar, no?, perquè, com que ens agrada sempre buscar responsabilitats fora, doncs, si s'agafen l'informe que ha fet Comissions Obreres a nivell confederal veuran les taxes de cobertura que tenim al nostre país i en altres comunitats autònomes, i veurem que Andalusia, Aragó, Astúries, Cantàbria, Madrid, a part de Navarra i País Basc, per descomptat, doncs, tots aquests, Madrid, Cantàbria, Astúries, Aragó, Andalusia, tenen taxes de cobertura superiors a la que tenim en aquests moments a Catalunya.

O sigui que jo, si us plau, els demano que prenguin en consideració aquesta proposta i que d'una vegada per totes intentem fer una ponència i arribem a l'acord. Jo no estic dient que sigui la proposició que proposa el Grup Socialista la que es dugui a terme; el que els dic és que donin l'oportunitat a les persones que estan esperant a tornar a tenir un dret social que vostès els van treure.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per al posicionament per part dels grups parlamentaris, té la paraula, en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller..., diputada Granados, que ha presentat aquesta iniciativa, miri, jo intentaré, intentaré només, eh?, no parlar gaire del que van fer vostès o del que van fer vostès; intentaré parlar del que farem entre tots. (*Forta remor de veus.*) Sí. Sí, perquè nosaltres som..., mirem de sumar i, si parlo del que vam fer, del que vam fer amb vostès, els puc explicar el que va suar la consellera Capdevila per aconseguir l'augment que vam necessitar de pressupost, amb alguns consellers en contra, que no eren del nostre partit, eh?, el que ens va costar poder aconseguir l'augment de pressupost que era necessari el 2010. I si parlo del 2011, òbviament, no ho comparteixo. I, per tant, el que va passar el 2011 no ho compartim. I, per tant, el que hem fet és treballar, sí, treballar, i... Vostès se'n reien, però jo me'n vanaglorio, d'arribar a acords. És més, crec que ens paguen per a això, sobretot; crec que el que és necessari és que sapiguem arribar a acords. I aleshores el que va passar el 2011 –estalviem qualificatius, ja que tenim un acord que està molt bé–, doncs, ho corregim aquest any en termes pressupostaris.

Per tant, senyora Granados, quan vostè diu: «Escolti, ens ha de preocupar el drama humà que hi ha al darrere, les persones que tenen problemes en obrir la nevera...» La senyora Lluïsa i tants altres exemples, que no són puntuals, que són categoria..., això és el que ens ha de preocupar. I com que és això el que ens ha de preocupar, al que donem més pes, a on hem posat més importància, el que hem considerat més urgent és prioritzar aquesta partida en els pressupostos. I ja li ho acaben de dir, i crec que ens n'hauríem d'alegrar tots, d'això.

I crec que vostès, que trobaran mil arguments, segur que els trobaran, per criticar moltes coses dels pressupostos, en aquesta, ni que sigui per guanyar credibilitat quan critiquen les altres coses, haurien de reconèixer que hi ha un esforç important, perquè no reconèixer-ho és no escoltar les entitats, és no escoltar la gent que t'ho està dient, és no escoltar la realitat que està passant.

Vostès criticaran tot el que vulguin aquests pressupostos, només faltaria, però si volen tenir un mínim de credibilitat en aquestes crítiques, en aquest punt han de dir: «Caram, s'ha fet un esforç.» Perquè s'ha fet. I vostès que han estat en un govern, i, per tant, hi ha coses que no les haurien de dir o les haurien de dir amb una mica més de solidesa, saben què costa pujar una partida d'aquesta magnitud i més en aquest moment –i més en aquest moment–, que no hi ha moment històric de més dificultat financera per a la Generalitat, fixi's què li dic, no hi ha moment històric de més dificultat financera per a la Generalitat i no hi ha tampoc moment històric amb més inversió en renda mínima d'inserció. El 2014 és l'any que més se'n gastarà. I en voldríem més? Clar que en voldríem més. Però l'any de més dificultat financera és l'any que més gastem en renda mínima.

Té valor això o no té valor? Si ens preocupa la gent que té un problema quan obre la nevera, té valor o no té valor? Per tant, donem el valor que té a cada cosa i mirem de buscar els consensos en les coses en què ens podem posar d'acord. Perquè posar-se d'acord és un va-

lor. I perdonin, eh?, però hem sentit unes intervencions que semblava que volien de tot menys posar-se d'acord. I aleshores jo crec que posar-se d'acord té un valor.

Miri, nosaltres votarem a favor de l'esmena a la totalitat i en contra de la tramitació, i abans ja li ho he dit personalment i li ho repeteixo ara des d'aquest faristol: si vostès ens retreïssin la llei i l'entressin conjuntament o bé quan el Govern presenti un projecte de llei propi o bé quan aprovem la tramitació de la ILP, nosaltres els ho votàriem a favor, perquè creiem que ha d'haver-hi un debat de rendes en aquest Parlament, creiem que hi ha de ser. És imprescindible, 121.000 signatures ens ho demanen. El sistema que tenim té coses a millorar.

És aquesta proposta que fan vostès el bon punt d'inici d'aquest debat de rendes? Permeti'm que li digui amb voluntat d'acord que té moltes coses que hi estem d'acord, però ens sembla que no és suficient. Ens sembla que el debat és més ampli. Com vostès diuen molt bé a l'exposició de motius, l'objectiu d'aquesta política ha canviat radicalment i ja no estem parlant només d'aquells que per motius d'exclusió social es queden fora, sinó que molts de vostès i jo mateix en aquests moments podríem acabar la nostra trajectòria vital necessitant una renda mínima. I, per tant, ja no només és una qüestió d'exclusió social, sinó que entre l'exclusió social pura i la dificultat laboral pura no hi han tres etiquetes o tres col·lectius tancats com es posa en aquesta proposició, sinó que hi ha un continu. I la resposta ha de ser a aquest continu, posant al davant de tot –i en això discrepem de la seva proposició, però, en tot cas, és un tema a debatre– sempre l'àmbit laboral.

Per nosaltres la porta d'entrada ha de ser el SOC, que ni es menciona en aquesta proposició, ni es menciona; la porta d'entrada ha de ser el SOC i l'objectiu primer ha de ser la inserció laboral normalitzada. Que una persona no troba feina en un àmbit normalitzat? Doncs, amb una mica d'ajuda. Que en un àmbit laboral amb una mica d'ajuda tampoc troba feina? Doncs, en un àmbit laboral amb una mica més d'ajuda. I amb un gradient sempre laboralitzador i sempre a favor de l'activitat, fins i tot, si cal, arribant a la contraprestació en serveis a la comunitat per rebre la renda, i sé que això és un tema polèmic, però en tot cas és la nostra visió, fins i tot en aquest àmbit, fins i tot arribant a aquest àmbit, perquè també hem trobat que les entitats que gestionen aquests programes, doncs, és una cosa que ens han proposat, que ens han demanat i que nosaltres recollim i que la trobem bé. Però un gradient continuat de llocs de treball més productius a àmbits de més impacte social i menys productivitat de mercat, per dir-ho així.

Per tant, nosaltres creiem que no és..., que si abordem aquest tema no hauríem de fer una proposició de llei que només parlés de la renda mínima d'inserció, sinó del conjunt de polítiques de rendes, de prestacions econòmiques del Govern. I sap per què? Perquè encara que aquest any fem un gran esforç econòmic, i passarem de 130 milions a 173, de 130 a 173, per damunt de la situació anterior al 2011, fixi's si tenim el 2011 també com una espineta clavada, a banda d'aquesta quantitat, és inexcusable en un àmbit on hi ha tanta necessitat social que hi hagin guanys d'eficiència.

I, clar, vostè sap quantes prestacions gestiona la Generalitat? Segur que ho sap. Més d'una vintena, més d'una trentena. Sap quantes prestacions vénen de l'Estat? Una trentena aproximadament. Hi han solapaments? Hi han possibles guanys d'eficiència? Hi ha possibilitats, fins i tot, de donar als usuaris un millor servei no fent-los peregrinar de porta en porta i fer una gestió unificada d'aquestes coses? Per tant, fixi's la complexitat del tema legislatiu.

Podem davant de la urgència i de la dificultat...?, i fixi's que és una reforma legislativa, la que nosaltres plantejem, d'altíssima complexitat, perquè estem dient totes les prestacions que tenen normatives pròpies, totes elles, que fem una mirada de conjunt i guanyem eficiències. És clar, això no és una qüestió de dir: «va, comencem amb aquest text i ja anirem retocant-lo», no, és una qüestió de debat interdepartamental en el Govern, és una qüestió de debat amb els agents socials, és una qüestió de debat amb les entitats, és una qüestió complexa. I vostè em pot dir: «Home, però tenim pressa perquè hi han urgències.» Totalment d'acord. Escolti, amb el «tenim pressa» ja sap que estem d'acord, i amb «tenim pressa social» ja sap que estem d'acord. Per això a l'hora de negociar nosaltres amb el Govern de Convergència i Unió, entre dir «la llei abans de Nadal» o dir «escolti, recursos per als propers pressupostos», doncs, miri, li ho confesso, hem prioritzat recursos, perquè, com molt bé vostè ha dit, hi ha moltes famílies que tenen problemes quan obren la nevera. I això ho compartim.

I hem arribat a un acord. I si hem arribat a un acord d'aquesta magnitud, que en el moment de més dificultat financera de la Generalitat és quan més inversió hi haurà en renda mínima, és que de sensibilitat social n'hi deu haver. Però, en tot cas, això són valoracions subjectives que vostès ja valoraran.

Bé. M'hauria agradat afegir-hi més comentaris, al contingut de la proposició, hi han coses en què estem d'acord, hi insisteixo, i hi han coses que sí, un comentari general. Clar, dius, és que si aquesta proposició de llei significués una revolució en el sistema de la renda mínima que incorporés totes aquelles coses que estem parlant que són necessàries de fer, home, doncs, seria per pensar-s'ho. Però vostè m'ha de reconèixer que estructuralment és pràcticament idèntica a la llei vigent; hi han alguns canvis, vostè els ha esmentat, certament, però és pràcticament idèntica a la llei vigent.

Finalment, una qüestió, miri, a nivell de síntesi, eh?, nosaltres, ja li ho dic, posem les mesures urgents al davant, i que, per tant, l'important és atendre la gent que té problemes i això ho hem de fer ràpid. I la reforma legislativa la veiem més àmplia, cridem al diàleg, intentem arribar a acords en aquest tema. Criticar-se un estoneta des d'aquest faristol té molt poca utilitat per a la gent que té problemes a l'obrir la nevera, molt poca, i per tant em sembla molt més important que prioritzem aquest diàleg i que ens plantejem, per tant, una reforma de la política de rendes, però sobretot, sobretot, sobretot –i d'això anirà la interpellació que d'aquí a una estona faré al conseller Puig–, mireu com aquest increment pressupostari el gastem de la manera més

eficient –el gastem de la manera més eficient– per arribar a la gent que té un problema quan obre la nevera.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, estem davant d'una proposició de llei que ja fou debatuda fa un any aproximadament i en aquells moments recordo que no hi vam donar suport perquè vam arribar a un acord amb el Govern per tirar endavant conjuntament una nova llei que havia de suposar un canvi de model del que ve a ser l'actual renda mínima d'ingressos.

Des d'aleshores ençà ha passat, com ja he dit, més d'un any i el Govern no ha fet absolutament res. Per tant, a nosaltres ens van enganyar, senyor Amorós. Els puc constatar, senyors d'Esquerra, que avui donaran suport a l'esmena a la totalitat, que Convergència i Unió, a més d'enganyar els catalans, no compleix amb els compromisos que adquireix amb altres partits, almenys pel que fa a tot allò que té a veure amb polítiques socials adreçades al benestar de les persones.

I una altra dada que posa de manifest la passivitat i la manca de voluntat política per posar les bases d'un nou model de la renda mínima.

Mirin, el conseller d'Empresa i Ocupació, senyor Felip Puig, va manifestar el passat 8 de maig, en el decurs d'una interpellació parlamentària, que, malgrat el problema de les limitacions pressupostàries, el Govern tenia el repte de fer una nova llei de la renda mínima d'ingressos que seguiria apostant per programes i projectes d'ingressos laborals i socials que vagin més enllà d'una declaració d'intencions. Sis mesos més tard, podem constatar que el que el conseller va anunciar era realment una declaració d'intencions.

Mirin, Oriol Amorós, juliol 2012 –el cito textualment–: «Ens semblaria molt oportú que en aquest Ple iniciéssim els treballs legislatius sobre la renda mínima d'ingressos, perquè aquest Parlament prioritzés i es preocupés d'aquells que més pateixen en aquesta societat en aquests moments.» Què ha canviat, senyor Amorós? Ens pot explicar per què ara el seu partit no recolza el que vostè va dir ara fa uns mesos? Senzillament, les seves prioritats són unes altres.

Però el que ens sembla una burla i un insult a la intel·ligència és que d'aquí a unes hores, o d'aquí a una estona, la mateixa Esquerra Republicana, el grup que farà que avui no prosperi aquesta proposició de llei, interpellï el Govern precisament sobre aquesta qüestió.

No cal que s'hi esforcin; tothom sap que l'únic que els importa és separar Catalunya de la resta d'Espanya, sigui com sigui i al preu que sigui, i que des de fa temps vostès han abandonat l'agenda social per

dedicar-se únicament i exclusivament a fomentar, juntament amb el grup que els fa de comparsa, dic, fomentar el separatisme.

En fi, cadascú és amo dels seus actes, i vostès sabran què els diuen a les entitats que aposten per un canvi de model i als catalans que es troben en llista d'espera, perquè allò de «la culpa la té Madrid» no sé si cola quan veiem que els recursos de què disposa la Generalitat serveixen per pagar, per exemple, un viatge de quatre dies de la vicepresidenta Ortega i el seu seguici al Quebec per recollir idees i provar el vot telemàtic, del qual ha fet ús aquest país en els dos referèndums secessionistes que s'han celebrat allí –sense èxit, per cert.

Però, tornant al que ens ocupa, l'actual Llei de la renda mínima no és l'adequada i, per tant –i crec que des del Partit Popular ho hem denunciat en diverses ocasions–, són necessaris una revisió del model i un canvi de paradigma. Les alarmes, ho deuen recordar, van saltar el mes d'agost de 2011 i van provocar una reacció contundent de tots els partits de la cambra envers l'actual model de la PIRMI. Des de llavors, i com que no s'ha fet res al respecte, la situació no ha fet més que agreujar-se, i, per tant, és necessari i urgent que tots els patits fem un esforç per arribar a acords i consensuar una nova normativa que s'adeqüi a les necessitats reals.

I en aquest sentit considerem que aquesta proposta del Partit Socialista podria ser un bon punt de partida per arribar a aconseguir aquest nou model. Però ho he dit abans: és una qüestió de voluntat política, i ni Convergència i Unió ni Esquerra Republicana, per molt que s'omplin la boca de bones intencions, no tenen cap voluntat de posar fil a l'agulla en un tema tan sensible com aquest.

Ha arribat el moment de posar les bases d'un nou model de la renda mínima d'inserció, un model que doni resposta a l'actual situació de crisi econòmica i que ha provocat un increment important del nombre de sol·licitants i beneficiaris d'aquest ajut; un ajut que ha d'anar encaminat indiscutiblement cap a la inserció social i/o laboral, depenent del perfil del beneficiari.

I en aquest sentit aquesta proposició de Llei incideix en quelcom fonamental per nosaltres i que no és més que els plans individuals d'inserció laboral i social. Es tracta d'una fórmula que permet fixar l'itinerari d'inserció més adient per a aconseguir, sempre que sigui possible, l'entrada d'un beneficiari de la PIRMI al món laboral. La proposta del Partit Socialista contempla que l'incompliment reiterat per part de la persona titular del programa establert pel pla podria provocar la pèrdua de la prestació econòmica corresponent, un fet que valorem positivament, perquè estem farts de veure-ho, i no podem permetre que a Catalunya es visqui de les subvencions i dels subsidis. En el nou model de la renda mínima d'inserció s'han de crear els mecanismes necessaris per tal que el beneficiari que es troba en edat de treballar no caigui en un estat tal de desmotivació que ja s'arribi a conformar amb la quantitat ics que rep mensualment a canvi de no fer res.

En definitiva, és necessari millorar l'atenció i el seguiment dels plans individuals de reinserció a través de la

segmentació del conjunt del perfil dels beneficiaris. Això permetrà una atenció i un seguiment més personalitzats per part dels professionals i, d'aquesta manera, es podran atendre millor les necessitats de cada persona. Per això nosaltres som partidaris que el Departament de Benestar i Família faci el seguiment dels perfils més socials, i el d'Empresa i Ocupació, el dels perfils més laborals. Pel nostre grup –i així ho hem manifestat en diverses ocasions–, s'han de complir uns mínims per tal de ser beneficiari de la renda mínima; uns mínims que afavoreixin, evidentment, els membres de col·lectius en situació de pobresa o necessitat social, però que alhora evitin que es puguin caure en el frau.

Per això entenem que és indispensable tenir en compte els següents aspectes: en primer lloc, que la persona que podria ser beneficiària d'aquest ajut acrediti una residència continuada a Catalunya; en segon lloc, que la prestació tingui un màxim de percepció, concretament nosaltres proposem una durada de cinc anys, però sempre que hi hagi un informe dels serveis socials; en tercer lloc, que es revisi el seu atorgament anualment, i finalment, que la dotació econòmica no superi el salari mínim interprofessional. Aquestes pensem que són les condicions bàsiques per tal que la renda mínima d'inserció sigui una prestació que tingui per objectiu inserir la persona al mercat laboral, i no una prestació de per vida que pugui arribar a fomentar la manca d'interès del perceptor per incorporar-se al mercat de treball.

D'una altra banda, i davant el moment actual, en què les administracions públiques pateixen una disminució substancial de recursos, la col·laboració entre el públic i el privat es fa més necessària que mai. I en aquest tema que estem tractant el paper de l'empresa privada pot ser fonamental a l'hora de contractar persones que actualment rebin la PIRMI. La lluita contra la pobresa i exclusió social no es pot reduir a un model de caire assistencial, com s'havia fet fins ara, sinó un model on es prenguin accions i mesures de caire transversal i treballar perquè s'hi impliquin el nombre màxim d'agents possible.

Per a concloure, a dia d'avui i després de reclamar-ho per part de tots els grups parlamentaris, no hi ha hagut una reforma legislativa; però és que, a més a més, s'han agreujat les situacions dels beneficiaris de la PIRMI, per la manca de pagament per part del Govern de la Generalitat. El problema que tenim és que hi ha una disfunció entre departaments, retards en els cobraments, desatenció, impagaments que afecten persones en situació molt greu i un canvi del reglament que en deixa fora joves menors, etcètera.

I és cert que als pressupostos del 2014 es contempla una partida important per a la renda mínima, però és que, si no hi ha un canvi de model, un cop s'acabin aquests diners tornarem a trobar-nos en una situació com l'actual. Per tant, el millor que podem fer, a part d'injectar diners, és plantejar de dalt a baix l'actual llei.

I en aquest sentit, des del Partit Popular, nosaltres no podem donar suport a l'esmena, perquè no han complert res del que havien promès.

Moltes gràcies.

La presidenta

A continuació té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, primer de tot, un reconeixement a aquest debat que fem avui, que és important, i un reconeixement també a la mateixa renda mínima d'inserció, la renda mínima d'inserció avui estibada, eh?, i rebregada, tirada en cara... Molt bé. Aquesta proposta fa vint anys que belluga, i era viva –i era viva–, però la van matar, senyora Xandri; vostès també hi eren, eh?, vostès estaven donant suport al Govern en aquell moment. Aquesta renda mínima va fer una tasca fonamental en la inserció de persones quan es podia inserir persones al món laboral, que no és el moment. Ja els agradaria, a les persones que tenen una renda per sobreviure amb dignitat, poder treballar; inclús els encantaria poder fer cursos de formació, si n'hi hagués algun per poder-s'hi apuntar, i els encantaria encara més trobar una feina digna després d'haver-ne perdut una on el salari mínim anava bastant bé, però de cop i volta s'adona que allò que cobrava ella la fan al carrer i n'agafen tres per tres vegades menys, gràcies a una magnífica reforma laboral. En definitiva, entre tots i totes els que estem aplicant aquestes polítiques contra les persones, *se la discutieron* i entre tots la van matar.

Vull reconèixer la renda mínima després de perdre'm una mica aquests minuts en aquest èmfasi, eh? La renda mínima va tenir aquesta funció sociolaboral, però també es veritat que va tenir una funció social, va ser utilitzada així, amb aquest component, i va ser útil a persones que no tenien altres cobertures socials. Un gran instrument utilitzat per les treballadores i treballadors socials del nostre país.

S'hauria pogut fer una reforma en positiu el 2011, és veritat, després de veure com la crisi anava avançant, incrementant la capacitat d'acció d'aquesta renda, quan es començava a veure el rostre de la pobresa de la manera més contundent. Però què va passar en aquell moment que era el moment de reforçar-la? Avui, la diputada de Convergència es queixava que es va explotar massa, aquesta renda mínima; nosaltres creiem que és tot a l'inrevés: calia potser modificar-la, però per posar-hi aquest èmfasi social. No es va fer. L'agost de 2011, el conseller al qual succeeix el senyor Puig, el senyor Mena, i el senyor Cleries la van liquidar: van dictar un decret, es va referendar aquí al Parlament de Catalunya, a la Llei de pressupostos, en virtut de la qual la renda mínima d'inserció deixava de ser aquest instrument, aquest dret subjectiu de les persones en una situació de pobresa. Els responsables d'ocupació que havien de resoldre la crisi creant ocupació i els responsables que les persones que estaven patint la crisi poguessin donar, doncs, cobertura a qui perdia la feina i no en tornava a trobar, l'instrument que tenen se'l carreguen; així, senzillament, colze a colze treballant per carregar-s'ho tot, no per solucionar les coses.

És l'exemple més clar, la renda mínima, de les polítiques que han estat aplicant i continuen aplicant fins ara: mà dura amb els febles, màniga ampla amb els poderosos. Tots recordem el senyor Mena perseguint persones emigrades que suposadament no podien tenir mòbil per cobrar una prestació. Terrible –terrible. Recordem aquest episodi amb horror. Bé, vostès sembla que modifiquen una mica les postures.

Nosaltres vam votar sempre en contra d'aquestes modificacions retalladores i que no donaven cap solució, i davant, encara ara més, d'una situació de crisi en què el que cal garantir són uns ingressos mínims de subsistència. Vostès van fer això i aquí estan. Perquè ho seguiran fent, senyor Amorós, limitant l'accés al programa i eliminant la seva universalitat, i això serà així amb la proposta que vostès porten. (*Veus de fons.*) No em digui que no. Augmenten les partides, però serà així. Expliqui'm el contrari. Si és que això serà així.

Tot això ho van fer en aquell moment, quan vostès han fet... Vostè parla de parlar, senyor Amorós, parlar què? Allà demanàvem consensuar, consensuar amb els treballadors socials, consensuar amb les entitats... Vostès han pactat amb el Govern i no han consensuat res. Vostè ho ha explicat aquí ara mateix, mentre jo hi era. Cap mesura, cap garantia van fer en aquell moment perquè les persones que la rebien no perdessin la condició de beneficiaris. Moltes persones en aquell moment estaven en risc d'exclusió, ara encara n'hi ha més. Van fer aquell canvi també terrible, diríem, de: «No ho pagarem al número de compte, els enviarem una carta», que al final van haver de rectificar per tota la pressió social. I avui, el 2012, després d'aquell 2011, encara sabem que hi han més de sis mil famílies que hi tenen dret, i vostès, amb tota la retallada, eh?, amb tot allò retallat, no els han donat, no els han pagat la prestació. Ja sabem què va suposar aquella retallada, per exemple, per a la infància, de la qual avui hem parlat de malnutrició, que dotze mil nens d'una patacada amb aquella reforma caiguessin en el pou de la pobresa, perquè els seus pares i mares no cobraven la renda.

I entenem, per això, senyora Granados, que aquí s'emmarca la seva proposta. S'emmarca a voler tornar, diríem, la dignitat al que era i al que significava la renda mínima. Vostè ha mostrat avui, diríem, la sensibilitat, no? –i sobretot vostè és la portaveu també en política social–, veiem que estem discutint la qüestió –mira si hi ha hagut canvi– amb el conseller d'Empresa i Ocupació, no pas amb la consellera de Benestar, si és que realment la renda mínima hagués de tenir la funció, en aquest moment, d'actuar sobre la pobresa, i no és així. I vostè el que intenta és recuperar allò que hem perdut, la interdepartamentalitat, i està molt bé, perquè era l'instrument, la manera de fer-ho; intenta recuperar la universalitat, és a dir, el dret subjectiu també, i el que reclama també és que no hi hagi limitacions pressupostàries, com sí que n'hi haurà en aquest acord de govern. I està bé, i en compartim la intenció, en compartim la voluntat, però creiem que ja està, i l'acord de govern així ho ha decidit també.

Creiem que estem en un nou paradigma, i ara el podria dir en xifres. De quan vam parlar, la situació –i vostè avui n'ha explicat una mica– s'ha dramatitzat.

La pobresa ja no és perquè algú hagi perdut la feina i hagi de fer un curs, que llavors en trobarà. No, no..., és que qui perd la feina perd la casa; qui perd la casa, com que li ha tret els ajuts al lloguer aquest mateix Govern, no pot pagar la casa ni la feina. Però és que, a més a més, qui intenta encendre la calefacció, o obrir el gas, o obrir la llum, no pot, perquè, clar, després no pot pagar el menjar dels seus fills. I això va així, i sembla dramàtic, però és així. Per tant, estan confluint moltíssimes coses que fan que diguem que la situació és diferent.

Mirin les xarxes d'Intermón en la trampa de l'austeritat en el seu informe. Estem en els pitjors dels supòsits; ho comparteixo amb la senyora Granados. Som el pitjor, en aquest cas, país –per a la resta, comunitat autònoma, eh?, per a la resta de l'Estat seriem comunitat autònoma–, amb més problemes de desigualtat, on menys prestacions es cobren. Som els que..., més persones es desnonen en aquest país. Tenim 300.000 persones que ja no cobren res. Tenim que cobren atur només un 38 per cent de persones que hi són, en aquest atur. Si seguim així, ens diuen que l'any 2025 a Catalunya serem 2,6 milions de persones pobres. O sigui, el 36 per cent, pràcticament, 35 per cent, de persones catalanes viuran en la pobresa. Per tant, les causes del que passa són múltiples. No és només la pèrdua d'ocupació. Són totes les retallades que s'han fet en funció d'això: les retallades en beques, les retallades en ajuts i prestacions, les retallades en les escoles bressol, que trenquen la desigualtat. Per això cal fer polítiques per combatre aquesta pobresa des d'aquesta nova òptica.

Nosaltres diem que aquest nou paradigma, aquesta nova situació, ha de ser la renda garantida de ciutadania, que és treballada per la societat civil, pels sindicats, per entitats socials, que ha aconseguit més del doble de les signatures que necessita aquesta ILP que arribarà aquí. I aquest ha de ser, jo crec, el compromís d'aquest Govern i d'aquest Parlament. De fet, la senyora Granados ho sap perfectament. Ella hi és part, també, i hi ha participat molt activament. S'han aprovat a grans ciutats de Catalunya mocions. No són només les 121.000 i escaig signatures. És que totes les grans ciutats han votat mocions a favor que Catalunya apliqui el veritable sentit de l'article –senyora Granados, això sí que li ho haig de dir–, el 24.3 de l'Estatut, que és una renda garantida ciutadana, sense contraprestació, per pal·liar la situació de pobresa. Mentrestant –mentrestant–, el senyor Puig, els senyors del Partit Popular des de Madrid, vagin posant diners a les polítiques actives, vagin fent pressupostos que no siguin repetir i repetir en la austeritat i siguin injectors de l'economia, donin diners a pimes, facin que els bancs reparteixin aquests diners amb què els hem rescatat i creïn ocupació. Ja veuran com no hi haurà necessitat ni de tantes rendes mínimes ni de cap renda garantida. Però aquesta és la seva obligació. Mentre no hi és, aquesta cambra, que ha de protegir, i aquest Govern, que té la possibilitat, perquè la llei li ho permet, de fer les polítiques socials en el nostre país, el que han de fer és garantir aquesta renda universal. I en això ens hi trobaran.

Nosaltres, avui, òbviament, no votarem que no a una proposta treballada, pensada, per aquesta mateixa sen-

sibilitat social, per pal·liar –permetin-m'ho dir així, col·loquialment– la que cau, eh? Però creiem que hem d'anar més –més– enllà. Volem que el debat de la ILP per una renda garantida ciutadana arribi a la cambra. Molts de vostès que han participat aquí..., hi han participat, estan «emplaçats» i també s'hi han compromès. Anem cap a aquest dret subjectiu que faci i que ajudi perquè la mateixa economia, ja que les persones poden disposar d'un mínim per viure, també es pugui, diguem-ne, promocionar i pugui avançar, que pugui haver-hi més consum, i sobretot consum d'allò necessari. No pateixi, senyora Xandri, que les persones no malgastin els diners que cobren amb rendes garantides. No els envien a paradisos fiscals. Se'ls solen gastar per comprar pa, per comprar sabates. No pateixi per això. A tothom li agrada treballar i tenir un bon sou.

I, senyor Amorós, vostè diu: «Posar-se d'acord –posar-se d'acord.» Ens posarem d'acord, en la renda garantida de ciutadania? Ho farem en aquest Parlament, que és una demanda que és de la societat?

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, honorable *conseller*, a veces hablamos de la renta mínima de inserción sin empezar por tener en cuenta el contexto, y el contexto es muy importante.

Hoy tratamos la propuesta de ley del Partido Socialista sobre la renta mínima de inserción, y no es la primera vez que se debate en este Parlamento esta propuesta. Y es necesario citar algunos datos que, aparte de ser terribles desde la perspectiva social, son esclarecedores, y que están extraídos, además, de fuentes como el INE, el Instituto Nacional de Estadística, o Idescat. Según el INE –según el INE– el 60 por ciento de los hogares catalanes llega con alguna dificultad a final de mes, y uno de cada tres –uno de cada tres– llega con mucha dificultad; el 30 por ciento de los hogares catalanes, señoras y señores diputados. Y según Idescat, el 30 por ciento también de los catalanes se encuentran en situación de pobreza relativa, siendo la tasa de pobreza infantil en Cataluña del 26,4 por ciento. Ambas son cifras por encima de la media europea y de la media española.

Esto son cifras, cifras frías. Pero ¿qué demuestran estas cifras? Pues demuestran una realidad, demuestran una realidad a la que el Govern de la Generalitat parece ser del todo ajeno. Demuestran que está más interesado en ocuparse de la independencia de Cataluña y del supuesto derecho a decidir sobre la separación de los catalanes que de la verdadera independencia, de la independencia real, de la que permite a los catalanes autodeterminarse como individuos, la que les permite ejercer el verdadero derecho a decidir, decidir sobre cómo organizar sus propias vidas, sus propios hogares y sus propias familias de una manera digna.

Hemos atravesado estos años una crisis sin precedentes que ha causado estragos en el modelo social vigente hasta el momento, y que tanto el Partido Popular como Convergència i Unió, como Esquerra Republicana de Catalunya, han aprovechado para dismantelar muchos de los mecanismos de protección que con el esfuerzo de todos los ciudadanos se habían construido hasta ahora. El nivel de destrucción de esos mecanismos se ha acelerado, sin duda, desde que Convergència i Unió gobierna en Cataluña, bien con el apoyo del Partido Popular, bien, como ahora, con el apoyo de Esquerra Republicana. Antes, en la pasada legislatura, todo valía frente a los débiles para sacar adelante un presupuesto de recortes masivos. Ahora todo sigue valiendo también frente a los débiles, pero en esta ocasión, y con el apoyo de Esquerra, para prorrogar el presupuesto aprobado con el apoyo del Partido Popular y ocultar y negar la discusión sobre una aplicación de ese presupuesto aún más restrictiva que la que se hizo el año pasado. Todo con la única y declarada finalidad de celebrar una consulta ilegal que divide a los ciudadanos, asfixiados ya financieramente por el Govern de la Generalitat, que les recorta, les impaga lo que les debe y encima les sube aún más los impuestos.

Prueba de este retroceso social que hemos vivido operado por Convergència i Unió fueron las leyes de acompañamiento, las leyes de medidas fiscales y financieras aprobadas en 2011 y en 2012, que respecto de la renta mínima de inserción recortaban amplísimamente los derechos reconocidos a los beneficiarios, a las que, por cierto, Esquerra votó en contra. Entonces sí. Hoy no. Y además hoy votará para que no se tramite una ley idéntica a la que se presentó en su día y respecto de la cual votó para que se tramitara.

La política de este Gobierno de Convergència i Unió y de Esquerra es, según nos dicen, intentar conseguir el equilibrio financiero. Pero ¿cómo lo hacen? Recortando el gasto social, el destinado a los más débiles, y por el camino echar la culpa a los demás de tan poco ético comportamiento. Y mientras tanto –mientras tanto– regar con dinero público a quienes les bailan el agua. Esa es la política social del Gobierno de Convergència i Unió y Esquerra.

Pues bien, este es el contexto, este es el contexto en el que surge la renta mínima de inserción como propuesta para ser tratada hoy en el Parlament de Catalunya por segunda vez.

Bien, las finalidades de la renta mínima de inserción son dos, principalmente. Dos: por un lado, facilitar la inserción laboral y en su caso social de los beneficiarios, y, por otro, paliar las situaciones de pobreza de los mismos. Es obvio que los datos que antes he mencionado indican que en Cataluña una prestación de este tipo es necesaria, y es necesario un debate sobre el modelo existente hoy en día respecto de la renta mínima, ya que no ha conseguido ninguna de las dos finalidades a las que me refería. En cuanto a la pobreza, les recuerdo: 30 por ciento de los catalanes, uno de cada tres catalanes, en situación de pobreza, muchos de ellos niños; más de 2 millones de catalanes. Y no se ha conseguido, entre otras cosas, porque las últimas reformas y la gestión del PIRMI han resultado desas-

trasas. Yo creo que no es necesario que me extienda mucho en ello, porque fue patético lo que pasó la pasada legislatura. Algunos de los portavoces lo han mencionado.

En este mismo Pleno mañana trataremos también de pobreza, y otros grupos van a proponer medidas concretas al respecto. Pero el instrumento específico de la renta mínima de inserción tiene como principal característica, como decía, más allá de ofrecer una solución que atempere durante un tiempo la situación de necesidad de los beneficiarios, que está orientado a facilitar la inserción y a potenciar las oportunidades de colocación de estas personas. Este es el objetivo principal, porque no olvidemos que en el origen de la pobreza y de la exclusión está siempre el paro –el paro. El paro es una palabra maldita que, por desgracia, conocemos muy bien en España, y también especialmente en Cataluña, donde el nivel de paro es de un 23 por ciento, mientras seguimos aquí hablando principalmente de independencia. Es de un 23 por ciento, a pesar de que esta mañana el *president* Mas ha dicho que todo va muy bien y demás. Pero Cataluña no está, por cierto, entre las mejores comunidades autónomas españolas en términos de paro.

Mientras seguimos hablando de independencia y separación, el Govern de Convergència, con la cómplice abstención en su día del Partido Popular, suprimió hace un año la universalidad del derecho a la percepción de la renta mínima de inserción para aquellos ciudadanos que se encuentran en las situaciones más difíciles, que por desgracia son comunes hoy día. Y suprimió en 2011 muchas de las condiciones que lo hacían extensivo a la gente necesitada. Y además lo hizo justificándose en la anecdótica existencia de fraudes y en que funcionaba mal en muchos aspectos. Han pasado dos años, y ¿qué tenemos ahora? Pues que ha seguido funcionando mal con el Gobierno de Convergència dirigiéndolo. Sigue siendo insuficiente, sigue siendo no universal y sujeto a disponibilidades presupuestarias, y no palía ni el problema de la pobreza ni el problema del paro. Es evidente que hay que reformarlo –es evidente que hay que reformarlo–, aparte de dotarlo presupuestariamente ¡Faltaría más!, porque hay gente que tiene derecho a cobrarlo y no lo cobra. ¡Pues claro que hay que dotarlo presupuestariamente!

Y en ese aumento del presupuesto destinado a la exclusión social Esquerra no ha exigido que sea un derecho universal ni que la partida presupuestaria sea abierta y pueda ampliarse, lo cual es básico, porque si no podemos encontrarnos con lo mismo: seguirá dejando fuera a muchas personas necesitadas. Supongo que esto ya lo querrán arreglar ustedes cuando seamos un estado propio. No sé si ese estado propio sería un estado, al final. Pero en todo caso su estado no sería un estado social. Es evidente que Convergència i Unió no quiere que se reforme la renta mínima de inserción en un sentido social, y lo es porque presenta una enmienda a la totalidad respecto de una proposición de ley que va en ese sentido, que, con todos los matices que pueda ponerse, configura el derecho como universal, que es lo fundamental, y lo orienta a la inserción laboral del perceptor, que es el objetivo básico,

alejándolo, esto se ha dicho aquí, del asistencialismo puro y duro. Estas dos características son compartidas por Ciudadans, sin olvidar la integración social cuando la ocupabilidad del perceptor sea baja y no se pueda hacer otra cosa. Afortunadamente, esta es la minoría de los casos.

Como decimos, en la base de todos los problemas de pobreza y de exclusión está siempre el paro, y es esta la lacra que se ha de encarar en las medidas que una ley como esta debe prever para ser efectiva, y que, a nuestro juicio, esta proposición de ley contempla. Y por eso votaremos en contra de la enmienda a la totalidad. Es evidente que una de las peores lacras de una sociedad, como decíamos, es el paro y la pobreza, y este es el Gobierno del paro y la pobreza, porque con él han aumentado el uno y la otra, y porque es un gobierno parado y pobre de ideas.

Gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP - Alternativa d'Esquerreres en la proposta. Diré, de bon principi, que ens abstindrem, en forma i en fons. Compartim algunes coses, òbviament, del rerefons. Però en forma i en fons per dos motius: per un principi d'inoportunitat i per un principi també d'insuficiència.

Respecte a la forma i al principi d'inoportunitat, és perquè hi ha una ILP de renda mínima garantida, que com s'ha dit ja ha recollit 122.000 firmes, que superen amb escreix les 50.000 que calen, que ha estat avalada per multitud d'entitats del teixit comunitari dels moviments socials, organitzacions sindicals d'aquest país i desenes d'ajuntaments, que ha estat admesa a tràmit. I, per tant, en la forma també exigim al Govern i a les forces que hi donen suport que agilitzin el tràmit d'aquesta ILP, i que, òbviament, s'aprovi.

El fons, i el principi d'insuficiència, està directament vinculat a allò que ens ateny, que és l'auge i el creixement de les dinàmiques d'empobriment, el creixement de les desigualtats socials, l'auge de l'exclusió. La diputada Granados parlava de «risc de fractura». El nostre parer és que la fractura ja existeix, i existeix fa temps en el pitjor escenari social i econòmic que viu el nostre país, el nostre poble, des del final de la dictadura franquista.

Finalment, la proposta de llei –principi d'insuficiència, per nosaltres– és una reformulació de la renda mínima d'inserció, un instrument que per nosaltres ja és antic, ja està caduc; se li podrien reconèixer moltes coses, però que remet directament a una altra època, que era la del creixement, i que remet també a una desídia política, que és que en aquest país la pobresa no és d'ara. Entre el cartell de finals de la Transició, quan es deia: «Aquí hi ha gana», i els cartells que ara veiem cada cop

més als barris d'«Aquí hi ha gana», i per tant es multipliquen els bancs d'aliments, han passat gairebé trenta-sis anys, i la pobresa ha sigut estructural, el 19 per cent, i ni els uns ni els altres han implementat polítiques de superació de les desigualtats socials. És caduca i antiga perquè és del món d'ahir, són polítiques palliatives i de contenció; és radicalment insuficient, o doblement insuficient, en un context de crisi profunda, sagnant, i és incapaç d'afrontar l'escenari creixent d'emergència social, d'atur estructural cronificat i d'agudització de les desigualtats socials. Hem dit i insistirem moltíssim que després de la crisi vindran les runes de la crisi, que el mapa és d'un 25 per cent d'atur, 50 per cent d'atur juvenil, 225.000 llars amb tots els membres de la família a l'atur, 90.000 llars sense cap mena d'ingrés, 2,2 milions de catalans i catalanes al llindar de la pobresa o de diferents formes d'exclusió social. I, per tant, és un principi d'insuficiència, la PIRMI, actualment. Entre 23.000 o 30.000 persones, no ho tenim clar, quan les dinàmiques són molt més àmplies.

Per nosaltres, òbviament, l'alternativa és la ILP de la renda garantida de ciutadania, perquè és un doble respecte, també: respecte a la iniciativa política dels moviments socials d'aquest país, perquè la democràcia ni comença ni acaba aquí, la democràcia comença fora al carrer, i, per tant, màxim respecte a una iniciativa transversal i plural, i respecte, també, no a les persones que pateixen –que, per descomptat, el tenen– la pobresa més severa, sinó a aquest 30 per cent de la nostra societat que està a les portes de l'exclusió social i que esperen respostes polítiques que no arriben.

Podríem entrar, també, en l'àmbit de les limitacions i insuficiències que considera aquest grup. Absolutament d'acord amb el fet que ha de ser un dret subjectiu, però entenem que el redactat és confús, no s'hi planteja amb claredat la quantia –la ILP de renda garantida ciutadana la fixa en 664 euros mensuals–, amb un sistema de requisits i condicionants que nosaltres no compartim, que remet també al que també s'ha dit aquí, a aquella vergonyant operació estival de suprimir 4.500 PIRMI de cop, contribuint a l'estigmatització, la demonització i la criminalització de la pobresa.

Això no exclou, també, d'una crítica franca, oberta, al Govern, pel principi d'inoportunitat, també, i de radical insuficiència de les seves polítiques de combat i de lluita per l'eradicació i superació de la pobresa. És inacceptable que cinc mil o sis mil persones, segons les dades, tinguin reconegut el PIRMI però encara no els hagi arribat, i quan arribi segurament no serà retroactiu; és inacceptable l'enduriment i la restricció dels condicionants, quan precisament en cinc anys la pobresa ha passat del 19 al 29 per cent, i, per tant, calia ampliació i no restriccions; és inacceptable que el termini pugui durar entre sis i divuit mesos fins que el reben, i és inacceptable l'abast de potencials usuaris; hi insistim: trenta mil persones, quan la pobresa afecta el 30 per cent de la nostra societat.

I, finalment, també, i permetin-me una retrospectiva, 43 milions d'euros, s'ha invocat avui aquí diverses vegades. És molt? És poc? Es pot discutir. Nosaltres entenem que la imposició del dèficit existeix, que l'escanyament fiscal existeix, que la situació és molt

complexa. Però 43 milions d'euros són set dies d'interessos del deute, 2.000 milions enguany. I també costa molt reorientar una partida de 43 milions d'euros per a les PIRMI, però ara fa tres anys –o quatre, amb el tripartit, va ser– els bancs van guanyar en quinze dies 72 milions d'euros nets amb la col·locació de bons patriòtics. Una autèntica vergonya: 12.000 milions de pessetes en quinze dies. I això també va ser una vergonya.

Hi ha alternatives –s'acaba el temps. Insistim que és la renda de garantia de ciutadania, que per nosaltres s'articula com a dret subjectiu no condicionat. On hi ha necessitat calen drets. Els requisits s'actualitzen i s'adapten a la realitat de la pitjor crisi social i econòmica des del final de la dictadura: major de divuit anys, viure legalment a Catalunya i no disposar d'ingressos superiors a l'indicador de renda de suficiència que es fixa cada any, i a més no estar subjecta a la disponibilitat de recursos. És a dir, és una prioritat política, és nucli dur, s'hi blinden les polítiques socials, i per tant es posa per sobre d'altres prioritats polítiques de despesa. Tornem a dir el mateix exemple: els interessos del deute, per exemple.

L'abast que preveu la renda garantida de ciutadania són 600.000 persones. El cost és de 2.000 milions d'euros. Òbviament, no és poc. Però per a qui pensi d'on ve això i si és una altra utopia –tot ha sigut utopia en algun moment de la història–, recordar que la renda garantida de ciutadania neix el 1968 als Estats Units d'Amèrica de James Tobin, Samuelson i Galbraith i 1.200 economistes més que introdueixen en el projecte Demogrant el dividend de ciutadania en el programa de govern de McGovern el 1972. Malauradament, malaguanyadament, guanya Nixon. Allò desapareix. Als vuitanta es reintrodueix a Holanda, apareix a Bèlgica, el 2004 es crea la Xarxa Europea de la Renda Bàsica, que avui ja és mundial. Per tant, és un instrument d'innovació democràtica, d'aprofundiment en la redistribució de la riquesa i d'avenç cap a la plena democràcia, que si no és econòmica i social no ho serà.

Per tant, doble respecte. Per respecte als moviments socials i per respecte a aquesta pobresa que s'ha multiplicat i que afecta tantes i tantes persones a casa nostra, ens abstindrem.

I permetin-me, finalment, una reflexió sobre si 43 milions és molt o és poc. Els bancs, la banca espanyola, ha guanyat, especulant, i venent, i comprant deute públic, 17.300 milions d'euros. S'ha desplomat el negoci creditici, i avui especulen amb el deute públic, i n'obtenen una embogida rendibilitat. El frau fiscal a casa nostra són 16.000 milions d'euros, i, com hem dit aquest matí, només els interessos del deute pagats per aquest país, per la nostra societat, entre 2011 i finals del 2014 pujaran a 7.134 milions. Bancs, mercats i inversors que guanyen amb el sofriment de la nostra societat.

Això implica, per evitar les privatitzacions que s'anunciaven aquest matí i la venda de patrimoni, que hauríem de trobar 4.365 milions d'euros. Aquest matí se'ns ha emplaçat. Que ningú es preocupi, que hi plantejarem alternatives. Però 43 milions d'euros signifiquen

el 0,02 per cent del patrimoni dels 196.000 catalans més rics; l'1,6 del marge d'explotació de «la Caixa» de l'any passat, 2.536 milions; el 7 per cent dels beneficis d'Abertis, 613 milions l'any 2012; el 2,9 dels beneficis de Gas Natural, i el 2,11 dels beneficis d'Endesa. I amb això acabo: Gas Natural, 1.441 milions d'euros de benefici, i Endesa, 2.034 milions d'euros nets de benefici l'any passat, amb relació a un factor òbviament vinculat a la pobresa, que és la pobresa energètica. Que siguin aquestes multinacionals que presten serveis públics universals les que, a costa dels seus beneficis, que tots paguem, evitin cap tall de subministrament a les famílies més vulnerades, més precaritzades i més empobrides per una crisi que per nosaltres sempre va ser frau i sempre va ser estafa en l'Evangeli segons sant Lluc: a qui més té, se li donarà més, i a qui té poc, se li prendrà el poc que tingui.

Gràcies.

La presidenta

Cridem a votació.

(Eva Granados Galiano demana per parlar.)

Senyora Granados, té quaranta segons.

Eva Granados Galiano

Gràcies. Pel que fa a la intervenció del senyor Amorós, jo el que li voldria preguntar és si em pot assegurar que amb aquest acord pressupostari del PIRMI, d'aquí al desembre, el desembre del 2014, sabem que no hi ha ningú que s'ha quedat sense cobrar. Això no ens ho poden assegurar ni vostè ni Convergència i Unió. Ho podria assegurar la reforma de la renda mínima amb el dret subjectiu.

En segon lloc, el debat que hi ha hagut sobre la renda garantida i la ILP. El meu partit polític ha recollit més de 5.000 signatures d'aquestes 121.000 que s'han recollit, i per les quals ens felicitem, però no voldríem barrejar el debat de garantia de rendes amb el que és la inserció sociolaboral. La mateixa proposició d'ILP té una transitòria única que parla... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

S'ha acabat el temps... *(Oriol Amorós i March demana per parlar.)* Senyor Amorós, quaranta segons.

Oriol Amorós i March

I a banda volia demanar-la-hi per al·lusions de la senyora Xandri.

La presidenta

No, té el mateix per a totes dues coses.

Oriol Amorós i March

Per a totes dues coses, eh?

La presidenta

Sí.

Oriol Amorós i March

D'acord –d'acord. (*L'oradorriu.*) Doncs sí, contestaré totes dues coses. No, m'agradaria dir a la senyora Xandri... Una: constatar que en aquest debat sobre la renda mínima d'inserció els únics que han parlat d'«independència» i «separatisme» han estat el Partit Popular i Ciutadans. Dues: que quines eren les nostres prioritats diferents de les seves? Molt fàcil: quan vostès van pactar pressupostos, la renda mínima va baixar de 170 a 129 milions amb el conseller Mena; quan els hem pactat nosaltres ha pujat de 130 a 173 amb el conseller Puig. Diferències claríssimes.

I què direm a la gent que té llistes d'espera? I amb això també controto a la senyora Granados: doncs que l'any que ve no n'hi haurà. Això és el que els direm: que no hi haurà llistes d'espera a la renda mínima d'inserció.

(*Marisa Xandri Pujol demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Xandri...

Marisa Xandri Pujol

Molt breument, per al·lusions. Senyor Amorós...

La presidenta

Un moment. Quaranta segons...

Marisa Xandri Pujol

Sí, dir al senyor Amorós que els pressupostos del 2014 han rebaixat en un 70 per cent els ajuts a les famílies i un 50 per cent els ajuts als discapacitats.

Gràcies.

La presidenta

Passem a la votació de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat aprovada per 69 vots a favor, 48 en contra i 16 abstencions, aquesta iniciativa resta rebutjada.

Procediment

per a elegir tres membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau (tram. 284-00009/10)

Passem al quart punt de l'ordre del dia, que és el procediment per elegir tres membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau.

D'acord amb l'article 7.1 de la Llei 14/2007, de 5 de desembre, de l'Institut Català Internacional per la Pau,

modificat per la Llei 11/2011, de 29 de desembre, el Consell Català de Foment de la Pau ha proposat sis candidats, dels quals el Parlament n'ha d'elegir tres per a la renovació parcial de la junta de govern.

Els faig avinent que els grups parlamentaris de Convergència i Unió, Esquerra Republicana de Catalunya i Grup Socialista han presentat una proposta d'elecció amb els tres candidats següents: senyor Alfons Banda i Tarradellas, senyora Magda Oranich i Solagran i senyor Antoni Pigrau i Solé.

Es pot aprovar per assentiment? (*Pausa.*) No es pot aprovar per assentiment. Doncs, demanaré la votació electrònica i secreta.

(*Pausa llarga.*)

Passem a la votació electrònica i secreta.

Comença la votació.

Atès que s'ha assolit la majoria requerida a la Llei 14/2007, amb 101 vots a favor, 3 en contra i 30 abstencions, queden designats els senyors Alfons Banda, la senyora Magda Oranich i el senyor Antoni Pigrau, com a membres de la Junta de Govern de l'Institut Català Internacional per la Pau.

Interpel·lació

al Govern sobre les mesures per a fomentar la creació i la consolidació d'empreses (tram. 300-00097/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia on iniciem les interpellacions al Govern. La primera és la interpellació sobre les mesures per fomentar la creació i la consolidació d'empreses, presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

(*Remor de veus. Pausa.*)

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señores diputados que se quedan, señoras diputadas que se quedan a escuchar una intervención sobre creación y consolidación de empresas, muy buenos días. Señor *conseller* Puig, buenas tardes, le propongo bajar al mundo real, dejemos Ítaca, dejemos consultas y centrémonos en la realidad cotidiana de los autónomos, de los empresarios y de los emprendedores en Cataluña.

En las últimas semanas, en los últimos meses hemos tenido noticias, informaciones e informes que dan una serie de datos no muy alentadores sobre la situación de la creación y la consolidación de empresas en Cataluña. Concretamente, la semana pasada conocimos el informe Doing Business, del año 2014, elaborado por el Banco Mundial que, como usted sabe, pues, es un informe objetivo, que va más allá de pugnas políticas internas de los países y que lo que hace es medir la facilidad con la que las empresas se pueden crear en los diferentes países analizados. Y la verdad es que no nos deja en una buena posición.

Mire, según ese informe es más fácil crear una empresa en Ruanda, en Omán o en Túnez, por poner ejemplos curiosos, que en nuestro país. En nuestro país necesitamos de media diez procedimientos administrativos y veintitrés días para montar un negocio o una empresa, cuando en otros países del mundo se requiere únicamente un día y todos los trámites se pueden hacer por internet. Muy bien. Los expertos que elaboran cada año este informe inciden en varias cosas, una de ellas es que cuantos más niveles administrativos tiene un país, cuantas más duplicidades administrativas tiene un país más dificultades tienen las empresas para crear negocios, y que para solucionar estos problemas, para solucionar estas trabas administrativas es absolutamente imprescindible que todos los gobiernos, de todos los niveles administrativos, se pongan de acuerdo y colaboren.

Aparte de este informe que, como digo, no es muy alentador, ha habido diferentes noticias, diferentes datos y diferentes informes que muestran que Cataluña pierde peso relativo en el plano industrial y empresarial respecto a otras zonas de España. Por ejemplo, siguen marchándose empresas desde Cataluña hacia otras comunidades autónomas de España. Si nos centramos únicamente en las noticias más recientes, sabrá usted que el Grupo Roca va a derivar gran parte de su producción a la Comunidad Valenciana; que hay algunas empresas que han manifestado abiertamente que si ustedes siguen con esta deriva separatista pues también trasladarán su producción al resto de España, como el Grupo Planeta; y, concretamente, esta semana hemos conocido que grandes multinacionales, como Coca-Cola, están denunciando persecuciones lingüísticas en Cataluña. Y, por no hablar únicamente de las grandes empresas, le daré un dato agregado: en los últimos tres años se han ido más de mil empresas –más de mil empresas se han ido– desde Cataluña, concretamente, a la Comunidad Autónoma de Madrid.

Si todo fuera como ustedes dicen, si el proceso separatista fuera tan importante y tan positivo para el sector empresarial lo que tendríamos que ver es una avalancha de empresas que se quieren venir desde otras comunidades autónomas hacia Cataluña, pero no, vemos que pasa justamente lo contrario, por algo será.

Más datos que indican como Cataluña pierde peso: Cataluña es el líder en concurso de acreedores, de todas las comunidades autónomas de España; es líder en autónomos que se dan de baja, casi el doble que en la Comunidad de Madrid en el año 2013. Cataluña es la comunidad donde más sector empresarial ha desaparecido desde el inicio de la crisis: en Cataluña se ha perdido el 18,13 por ciento de las empresas mientras que la media española se sitúa en el 16,7. Y, por dar un dato más, únicamente, la actividad emprendedora en Cataluña ha crecido un 2,5 por ciento menos que en la Comunidad de Madrid. Todos estos datos vienen a demostrar que Cataluña, como digo, pierde peso empresarial e industrial respecto a otras zonas de España. Aparte de estos datos hay una realidad absolutamente incuestionable, que no la cuestionan ni ustedes mismos, y es que en Cataluña es donde tenemos el mayor nivel impositivo de toda España, incluso podríamos

decir de toda Europa, en cuanto al IRPF, impuesto de actos jurídicos documentados, transmisiones patrimoniales, etcétera.

Ante esta situación, ¿qué hace el Gobierno de la Generalitat? Pues básicamente ha hecho dos cosas: una, subir impuestos, que lo ha reconocido hoy el propio presidente de la Generalitat, que ha reconocido que han subido los impuestos, que se han aumentado más de treinta tasas, y, por otra, es disminuir el presupuesto en las partidas destinadas a reactivación económica. Conocimos ayer este presupuesto y vemos, por ejemplo, que en política industrial han bajado ustedes de 113 millones a 9; o, en un par de partidas destinadas al desarrollo empresarial, han bajado ustedes en más de 20 millones de euros.

Pues bien, los autónomos, los emprendedores y las empresas tienen prisa. Tienen prisa, señor Puig, pero no la misma prisa que tienen ustedes. Tienen prisa porque ya no aguantan más, y les vuelven a reiterar sus peticiones. ¿Qué pide el sector empresarial? ¿Qué piden los autónomos? ¿Qué piden las empresas? ¿Los emprendedores? Pues piden básicamente crédito y piden que la Generalitat de Cataluña también interceda en los créditos que puedan recibir para poner en marcha proyectos. Piden que bajen ustedes la presión fiscal, no que la suban, no, que la bajen, porque evidentemente esto afecta a la competitividad de las empresas que se ubican en Cataluña. Piden más facilidad para pago de impuestos: prórrogas de prorrateos, etcétera. Piden una disminución clara de la burocracia, una simplificación administrativa. Es absurdo que se siga teniendo que presentar la misma documentación tres o cuatro veces en diferentes administraciones públicas y que se tengan que realizar muchos trámites empresariales de forma presencial. Y esto sigue siendo un problema que está relacionado con lo que decía antes el informe Doing Business 2014, y, por tanto, eso es algo que tenemos que afrontar en Cataluña especialmente.

Los autónomos y las empresas también piden una auténtica normativa que garantice una segunda oportunidad. No puede ser que autónomos, que pequeños emprendedores, empresarios que han puesto en marcha un negocio y han fracasado estén marcados de por vida y no puedan iniciar nunca más una actividad empresarial o profesional. No puede ser. En otros países europeos encontramos normativa que favorece las segundas oportunidades, y el sector empresarial y los autónomos piden especialmente que ustedes legislen y tomen medidas al respecto.

Piden, también, un asesoramiento de calidad, un asesoramiento estable y de calidad, y no solo para la creación de empresas, que también; porque cuando un emprendedor quiere poner en marcha un negocio realmente tiene muchos lugares donde acudir en Cataluña para que le hagan un plan de empresa y para que le informen de las escasas ayudas existentes. Pero, ¿saben lo qué pasa? Que un autónomo que lleva diez años en el ejercicio, una pequeña empresa que lleva cinco o diez años y que tiene problemas a los que nunca se ha enfrentado no sabe a donde ir, porque no hay un servicio de consolidación de empresas y de negocios de autónomos. Si un autónomo quiere renegociar su deuda,

si un autónomo quiere reorientar su negocio, si un autónomo quiere modernizarlo, o una pequeña empresa quiere hacerlo no saben a donde acudir.

Y, por último, las empresas, los autónomos piden seguridad jurídica; seguridad jurídica y estabilidad política, que es lo básico –lo básico– para que las empresas puedan tener la tranquilidad y de querer invertir y generar negocios y empleo en Cataluña. Y es justamente lo contrario de lo que ustedes están haciendo con su deriva separatista, con su continua insumisión a las sentencias judiciales y con este relativismo jurídico absolutamente preocupante que ustedes insisten en manifestar hablando de diferentes marcos jurídicos, etcétera.

Por tanto, ante esta situación, señor Puig, me gustaría que usted me explicara qué piensa hacer el *Govern*, qué medidas van a poner en marcha. Y le pediría que no se quede en las típicas generalidades que llevan ustedes incluyendo en los programas electorales desde hace ya más de una década.

Le pediría, por favor, que concretara las medidas, que diera también un calendario para ver qué calendarios han marcado ustedes a la hora de implantarlas y también cuáles son los objetivos que ustedes se marcan –los objetivos que ustedes se marcan–, porque será muy importante para hacer una correcta evaluación de la labor del Gobierno.

Le pido, por tanto, que explique lo que va hacer. En la segunda parte de mi intervención, si usted explica algo, pues le haré una valoración, y le explicaré cuáles son las propuestas que desde Ciudadanos hemos definido para dar respuesta a estas necesidades del sector empresarial, que, insisto, no son nuevas necesidades, no son nuevas reivindicaciones, son reivindicaciones que es cierto que vienen pidiendo muchos años, pero es que también es cierto que ustedes llevan muchos años haciendo promesas fallidas, promesas que no llevan a cabo.

Y, por tanto, señor Puig, en la segunda parte de mi intervención le pasaré también a detallar cuáles son las medidas que, en principio, nos gustaría incluir en la moción.

Muchas gracias, señora presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per la resposta, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, senyors i senyores diputades, jo la convido –la convido– que m'acompanyi, no ho sé, pot fer com els programes de televisió, allò de..., vint-i-quatre hores o jo li ofereixo una setmana sencera o quinze dies que m'acompanyi, perquè vostè parlava de parlar i aterrar... Vostè vola –vostè vola– i no toca de peus a terra.

Clar, vostè s'ha preguntat per què a Ruanda és més fàcil fer un negoci que a Espanya? Perquè el seu país és Espanya, eh? Jo ja he entès que quan vostè parlava del seu país estava parlant d'Espanya. Sap per què? Doncs

perquè a Ruanda no hi ha normativa ambiental, perquè a Ruanda no hi ha cap tipus de garantia jurídica i perquè qualsevol pot, a Ruanda i altres països d'aquests, que és evident que tenim una rigidesa administrativa i un excés de burocràcia, per descomptat, i que hi estem treballant..., però, home, no em compari Catalunya amb Ruanda, perquè a Ruanda no hi ha 5.100 multinacionals instal·lades, i a Catalunya avui hi ha 5.100 seus de multinacionals instal·lades aquí, la majoria d'elles, a més, industrials i amb plantes productives.

Dic això perquè tenia estructurada una mica la intervenció al voltant, doncs, de la política industrial..., tot i que li haig de dir que la política del país no és erràtica. Ho dic perquè el senyor Cañas ja en va parlar, doncs, en una interpellació fa també uns mesos, i la política industrial del Govern té un full de ruta, està fonamentada en una clara visió estratègica d'industrialització del país, i creiem, sincerament, que comencem a veure que no només per la tradició industrial del país, sinó també pels deures que ha anat fent el conjunt del país, les empreses, els treballadors, el bon nivell de concertació, i també, en part, la feina rigorosa, segurament amb alguns punts desagradats però absolutament necessària, de rigor, d'austeritat, de contenció de la despesa pública que hem portat en els darrers dos/tres anys està, també, donant els seus fruits.

En qualsevol dels casos, si vostè em parla de política industrial jo estaré disposat, doncs, a explicar-li que tenim ben identificats quins són els àmbits estratègics fonamentals en què el país, des d'una perspectiva industrial, pot, d'alguna manera, fonamentar les seves expectatives de recuperació i de fortalesa econòmica: el sector agroalimentari, el sector energètic; sistemes industrials amb una perspectiva àmplia, contemplant aquí, doncs, la metallúrgia, la manufacturació, el tèxtil, les indústries relacionades amb el disseny i amb la moda; tot el que fa referència a la mobilitat sostenible, i, per tant, tot allò que no només es focalitza amb el Mobile World Congress, sinó també amb l'aposta per les *smart cities* i amb l'aposta, també, per les tecnologies, de la qual cosa Catalunya comença a ser un referent; o també amb el comerç electrònic, les indústries de la salut, les indústries basades en l'experiència, i aquí hi entra tot el tema de l'audiovisual, també, i les indústries culturals.

O també li diria i li podria explicar, doncs, tot el projecte que amb el Departament d'Economia i universitats hem coordinat i que presentarem, i ens ha d'emmarcar la política de recerca i de transferència tecnològica, fonamental en el marc del RIS3, d'aquesta estratègia d'especialització intel·ligent en recerca i innovació que Europa impulsa i que ens marcarà els propers set anys, entre el 2014 i el 2020, i per al qual Catalunya està ben situada.

O li parlaria de la política de clústers, de la qual la darrera, d'alguna manera, manifestació explícita ha estat la constitució, fa pocs mesos, de l'important clúster de l'automòbil. Catalunya és un país, una petita regió econòmica en el marc d'Europa, que és referent per a bona part dels analistes, des d'aquesta visió d'especialització, no només territorial sinó sectorial, a on estem guanyant dimensió perquè no només guanya-

rem dimensió empresarial amb fusions i amb adquisicions d'empreses, cosa que també aniria bé, sinó amb aquesta visió de col·laborar i cooperar competint, que ens porta a tenir avui, cada vegada més, doncs, uns clústers, uns ecosistemes industrials amb molta potència i amb molta capacitat, ho repeteixo, de ser competitius en el món.

Li parlaria, també, de la internacionalització, una tasca que comença fa més de vint anys, fins i tot jo diria prop de trenta anys, quan el Govern del president Pujol, aleshores, se'n va a buscar multinacionals al Japó i a l'Est asiàtic. O quan aconseguim, doncs, també col·laborar amb els quatre motors d'Europa. O quan avui constatem, i això és tocar de peus a terra, que l'economia catalana és una de les economies més obertes d'Europa; més del 60 per cent del nostre producte interior brut es mou entre importacions i exportacions. I poques economies hi han avui a Europa que tinguin aquest nivell d'obertura. O..., sé que això a vostè li deu saber greu, li fa por, però avui Catalunya ha aconseguit ja i és el tercer any consecutiu en què venem més al món que en el nostre mercat interior de referència, Catalunya i Espanya.

I això vol dir que les empreses catalanes, que la indústria catalana ha fet un esforç molt important de competitivitat, d'obrir nous mercats i d'estar present al món. I aquest és un programa d'internacionalització, aleshores amb el Copca, ara amb Acció, amb els..., i sé que tampoc li agrada, sí, tenim trenta-quatre centres de promoció de negocis arreu del món, que són molt efectius precisament per facilitar que els nostres empresaris, que les nostres empreses estiguin en condicions de sortir, de guanyar mercats, de buscar operacions industrials i empresarials, d'invertir, i, al mateix temps, també, de captar inversions.

Li parlaria també del programa Reactivació Industrial, amb el mapa de riscos que permanentment actualitza, cada mes, l'àmbit territorial o sectorial en què un centenar, avui, d'empreses importants són seguides, monitoritzades per part del departament, per la Direcció General d'Indústria, i que ens permet, d'alguna manera, estar molt amatents a la situació fràgil d'algunes empreses, algunes de les quals van abandonant aquest programa perquè se'n surten, altres perquè malauradament entren en situacions més difícils.

O li parlaria, també, de la important coordinació que existeix des de fa pocs mesos amb els jutjats mercantils a Catalunya, que ens permet actuar d'una manera molt clara, salvaguardar la continuïtat de les unitats productives, quan malauradament es produeixen concursos de creditors. I aquí tenim programes i protocols innovadors, que estan sent seguits per altres regions i per altres països, on aquesta relació ens permet, d'alguna manera, garantir la continuïtat, salvar moltes empreses en moments de dificultats.

Suposo que també li deu interessar, doncs, recordar que l'Institut Català de Finances els darrers temps ha aconseguit sortir d'una dinàmica interna en què els darrers anys s'havia, d'alguna manera, especialitzat, que era a fer de banc de les inversions públiques, per passar a ser un banc per a la petita i mitjana empresa.

I, en aquest any, més de 500 milions d'euros destinats a petites, mitjanes, microempreses o autònoms, algunes línies de les quals coordinades des del Departament d'Empresa i Ocupació. Per exemple, aquella de 20 milions d'euros destinada a projectes d'inversió que reactivin l'activitat industrial, que millorin la competitivitat de les empreses. Ajudes, també, de més de 5 milions d'euros per a economia social i cooperatives i treball autònom. El projecte de *start-ups* i de xarxa d'acceleradores; ja en tenim tres i comptarem amb cinc ben aviat, i el programa continuarà també impulsant-se arreu del país, per, en definitiva, donar suport en aquest cas a emprenedors i a petites empreses que ja estan començant a sortir de la incubadora inicial.

O el programa de suport als centres de transferència tecnològica, que està donant també els seus fruits i que requerirà nous esforços i nous recursos, però que aquest any també hem incrementat els recursos que hi vam destinar l'any passat. O tot el programa de situar en un mercat..., en què els emprenedors i els inversors, la xarxa d'inversors privats..., i per tant també buscar mecanismes i recursos en el camp del finançament per a les empreses.

O, també, evidentment, doncs, tota la línia, que encara hem d'aprofundir, aquí encara hi hem d'aprofundir i, per tant, no estem en l'òptim desitjat, de simplificació administrativa. Però avui, a Catalunya, un treballador autònom, en vint-i-quatre hores pot estar d'alguna manera acreditat i donat d'alta, o una empresa, una societat limitada, en quaranta-vuit hores, operar. I no em digui que no, perquè vol dir que no ho ha fet, i jo sí que ho he fet i ho he acompanyat, i avui és possible, en quaranta-vuit hores –en quaranta-vuit hores– crear una empresa. Una altra cosa és si necessita una llicència d'activitat o una llicència determinada, en què els processos, que també revisarem, són més complexos.

O li parlaria dels fons d'aval cooperatius amb Avalis, o li parlaria de l'actuació d'Avança, per tal, també, de participar en empreses que estratègicament necessiten suport, o del programa Ara Coop, de promoció de les cooperatives, o, evidentment, de tota la feina que s'està fent, també, en el món de l'economia social.

En qualsevol dels casos, com que vostè ha fet una intervenció de perdigonada –em queda un minut–, dir-li que a Catalunya, amb relació al seu país..., en el que no ha donat cap relació, a Catalunya, quan vostè desagrega les dades d'atur, d'exportació, d'inversió estrangera, del que és la resta d'Espanya, resulta que a Catalunya aquests indicadors són positius, i els darrers quatre mesos o cinc mesos segueixen sent positius. I, com ha dit el president Mas aquest matí, doncs, resulta que, en la creació d'ocupació de la darrera Enquesta de població activa, Catalunya aporta, amb escreix, tota la creació d'ocupació neta que s'ha generat a l'Estat espanyol, perquè, si no fos amb els números i amb les dades de Catalunya, Espanya estaria encara amb dades negatives.

I no devem estar fent, el país en general, i els empresaris i els seus treballadors, i el nivell de concertació, malament els deures quan resulta que prop d'una tercera part de les exportacions de tot l'Estat espanyol

surten de Catalunya. O quan Catalunya està reconeguda, no pel Govern que els parla, sinó per indicadors internacionals, com Ernst & Young –acabo, presidenta– o com el *Financial Times*, que diuen que Catalunya és la regió de l'Europa continental que més inversió estrangera capta. I en aquestes ràtios, imagini's, resulta que Catalunya surt en la primera o en la segona posició, i la següent regió espanyola, Madrid, capital d'estat, surt en la vuitena posició.

Per tant, ho repeteixo, i de tot això en parlarem, perquè m'ha quedat parlar, també, de la pressió fiscal, o d'on pot anar a buscar, vostè, doncs, si els autònoms no saben a on adreçar-se..., que jo diria que els autònoms sí que ho saben, vostè no, vostè no ho vol saber, però els autònoms saben que hi ha una direcció general de treball autònom i una agència de suport a l'emprenedoria que atén empreses, autònoms, cooperatives i que, en definitiva, és, d'alguna manera, la finestra per donar suport a tota la gent emprenedora.

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, senyora presidenta. (*Remor de veus.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula... Senyores diputades, senyors diputats, si us plau... (*Pausa.*) Té la paraula, per un termini màxim de cinc minuts, per a la rèplica, la diputada Arrimadas.

Inés Arrimadas García

Gracias, señora presidenta. Señor Puig, acepto su invitación de ir con usted una semana, pero vamos a ir..., vamos a ir a donde yo le diga, si le parece, que vamos a ir a ver a los autónomos, vamos a ir a ver a los empresarios, vamos a ir a ver a las patronales, vamos a ir a ver a los colegios profesionales. Y le digo una cosa, a ver si usted tiene lo que hay que tener para mantener la chulería que usted me ha mantenido delante de todos estos colectivos. (*Aplaudiments.*) Eso sí que me gustaría verlo, a ver si usted es tan chulo delante de los autónomos como lo es delante de una diputada de Ciudadanos.

Para empezar, ¿los autónomos y los empresarios saben dónde ir? Bueno... (*Algú diu: «Molt arrogant.»*) ¿Saben...? Yo simplemente me pongo en el nivel de lo que me precede. (*Remor de veus.*) Maleducados sabemos ser todos; otra cosa es que se empiece un...

La vicepresidenta primera

Senyora diputada... Senyora diputada, un moment. Si els sembla, restem tots en silenci, que la diputada pugui fer la seva rèplica amb tranquil·litat i que la persona, el conseller, doncs, després pugui respondre tranquil·lament, perquè aquesta és una interpellació entre una diputada i un conseller.

Moltes gràcies.

Inés Arrimadas García

Muchas gracias, señora presidenta. Muy bien, hacemos esta invitación, y nos pasamos una semana escuchando los problemas de los autónomos, escuchando los problemas de los comerciantes que tienen que cerrar sus negocios porque no son capaces de hacer frente a sus deudas, no son capaces de remontar la caída de ventas, etcétera.

Usted hablaba de simplificación administrativa y hablaba de que en cuarenta y ocho horas se podía montar una empresa. Miren, los principales problemas administrativos y burocráticos que tienen las empresas y los autónomos se ubican principalmente en el ámbito municipal, y ustedes, como gobierno de la Generalitat de Catalunya, deberían ser capaces de llegar a un pacto con todos los ayuntamientos para que se produjera una verdadera simplificación administrativa, cosa que ustedes no han hecho, porque hasta que a nivel municipal no se puedan hacer todos los trámites por internet, no se puedan simplificar los trámites administrativos para obtener licencias, los autónomos, los empresarios y los emprendedores seguirán teniendo los mismos problemas que siguen teniendo actualmente.

Usted hablaba de que los autónomos y los empresarios saben dónde ir cuando tienen un problema. Mire, cuando tienen un problema, las personas, cuando tienen un problema de salud, saben dónde tienen que ir, que tienen que ir a un hospital o a un centro de salud de la red pública de salud. Pero cuando un autónomo o una empresa no saben cómo solventar la crisis, no sabe cómo tirar hacia adelante su negocio, no saben dónde ir. Y no saben dónde ir porque en Cataluña no existe un servicio estable, una red estable que dé apoyo a la consolidación de empresas y apoyo a la consolidación del trabajo autónomo. Y ese es uno de los grandes retos que ustedes tienen, uno de los grandes retos que tienen para coordinar todo el sinfín de entidades que se dedican a hacer planes de empresa y se dedican a hacer asesoramientos a los emprendedores pero que luego son incapaces de apoyar a los mismos cuando llevan ya cinco o seis años de vida en sus negocios.

Usted hablaba de su país, mi país... Mire, nosotros estamos en España. Otra cosa es que a usted no le guste, y es muy lícito que a usted no le guste. Pero la realidad hoy, no en Matrix separatista, la realidad, es que hoy estamos en España. Otra cosa es que a usted, cuando vea su carnet de identidad, le entre algo por dentro. Pero la realidad es que esto es Cataluña y esto es España, y hasta que no sea así usted lo que tiene que hacer es no mentir a los ciudadanos y asumir las responsabilidades, que como *conseller* de Empresa i Ocupació de Cataluña tiene usted muchas competencias y muchas responsabilidades. Así que asímalas y no se dedique a pedir más mientras no hace uso de las que ya tiene.

Bien, dentro de quince días, como le decía antes, vamos a presentar una moción desde Ciudadanos que básicamente pretende responder a las reivindicaciones y a las necesidades de los autónomos, de las empresas y de los emprendedores. Irá articulada en cuatro grandes ámbitos.

Uno es la facilidad de crédito para las empresas. Pero no solo el crédito tradicional a través de entidades financieras, sino también para potenciar otras opciones de crédito entre entidades privadas, que también pueden ser una buena solución para muchas personas que no tienen recursos para llevar adelante sus negocios.

El segundo gran ámbito será el de la simplificación administrativa de verdad, incluyendo a las entidades locales, que es precisamente lo que preocupa a los autónomos, a los emprendedores, a las empresas.

Un tercer bloque versará sobre disminuir la presión fiscal. Mientras ustedes sigan con esta tendencia de asfixiar a las familias, a los autónomos y a las empresas y a los emprendedores no saldremos de esta. Y, por cierto, hay otras comunidades autónomas que tienen las mismas competencias que usted, que tienen el mismo déficit, supuesto, fiscal que usted, o más, y que llevan a cabo deducciones fiscales y facilidades de pago para los autónomos que son muy interesantes y que nosotros vamos a proponer en este Parlament.

Y, por último, haremos una serie de medidas para crear en Cataluña un servicio estable y de calidad no solo de favorecer el emprendimiento sino también de favorecer la consolidación de los negocios, de los autónomos y de las pequeñas y medianas empresas.

Creemos que estas son las medidas más necesarias para Cataluña. No podemos seguir viendo cómo tenemos una sangría de autónomos que cierran y de empresas que se van a otros lugares, mientras ustedes siguen poniendo tiritas.

Por tanto, cuando presentemos la moción, pediremos a todos los grupos de esta cámara que voten a favor.

Muchas gracias, señora presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta. Senyora diputada, no, jo no li parlaré de tributs. De totes maneres, de tant en tant miri's pel retrovisor, perquè amb el *desparpajo* amb què vostè parla..., jo no li diré «txuleta», però vostè va sobradeta –sobradeta. Per tant..., el que passa és que no li agrada o no accepta, com de tant en tant, que amb el mateix *desparpajo* li contestin amb una certa veu i contundència. Estudiarem amb molta atenció la moció, i ja li garanteixo que, pel que ha dit, moltes de les coses el Govern de Catalunya ja les està fent; però és que vostè no les coneix. Aquest és el problema, vostè no les coneix. (*Veus de fons.*) Jo ho lamento, sí.

Tenim un programa de Reempresa, col·laborant i coordinat amb algunes patronals, on també estem ajudant a salvar la continuïtat d'empreses, ajudar els emprenedors. Tenim diferents línies de finançament. Tenim oficines obertes en col·laboració amb les cambres de comerç, el que se'n diuen «les oficines de gestió empresarial». Tenim el Canal Empresa avui, telemàtica-

ment, ja, que permet, doncs, d'alguna manera, agilitzar molt els tràmits. Tenim tota una sèrie d'iniciatives. Estem preparant, com els he dit abans, una plataforma d'iniciatives pel que fa a la simplificació administrativa.

I, en qualsevol dels casos, home..., jo el que li he dit és que m'hi acompanyi vostè. Jo, fer de diputat a l'oposició, vaig fer-ho durant set anys; ja sé què és el que fa. Vostè el que no sap encara és què fa un conseller. Per això jo la invitava. Jo no li parlaré d'una setmana teòrica. Doncs, el dilluns amb inversors xinesos; després amb empresaris, emprenedors autònoms, que vostè deia, que porten els seus negocis des de fa més de cinquanta, setanta-cinc o cent anys a Girona; després, d'alguna manera, amb empresaris de Sabadell, amb l'Associació de Grans Empreses de Distribució comercial; després amb empreses de col·locació de treball; després amb centres especials de treball –autònoms, professionals, cooperatives–; encara no ha arribat al dia d'avui, trobada amb el sector de l'automoció i les principals indústries del clúster de l'automoció aquest matí a IESE, amb els sindicats, parlant també, evidentment, amb els gerents dels eixos comercials de Catalunya; després continuarem també amb les empreses de turisme de Girona, amb un simposi que efectuen anualment; abans haurem inaugurat el Centre de Processament de Dades de Hewlett-Packard aquí a Barcelona, haurem visitat una empresa que fa ja més de deu anys que treballa exitosament al Baix Llobregat, o haurem tingut també l'oportunitat d'inaugurar la Fira de Novembre de Vilanova, o de cloure la setèima o vuitena convenció de comerç de Catalunya, també amb empresaris, autònoms –autònoms, que vostè deia–, autònoms, empresaris, empreses familiars, microempreses, al final també, doncs, per acabar el cap de setmana amb una fundació privada al Vallès Oriental que tracten, atenen i, d'alguna manera, ofereixen inserció i atenció a persones amb capacitats diferents al nostre país. Molts empresaris i molts autònoms i molts petits empresaris que, evidentment, en aquests moments al·lunys, molts d'ells, tenen dificultats.

Si dels cinc euros d'impostos que paguem no ens en tornessin només tres, sinó que en tornessin quatre o quatre i mig, aquest país no estaria amb les estreïtes pressupostàries que tenim. Vostè no ho sap perquè no vol saber-ho, però de cada cinc euros d'impostos que vostè paga dos no tornen. I això només passa en aquest país, el país aquest, Catalunya, només passa aquí. I aquest és un dels plantejaments que ens permetria segurament fer moltes més activitats d'inversió, d'estímul fiscal, de tenir la hisenda pròpia que, en definitiva, ens permetria d'alguna manera, doncs, millorar l'atenció a les nostres estructures empresarials.

Ara, dit això, vostè ha acabat abans la primera seva intervenció parlant de la seguretat jurídica. No hi ha ningú més exigent amb la seguretat jurídica que les empreses multinacionals. I les empreses multinacionals a Catalunya hi troben i continuen trobant-hi un element d'atracció i d'interès suprem –suprem. L'any 2012, l'any 2013, els projectes en curs per part d'Acció, els que s'han lligat aquest any 2013 amb els deu primers mesos de l'any, els més de 250 projectes que continuen estant gestionant-se amb empreses de fora de Catalu-

nya per trobar ubicacions, socis industrials o oportunitats... Quan jo li dic que en inversió estrangera, en exportacions, en turisme estranger, Catalunya és referent des d'una perspectiva econòmica no només en aquest entorn d'Espanya, d'això que vostè d'alguna manera, doncs, sempre s'hi fixa però que no acaba de desagregar les dades..., jo li diria que a Catalunya la seguretat jurídica no deu ser tan inquietant quan resulta que continua havent-hi molta inversió, molt interès, moltes visites de fons d'inversió, moltes multinacionals, més de 5.100, que continuen trobant en aquest país, amb la logística, la indústria i el turisme, un entorn de generació de negoci que estic convençut que ens permetrà superar ràpidament, doncs, aquesta situació difícil.

Els indicadors al voltant de l'estabilització de la nostra economia i d'un cert canvi de tendència comencen a ser força evidents, però és evident que tot això no seria possible si no fos per l'esforç continuat que fan els autònoms, els treballadors, els sindicats, les empreses, el teixit productiu, i perquè modestament també el Govern de Catalunya intenta d'alguna manera, doncs, orientar, ajudar, facilitar i generar un entorn per a la creació de negocis, que vol dir per a la generació i la creació de llocs de treball, necessari i suficient perquè tothom pugui trobar en el futur una oportunitat en el mercat laboral.

Moltes gràcies per la seva atenció.

La vicepresidenta primera

El sisè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre la renda mínima d'inserció, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Interpellació

al Govern sobre la renda mínima d'inserció (tram. 300-00098/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Gràcies, senyora presidenta. Senyor conseller, bé, és la segona vegada avui que parlem d'aquest tema, el de la renda mínima. Ho hem fet primer per debatre una proposició i una iniciativa de reforma legislativa, que ja hem dit que nosaltres som partidaris que aquesta reforma legislativa es produeixi en aquesta legislatura, però també hem dit, i ens hi mantenim, que en aquest moment hi han unes necessitats urgents, que és on hem ficat l'accent en la negociació d'aquests pressupostos.

Els pressupostos de 2014, sens dubte, són uns pressupostos que no són els que es mereixen els ciutadans de Catalunya, no són els que voldríem, i esperem, per part nostra almenys, que siguin els darrers d'una etapa autonòmica. Com s'ha dit ara mateix, de cada cinc euros que paguen els catalans, dos no tornen. Nosaltres, els catalans, l'any 2012 vàrem pagar 67.000 milions d'euros en impostos –67.000–, amb tot tipus de contribució pública. D'aquests, només 1.900 els recaptava la

Generalitat, i, per tant, no només tenim un problema d'espòli fiscal, sinó que també tenim un greu problema de tresoreria. I només a l'entorn de 29.000 són els que gestionarà la Generalitat. Per tant, aquest espòli invariable de 16.000, del 8 i mig per cent del PIB, és un condicionant important.

I això ens passa en un moment de moltes necessitats: 830.000 persones a l'atur segons l'EPA, 633.000 segons l'atur registrat; 220.000 famílies amb tots els membres a l'atur; més de 100.000 famílies sense cap ingrés. I unes dificultats que, atesa la durada de la crisi, en alguns aspectes, en el que abordarem avui, en el de la renda mínima, es van agreujant. Els aturats de més de dos anys han passat a ser, el tercer trimestre de 2012, 257.000 i a ser 284.000 el tercer trimestre de 2013, segons l'EPA; és a dir, un increment del 10,3 per cent el nombre d'aturats que fa més de dos anys que estan a l'atur. Un increment que és veritat que en la variació trimestral del darrer any no és un increment, és un decrement –hi ha hagut el darrer trimestre un decrement dels aturats de llarga durada–, i en el que portem de 2013 un petitíssim –petitíssim– també decrement del 0,25 per cent. Per tant, és veritat que hi han algunes coses que almenys comencen a canviar de tendència, però això no treu que aquest any tinguem exactament 26.000 persones més que fa més de dos anys que són a l'atur. I això vol dir caiguda dels índexs de cobertura, això vol dir que la cobertura de les prestacions de caràcter contributiu laboral estan caient. Concretament, ara estem al 62 per cent de cobertura; fa un mes, al 64 per cent: quasi més de dos punts només en un mes.

En aquest context, hem fet uns pressupostos molt difícils, els de la situació de més ofec econòmic per part de la Generalitat, sota quatre pilars: que no hi hagi noves retallades, que hi hagi el màxim de despesa social dins aquest estret marge de maniobra, que hi hagin elements de recuperació econòmica –seria part d'una altra interpellació però sí del mateix conseller–, un esforç important també a augmentar el crèdit a la gent que té empena, a la gent que té idees per crear negocis, i per pagar tot això amb una fiscalitat que demani un esforç a qui més té i que es prioritzi la despesa amb qui més dificultats passa.

Tenim, doncs, un esforç important el 2014 en aquests pressupostos en les persones més desfavorides. Hem prioritzat les beques menjador, un nou programa contra la pobresa infantil, el suport a les famílies en matèria d'habitatges i, d'una forma especialment important, la renda mínima d'inserció. Cal, doncs, que no vegem aquest increment en la renda mínima com una relaxació en com gestionar-la, tot al contrari: cal que parlem a fons de com gestionarem aquest increment, de quins criteris s'empraran –i això és el que m'agradaria que em contestés en el seu torn, senyor conseller–, de quines són les accions que es prioritzaran i, a banda d'aquest increment de despesa, de quines millores d'eficiència farem, perquè, malgrat l'increment de pressupostos, hem de ser conscients que queda molt per fer i molt on arribar.

Nosaltres ens voldríem plantejar alguns objectius amb aquesta millora pressupostària, i els volem debatre

amb vostès i, en tot cas, plantejar-los a la moció del següent Ple.

El primer és fer net a les llistes d'espera. Creiem que amb aquest increment pressupostari podem intentar-ho i podem assolir-ho. Venim d'una situació molt complicada, per motius socials, també per un canvi de prioritats que es va fer en una etapa anterior i que no hem vingut aquí a remenar, però que sí que és veritat que ens ha deixat en una situació de gent que ha sortit de les llistes i de gent que està en les llistes amb la prestació concedida però no efectiva, amb llargues cues d'esperes, amb expedients aturats, amb una desincentivació també dels professionals, atesa aquesta cua i aquesta situació, i dels usuaris, a vegades, a entrar en llocs de treball, a entrar en la inserció laboral, perquè acceptar una feina de dos, tres, quatre mesos podia voler dir sortir d'un dret que es té assegurat durant un període d'un màxim de seixanta mesos, i, per tant, actua aquest element com un desincentiu, a vegades, a la inserció laboral. Amb un problema també del límit dels seixanta mesos; problema que hem intentat abordar amb un programa de foment de l'ocupació, de treball i formació, però un problema, certament.

La segona qüestió que ens agradaria és que abordéssim la qüestió d'endregar el mapa de les prestacions, gestionar les prestacions que tenim millor, per evitar fer anar els usuaris a trenta cues diferents, per evitar el solapament de cobertures entre prestacions de la mateixa Generalitat, però també de la Generalitat i d'altres administracions. Una trentena de prestacions de l'Estat, gairebé trenta també de la Generalitat, algunes més puntuals –però també importants– d'ajuntaments, requereixen que cada euro que gastem en aquesta matèria el gastem ben gastat, posant davant qui més ho necessita. Per tant, aquí hi ha una feina d'endrega, de com es gestiona, que creiem que és important que es faci. Per això demanem que hi hagi informació sobre aquesta qüestió, reflexió sobre aquesta qüestió i solucions, sobretot solucions.

Un tercer element que volem posar damunt de la taula és l'orientació al treball davant de tot; no hi ha millor política social que l'ocupació. I és veritat que anem a una societat en què l'increment de productivitat i l'obertura de la nostra economia fan que cada vegada hi hagi més persones actives amb menys capacitat de seguir el ritme o de seguir la posició en una economia d'aquestes característiques. Continuaran havent-hi sempre, o durant molt de temps, una part de llocs de treball no qualificats, però també continua existint una gran part de població que els costa enganxar el tren del món del treball. Tot i així, no renunciem a la plena ocupació o a la plena activitat, no hi renunciem. Potser algunes persones en el futur no treballaran exactament en l'àmbit productiu, però potser treballaran en empreses d'inserció o potser treballaran en feines que tindran retorn social, i és per això que en aquesta política d'orientació al treball davant de tot nosaltres demanem que hi hagi una bona coordinació entre els dos consellers que avui precisament estan en aquest debat –li agraïxo també a la senyora Munté que estigui seguint-lo–, que hi hagi una bona coordinació, perquè no existeixen persones amb una problemàtica laboral pu-

ra ni persones amb una problemàtica social pura: tots som susceptibles de tenir una problemàtica laboral en aquesta situació i a tots aquesta problemàtica laboral se'ns pot derivar en una problemàtica social. Per tant, ha d'haver-hi un continuïum, una acció coordinada entre els dos àmbits de treball de les dues conselleries, en què al nostre entendre hem de començar sempre per la inserció laboral; si no es pot, inserció laboral amb una mica d'ajuda; si no es pot, amb una mica més d'ajuda, i si no es pot, pla d'ocupació o treball subvencionat en primer terme.

L'ocupació és el primer objectiu que tenim, però no sempre ens en sortim, i és per això que insistim en aquesta visió que comença pel treball, que la porta d'entrada està al SOC, i d'aquí anem a d'altres formes. Necessitem millorar la inserció laboral; això és el que volem posar davant de tot. Ens agradaria saber quines mesures tenen pensades d'orientació i d'inserció, d'orientació i inserció en l'empresa d'inserció, d'aquests perfils, de gent que està cobrant avui la PIRMI, i quines altres mesures podem tenir, per exemple, les que vam aprovar en la Moció 22/X en aquest Parlament, referides a un pla per a les persones que estan al final del cobrament de la PIRMI i que tinguin, doncs, una experiència de formació i de treball. Volem saber com està aquest programa, si està a punt de posar-se en marxa o si complirem la moció perquè es posi en marxa abans d'aquest 2013 –és el que deia la moció que vam aprovar el mes de maig, i esperem que així sigui–, i, en tot cas, volem també que quan aquest programa hagi acabat la seva primera fase es repeteixi i segueixi endavant.

En definitiva, tenim l'oportunitat d'atendre més persones, de fer net a la cua; de millorar en eficiència; d'orientar-nos al treball, de les actuacions, de forma coordinada dins de la Generalitat, però també entre administracions, i d'orientar cap al món del treball aquelles persones que estan en una situació difícil, en una situació d'exclusió. Són totes aquestes, les qüestions que li volem plantejar, senyor conseller. Creiem que tenim una oportunitat, que l'hem d'aprofitar. Sabem que és l'any amb més dificultat financera, però és molt necessari que aquest any les persones que reben renda mínima d'inserció tinguin al seu abast aquests programes d'acompanyament que els aproximïn al món del treball.

La vicepresidenta primera

Per a la resposta del conseller té la paraula, per un termini màxim de deu minuts, el conseller d'Empresa i Ocupació.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Moltes gràcies, presidenta; moltes gràcies, diputat. La seva intervenció –i em permetrà trenta segons inicials– em permet, d'alguna manera, reafirmar el compromís del Govern de Catalunya, de la força política que li dona suport, Convergència i Unió, amb aquest projecte, amb aquest programa, amb aquest model de societat inclusiva que des de jo diria que la recuperació de la democràcia i les nostres institucions va ser,

ha estat i continuarà sent, crec, sincerament, una de les prioritats de qualsevol govern del país: fer de Catalunya un sol poble.

Dic això perquè un es comença a adonar que porta ja una certa trajectòria en la política. L'any 90 naixia el PIRMI, el Programa interdepartamental de la renda mínima d'inserció, i en aquells moments, modestament, formava part del Departament de Benestar Social, amb el conseller Comas, i vaig col·laborar com a director general, primer, i secretari general, després, en la implementació d'aquest programa que després, l'any 97, esdevé llei i, per tant, s'estructura també ja com un dret subjectiu i finalment, doncs, es transforma en aquesta renda mínima d'inserció que requereix ajustos i que estic d'acord, senyor diputat, que és un procés, és un recurs que pot ser millorable –i no només parlo des d'una perspectiva econòmica.

Ens proposem en aquest sentit, des del Govern, orientar –i, si em permet, les sintetitzaré en vuit eixos– les reformes necessàries, tant des d'un punt de vista de recursos com des d'un punt de vista d'entorn i de norma, per millorar l'atenció als nostres ciutadans, sobretot aquells, evidentment, més desvalguts, que és a qui s'orienta aquest recurs.

En primer lloc, la millora normativa de la llei. Crec que fa falta una adequació de la llei i que aquesta legislatura ha de veure una nova llei de la renda mínima d'inserció que adequi el programa, d'una banda, als nous requeriments de l'entorn socioeconòmic en què ens trobem i que, a més posí, l'accent en les actuacions i mesures d'àmbit, com vostè deia, sociolaboral. Però les hem de repensar, millorar-les i en alguns casos, fins i tot, m'atreveixo a dir, fer-les efectives de veritat. Perquè aquests itineraris individualitzats, aquest esforç en els recursos adequats perquè cada persona pugui trobar, més enllà de les necessitats laborals –que també són evidents i que estic d'acord que és el principal entroncament cap a la integració de les persones en la comunitat, que és la feina–, hem de tenir molt present que aquest és un recurs que s'orienta, d'alguna manera, a aquelles persones, famílies, aquelles situacions de major desestructuració també social i d'altres factors que no són el de l'estricta dinàmica del mercat de treball. És aquesta, la singularitat, i és aquesta també la que jo entenc que té una vocació de no-universalitat i de renda bàsica garantida, que, d'altra banda, li haig de dir –tindrem temps per discutir-ho– que només n'he sabut trobar elements de referència a Alaska, al Canadà per als de més de seixanta-cinc anys, o al Brasil, però sense que hagin pogut pressupostàriament estendre-la d'una manera universal.

En el que sí que estic d'acord amb aquesta millora de la llei és que hauríem de donar com a mínim –com a mínim– el mateix valor a la qualitat dels programes i a les mesures de reinserció que a la mateixa renda en si. Un dels excessos que crec que entre tots, des d'una perspectiva conceptual, hem tingut és que hem donat més importància a la renda que no pas als processos, als programes, a les mesures de reinserció i, en definitiva, al seguiment de cada persona i de cada família. Per tant, la reforma d'aquesta llei perseguirà l'objectiu de millorar, ampliar i renovar el paquet de mesu-

res, la metodologia d'actuació, de donar nous recursos als professionals que intervenen en la seva implementació i el seu seguiment. I en aquest sentit crec que hauré d'intensificar la col·laboració dels agents socials i econòmics en el programa; valorar bé la subsidiarietat d'aquesta prestació respecte a la resta de prestacions públiques; canvis en els requisits d'accés; que la prestació sigui modular i més simplificada amb relació als processos actuals de complements i d'ajuts; que la participació i la implicació absoluta dels diferents departaments en faci, doncs, una actuació absolutament transversal i integrada; que els òrgans gestors siguin els serveis socials i el servei públic d'ocupació, i que hi hagin també obligacions per a aquells ciutadans, doncs, que siguin recentment incorporats a la nostra comunitat, per als nous ciutadans, en aquest sentit, de mantenir-se com a demandants d'ocupació al llarg de tot el programa, però també d'accedir a altres nivells de capacitat, de formació i de coneixement del país, entre d'altres, de la seva llengua.

Estem treballant ja –segon eix– en un nou model de gestió de la renda mínima. Estem treballant, amb uns esforços molt importants des d'un punt de vista de recursos econòmics i de suport tecnològic, en un nou model de gestió que ens permeti una major rapidesa en l'anàlisi dels requisits dels beneficiaris, que es guanyi més interoperabilitat i, per tant, informació compartida entre els agents locals i els departaments, i que puguem disposar, ho repeteixo, d'aquesta nova eina, que ens donarà un coneixement més profund del programa, una millor avaluació, una millor implicació de tots els agents i un millor seguiment de cada situació. Aquesta aplicació, aquest nou model de gestió, estic convençut que a mitjans de l'any 2014 estarà ja operatiu, s'hi està treballant intensament, i ens permetrà, ho repeteixo..., i ja li avanço que és la més gran inversió en tecnologies d'informació que el departament assumeix durant el 2013 i durant el 2014.

Tercer –ho ha comentat vostè, però hi vull insistir–, el Govern, en els pressupostos d'aquest any, destinarà més de 43 milions d'increment a la renda mínima: passarem d'uns 130 milions d'euros, que serà la nòmina gastada al llarg d'aquest any 2013, a un entorn pressupostari de 173 milions; vull recordar que el màxim històric es va situar l'any 2011 en 170 milions de rendes. Per tant, un punt d'inflexió important, la major dotació de la història en el programa, que supera el nivell de l'any 2011. Incrementarem la nòmina, però al mateix temps també, d'alguna manera, una vegada feta l'experiència pilot dels diferents plans d'inserció social d'aquest 2013, que després detallaré, ens permetrà, d'alguna manera també, mantenir aquest nivell d'aportació de rendes al llarg de tot l'any, i també plantejar quina revisió i quina entrada i sortida som capaços de garantir. I en aquest sentit, doncs, nous itineraris d'inserció laboral per a una part d'aquest col·lectiu.

Quart eix, i aquesta també és una novetat que no té recull pressupostari el 2014, perquè ho farem aquest mes: els mesos de novembre i de desembre, amb un esforç també important des d'un punt de vista econòmic, destinarem prop de 2.800.000 euros, quasi 3 milions, a incorporar en nòmina nous expedients de la ren-

da mínima. Per tant, amb un esforç que també s'ha fet complementàriament, en aquest cas, per l'àmbit dels centres especials de treball, per a les persones amb capacitats diferents, destinarem prop de 3 milions d'euros per introduir en el sistema més de 3.800 expedients que avui estaven pendents –són tots els que estaven pendents– d'entrar en el circuit de nòmina. I, en definitiva, això permetrà, doncs, pràcticament posar-nos al dia de la llista d'espera de totes les resolucions positives que el Programa de la renda mínima tenia. Per tant, aquest mes de novembre ja s'incorporaran en nòmina, amb prestacions, més de 3.870 nous expedients en els 23.000 avui, ja, beneficiaris..., perdó, titulars de la prestació vigent.

En cinquè lloc, vostè ho insinuava i ja n'hem parlat, però això ho posarem en marxa –si no n'ha sortit la convocatòria, està ja a punt de ser efectiva–, els nous plans d'inserció del Servei d'Ocupació a destinataris de la renda mínima. Ja hem comentat amb els diferents agents econòmics i socials, en aquest cas, doncs, amb els sindicats d'una manera concreta, que volem posar l'accent en mesures que persegueixin la inserció laboral d'una part, d'un contingent dels titulars beneficiaris de la renda mínima. Aquests seran uns plans d'inserció específics per a destinataris, per a titulars que tinguin càrregues familiars, que tinguin determinades condicions que els facin, d'alguna manera, ser prioritaris en aquests programes, que tindran uns contractes de sis mesos i en els quals això generarà, òbviament, doncs, una capacitat o un dret a subsidi de prestació d'atur posterior, si és que no s'incorporen d'una manera fefaent en el mercat laboral. Aquesta mesura ens permetrà alliberar pressupost, es destinarà a entrar nous expedients; al mateix temps aquest contingent, doncs, entrarà en una dinàmica durant un temps de contracte o de prestació d'atur, i el compromís és que el retorn al Programa de la renda mínima per a aquells que un cop esgotin el subsidi subsegüent i no hagin aconseguit la inserció laboral..., doncs, tindran també prioritat de reincorporació.

Sisè punt. Crec que hi ha algun aspecte que hem de revisar també en els criteris de prioritització d'entrada en renda, en nòmina. Aquesta és una revisió de l'acord de l'any 2012, en el sentit d'evitar algunes polaritzacions excessives en la puntuació de determinades condicions, que el que perseguirà serà una millor prioritització de les persones que restin pendents, si és el cas, d'entrar en el programa, per tant, d'assegurar la màxima cobertura possible.

Estem –setè– estudiant aquesta continuïtat de la renda a partir dels seixanta mesos en aquells casos que, com ja diuen l'acord i la llei, superin els seixanta anys, i, per tant, en aquest sentit, doncs, se'ls donarà continuïtat. I també estudiarem les situacions de necessitat, amb informes, evidentment, dels serveis socials de les administracions locals, per valorar la possibilitat de la continuïtat en determinats casos i, per tant, que no en quedin exclosos automàticament en el venciment d'aquest cicle de cinc anys.

I vuitè, potenciarem el paper de les empreses d'inserció, perquè són la interfície que ens permet ser molt més eficaços i molt efectius a l'hora de dibuixar, d'aconseguir el trànsit i la inserció laboral d'aquestes persones

amb risc d'exclusió cap a l'empresa ordinària, que és l'objectiu últim, a través, doncs, de la seva contractació, de formació, d'orientació, i, en definitiva, amb el gruix de prop de seixanta empreses d'inserció que hi han a Catalunya, que donen feina avui a més de 1.800 persones i que el 25 per cent són precisament titulars i beneficiàries de la renda mínima.

En definitiva, totes aquestes línies van orientades a no només, d'alguna manera, gestionar bé aquest increment de pressupost, a millorar els sistemes de gestió, d'informació, de la fiscalització i la transparència, a millorar la implicació i la coordinació entre els diferents agents implicats, els professionals, Administració local, Administració de la Generalitat...

La vicepresidenta primera

Conseller...

El conseller d'Empresa i Ocupació

...departaments –acabo, presidenta–, i aquest programa de polítiques actives i d'integració i inserció laboral que des del Servei d'Ocupació s'iniciarà d'una manera pionera al llarg d'aquest any.

Moltes gràcies, senyor diputat; moltes gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Oriol Amorós.

Oriol Amorós i March

Bé. En aquesta segona part volíem ja prefigurar una mica per on anirà la nostra petició. És una petició, doncs, que aquests dies n'hem estat parlant a bastament amb vostès, sobretot en el marc de la negociació pressupostària, però també en la definició de la seva utilització, i vostè ja ha marcat algunes d'aquestes línies que compartim. El que sí que voldríem, afegir-hi alguns comentaris.

Que la llei necessita ser reformada, doncs, és una cosa en què, pel que vostè ha dit, veig que estem d'acord i que, per tant, aquesta és una necessitat, un debat d'una llei que ja té molts anys i que certament s'ha de reformar. Que en aquesta reforma haurem de parlar de quins requeriments es posen, i que en aquesta reforma també nosaltres creiem que hi hem d'anar posant un horitzó de recuperació de la universalitat en funció dels requeriments.

És evident que aquí es poden fer jocs malabars, que no seria el que hauríem de fer. Perquè..., és a dir, es posen, sí, clar, uns requeriments molt, molt, molt restrictius, i dir que això és universal i atendre menys gent; o es poden ficar uns requeriments molt amplis, aleshores no s'hi arriba per pressupost, i abandonar la universalitat. Per tant, és un debat en què va molt lligada una pota amb l'altra: depèn quin sigui el nivell de requeriments, a nosaltres ens semblarà suficient aquest accés a la universalitat, i depèn quin sigui, no.

Que ens hem de replantejar les actuacions vinculades al programa, em sembla una obligació. Qualsevol que parli amb persones que facin..., amb entitats o persones que tractin..., em sembla que és una necessitat evident. És una necessitat evident perquè, sobretot en la situació de col·lapse en què hem viscut els darrers anys, doncs, hi ha hagut una part important d'abandó de les mesures de caràcter sociolaboral, de caràcter formatiu, de caràcter d'inserció. I és un abandó en part provocat, doncs, per aquesta situació d'una demanda no atesa o una demanda superior a les disponibilitats pressupostàries, i també a vegades provocada per una falta d'adequació de les mesures proposades o no una suficient bona coordinació. Per tant, aquí ha d'haver-hi un debat sobre les mesures que són més útils, sobre els nous perfils de pobresa, i aquest debat ha de ser participat amb els ajuntaments, lògicament –i, per tant, quan fa menció dels serveis socials bàsics, doncs, estem parlant dels ajuntaments–, amb la Generalitat i amb les entitats, sobretot amb aquelles que tenen un valor afegit, un coneixement especialitzat en molts àmbits de col·lectius d'una especial dificultat d'inserció.

Per tant, aquest sector necessita un pla d'abordatge, a curt termini, de mesures ràpides, que ens hi posem aviat, i celebri, per tant, doncs, que puguem comprometre'ns a acabar amb les llistes d'espera aquest mateix 2013. I també hem de ser conscients que el desbloqueig d'aquesta situació generarà una nova demanda, que no és una demanda inventada, sinó que és una demanda de necessitat social que ara mateix no confia en el sistema i que passarà a confiar-hi, i que, per tant, ens apareixeran noves llistes; d'això també n'hem de ser conscients. Però és important aquest compromís de curt termini, acabar amb aquestes llistes, i, per tant, plantejar noves actuacions de cara al proper any.

Hauem de parlar de quines complementarietats i subsidiarietats entre les diferents rendes que hi ha; per tant, s'ha d'endregar el mapa, i, per tant, la reforma legislativa pot tenir un element de complexitat. S'ha d'endregar el mapa. S'ha de veure què coincideix, què no coincideix, què és el més... Per tant, ha d'haver-hi una implicació dels diferents departaments. Ja, com a mínim, així, de cap compto quatre o cinc departaments que tenen prestacions econòmiques. I, per tant, aquí hi haurà d'haver una implicació i una visió més àmplia que dos departaments, si no són quatre o cinc. I hi han portes d'entrada que s'han de coordinar, com el Servei d'Ocupació. Per tant, això s'ha de tenir en compte en la llei de reforma del Servei d'Ocupació que s'està fent en aquest moment, i els serveis socials bàsics. I aquest continu que, per nosaltres, comença pel món del treball i, en la mesura que aquest no sigui possible, anar baixant.

Però, sobretot, en inserció, ens sembla que l'expectativa sobre l'usuari i sobre les seves possibilitats és un element molt important. I, per tant, posar al davant la possibilitat de treballar per a qualsevol persona, i sabem que per a uns serà més fàcil i per a uns més difícil, i en els que sigui més difícil, doncs, haurem de desenvolupar tot el món de les empreses d'inserció. I aquí creiem que tenim molt coneixement adquirit, per exemple, en l'àmbit de la discapacitat, que no ha arribat al mateix nivell d'aprofundiment i desenvolupament d'un sector

d'empresa d'inserció amb les persones d'exclusió social, que també hi ha camí fet, evidentment –que també hi ha camí fet–, però sí que tenim molt a aprendre, moltes experiències fetes de modalitats d'empresa amb responsabilitat social, de modalitats d'empresa d'inserció, de centres especials de treball en l'àmbit de la discapacitat que molt d'aquest coneixement es pot traslladar també a l'àmbit de l'exclusió social.

I aquí caldrà... –i en això esperem que ens hi ajudi el Partit Popular, que avui en el debat de renda mínima ha demostrat tenir una gran sensibilitat social–, caldrà l'ajut en el tractament de les contribucions a la Seguretat Social que té en aquest altre sector, perquè evidentment aquest és un element clau: si hi ha aquest ajut, doncs, podrem fer-ho.

Per tant, en síntesi, gastem més aquest any, sobretot, gastem millor; resollem les cues; resollem l'embús, i plantegem-nos, a mitjà termini, objectius més ambiciosos.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

És la paraula del conseller per a la rèplica.

El conseller d'Empresa i Ocupació

Gràcies, presidenta. I, agraint la seva indulgència en la intervenció anterior, doncs, no consumiré els cinc minuts. Només per reafirmar, en tot cas, doncs, aquesta visió que jo diria que, d'una manera no total, però bastant generalitzada compartim amb el diputat, i, en aquest cas, doncs, evidentment amb el Grup d'Esquerra Republicana, crec que estem davant d'una necessitat que l'hem de convertir en oportunitat: no només –no només– destinarem el 30 per cent més de pressupost a la renda mínima d'inserció a l'any 2014, no només.

Impulsarem una nova llei, una nova llei que, evidentment, ha de respondre a aquest nou entorn en què, d'una manera inexorable, doncs, la societat catalana es troba després d'una crisi que, si tot es consolida, sembla, doncs, com si estigués arribant a la seva fi, malgrat que els efectes de la crisi perduraran durant molt temps; a pesar que la caiguda deixi, d'alguna manera, de ser constant i, d'alguna manera, incontrolada, sembla que estem tocant fons, sembla que comencen a haver-hi elements que permeten pensar que l'economia no continuarà en una línia ascendent, però el que és evident és que les conseqüències, malgrat que comencem a créixer encara que serà prudentment i lentament, continuaran sent dures. Per tant, la revisió de la renda mínim s'ha d'inscriure també en aquest context en què continuarem trobant-nos durant uns anys.

Destinarem, per tant, més recursos a l'any 2014. Destinarem més recursos aquest any 2013. Novembre i desembre, com hem dit, diputat, desencallarem ja els més de 3.870 expedients que estaven en proposta de resolució favorable, en resolució positiva, pendent de les disponibilitats pressupostàries. Fem un esforç, ens avançem ja, i, per tant, aquest mes de novembre, més de 3.870–1.200 eren de revisió de prestacions, 2.600 apro-

ximadament eren, doncs, de nous expedients, de nous titulars, de nous beneficiaris.

Estem treballant en un nou model de gestió. Hem de millorar la concertació, la coordinació, la visió transversal, no només a dins el Govern, sinó amb les administracions, i també amb el sector privat de l'economia social, que també hi té un paper molt important.

Impulsarem els plans d'ocupació, per primera vegada, des del Servei d'Ocupació, que ens permetrà que un determinat contingent proper a les mil persones entri en una dinàmica d'inserció laboral i, al mateix temps també, doncs, compensi i alliberi vasos comunicants, l'entrada de nous expedients, en la mesura que hi hagin nous sol·licitants.

Estudiarem la situació i la problemàtica de les persones que exhaureixen el cicle teòricament i inicialment previst de seixanta mesos i treballarem d'una manera més intensa amb les empreses d'inserció.

Crec, sincerament, que..., sap greu no veure alguna de les diputades que en la proposició de llei anterior, doncs, han parlat de rebentar la renda o d'immobilisme..., doncs, ja ho veuen, el dia a dia demostra que el Govern es mou i que el Grup d'Esquerra Republicana li dona suport i que tindrem més persones ateses per aquest programa, que fa més de vint-i-tres anys que funciona i que va ser un compromís del, aleshores, Govern de Convergència i Unió i que avui continua sent un compromís de tot el país.

Moltes gràcies, senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Gràcies.

Interpellació

al Govern sobre el projecte Castor
d'emmagatzematge de gas
(tram. 300-00099/10)

El setè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre el projecte Castor d'emmagatzematge de gas, presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds-Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula, per exposar la interpellació, la diputada Hortènsia Grau. Quan vulgui, diputada.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades, la interpellació d'avui té per objectiu que aquest Parlament pugui aprovar una moció, esperem que sigui unànime, que sol·liciti al Govern de l'Estat el tancament definitiu, desmantellament del projecte magatzem de gas Castor, i tot això sense que la ciutadania hàgim de pagar la festa.

I per què la Generalitat s'hi ha d'implicar? Miri, s'hi ha d'implicar perquè és part interessada en l'expedient. Perquè els recordo que el projecte Castor, tot i que la planta de terra estigui situada al terme municipal de Vinaròs, resulta que està més a prop d'Alcanar i d'Ulldecona que de Vinaròs. I perquè, a més, el ma-

gatzem que està en el mar també està a les coordenades més a prop de Catalunya. Però també perquè els diferents ajuntaments del territori, com Tortosa o la Sènia, han aprovat mocions en aquest sentit. Perquè la Plataforma en Defensa de les Terres del Sènia ha enviat una carta a tots els grups parlamentaris sol·licitant, demanant-nos que, en tant que representants legítims del poble de Catalunya, féssim aquest pronunciament, perquè ho han fet les Corts Valencianes i, sobretot, perquè és el que esperen que fem la gent que viu al territori i que ha viscut amb angoixa durant aquest mes de setembre la successió de terratrèmols, sense saber si així podia posar en risc les seves vides i tots els béns materials i naturals.

Perquè el Castor s'ha de tancar. Per molt que llegissin que l'empresa defensa que la injecció de gas potser l'únic que ha fet..., no té a veure relació directa i només ha incrementat el risc sísmic... Això, ho sabem, no és cert. Els informes de l'Institut Geològic Nacional que es faran públics la setmana que ve ja van per aquí. Ho reconeixia el mateix ministre Soria en la compareixença que va fer al Congrés a començaments d'octubre. Ho sabia l'Observatori de l'Ebre, però és que, fins i tot, ho sabia l'empresa Shell, que va estar explotant el pou i que ja va deixar escrit que quedaven restes de petroli brut i que podia donar-se, pel tipus de terreny, si s'injectava gas, aquest tipus d'activitat sísmica.

Per tant, s'ha de tancar per seguretat, però, sobretot, s'ha de tancar perquè és un projecte insostenible, econòmicament i ecològicament, i, sobretot, innecessari. I no ho dic jo, ho diu el ministre Soria en la compareixença. És un projecte innecessari perquè hi ha una *sobrecapacidad de infraestructuras gasistas*, perquè, quan es va programar i es va posar com a urgent i prioritari, es comptava..., era l'època del *boom*, del *pelotazo*, igual que es van promocionar moltes altres infraestructures que avui no necessitem. Però és que, llavors, Espanya ja estava connectada pel gasoducte amb Marroc i, ara, a més, des del 2011, està connectada a Algèria.

Per què és insostenible ecològicament? Mirin, des del punt de vista ecològic, no hi aprofundiré, perquè penso que hi ha un informe molt bo i hi han informes de l'Audiència Nacional, que els en recomano la lectura, en què explica el perquè. Però sí dir, i cal recalcar, que afortunadament, el 2007, 2008, hi havien uns maleïts ecologistes, que estaven en el Govern de la Generalitat, que van exigir tota una sèrie de requeriments i això... Uns requeriments que, posteriorment, hem vist que, quan l'empresa decideix instal·lar-se a Vinaròs, no compleix, incompleix fins al punt que, avui dia, el permís ambiental està anul·lat per una sentència de l'Audiència Nacional. És a dir, la resolució del Ministerio de Medio Ambiente, del 2009, de no fer estudi d'impacte ambiental del gasoducte, perquè aquí l'estratègia era, el que és un projecte, trossejar-lo per anar-nos poder saltant la normativa. Doncs, això està corregut, per no parlar de la manca de rigor, seriositat, de l'estudi d'impacte ambiental presentat per l'empresa i aprovat, en què, a més, deien que quedava fora de l'àmbit de prevenció d'accidents greus, que no hi havia pla d'emergències... En una empresa considerada po-

tencialment contaminant, sense pla de gestió de residus, una empresa que tenia previst generar deu tones.

Però, a part de tot això, ecològic, és insostenible econòmicament. Per què? Perquè, miri, pel que fa a la seva insostenibilitat econòmica, aquest cas ja es coneix com el «Castorgate». El «Castorgate» perquè és un «pelotasso» econòmic, és un forat negre per als comptes del sector gasista, un projecte que ha triplicat els costos: dels 510 milions inicials a 1.700 milions, xifra que va dir el Ministeri d'Indústria; uns costos d'una infraestructura que, si entrés en funcionament, els recordo que hauríem de pagar tots i totes en concepte de costos regulats en el rebut del gas, i que això ens podria suposar fins a un 8 per cent més de peatges en aquest rebut.

Fins i tot, la Comisión Nacional de Energía ja qüestionava la gestió d'aquest projecte. Perquè deia, ho denunciava, que hi havia hagut partides adjudicades a dit, que podien suposar costos addicionals al sistema. I denunciava que, amb aquest projecte, es comprometia l'interès general, en la mesura que el preu final es traslladava al consumidor. És a dir, va arribar un punt en què, fins i tot el Consell de Ministres, el 2012, va haver de fixar el màxim del cost reconegut en 1.272 milions perquè no continués pujant el cost indefinidament.

Però és que, a part, el que ja és d'escàndol és que en el Reial decret del 2008 en què se'ls dona la concessió d'explotació, s'hi inclou una clàusula, la famosa clàusula 14, en què diu que, si no es posa en marxa el projecte Castor per al que sigui, es pagarà el valor net, però, si no es posa en marxa perquè hi ha hagut una actuació imprudent o dolosa o una negligència de l'empresa, també se'ls pagarà, no tot el valor, sinó un valor residual. És a dir, això és un escàndol: és l'expressió jurídica de «si guanyo, per a mi; si perdo, socialitzem les pèrdues». És a dir, el somni de qualsevol empresari, al Florentino li va tocar al loteria.

El ministre Soria, fins i tot, va intentar suprimir aquesta clàusula, però, amb una sentència del 14 d'octubre, el Tribunal Suprem li diu que no. Però el Tribunal ens deixa una porta oberta, i el Tribunal diu que, en definitiva, si es veu, si es concreta la causa per la qual no s'ha pogut obrir ni començar aquesta activitat, no s'haurà de pagar aquesta quantitat. Per tant, ens hem d'agafar en això, en poder demostrar que hi ha hagut incompliments, que hi ha hagut responsabilitats polítiques, tècniques per no haver de pagar a l'empresa. Per tant, aquesta és la demanda.

I és això el que hem de demanar al Govern de l'Estat: que demani responsabilitats tècniques i polítiques, tant per les qüestions ambientals com per les qüestions econòmiques, i que es demostrï, perquè no hagi de tornar a pagar la ciutadania. És a dir que nosaltres no només volem l'aturada, jo crec que l'aturada la vol, fins i tot, el sector gasista, perquè el sector gasista sap que si es posa en marxa aquesta planta haurà de pagar, haurà d'incrementar els costos. Però és que nosaltres volem l'aturada i el desmantellament. És a dir, aquestes grans operacions, com la que ha fet el Florentino, no es poden tornar a donar. ACS coordina un projecte que el finança amb deute. Ell no hi posa: primer, préstec de dinou bancs –per descomptat que hi ha «la Caixa» pel

mig–; després, bons del Banc Europeu d'Inversions, i, a més, té pactada la seva sortida mitjançant la venda de la meitat de la seva participació a Enagás, a una empresa semipública; és a dir que si el projecte fracassa ho acaba pagant l'Estat.

I, tercera demanda, pel que fa al Banc Europeu d'Inversions: cal exigir també responsabilitats a Europa, cal exigir-les-hi, al Banc Europeu d'Inversions, perquè quan es va seleccionar aquest projecte i es van emetre els *project bonds* el Banc Europeu no va estudiar degudament el projecte ni va atendre els advertiments que des del territori se li van fer, quan Europa ha de ser garant i és garant de polítiques ambientals. I avui el Banc Europeu d'Inversions té quasi 500 milions de bons en aquest projecte, d'un total de 1.400 milions. Per tant, se li ha de demanar que consideri desinvertir perquè és un projecte insostenible sota el marc comunitari. I, a part, a la Comissió Europea també se li ha de demanar que controlï si s'han produït activitats il·lícites, perquè aquí hi ha hagut connivència clara, no hi ha hagut separació entre l'activitat del sector gasístic i la xarxa d'interessos econòmics empresarials; n'hi ha hagut tanta que donaria per a un monogràfic de l'Évole en el sentit del que vam veure aquest diumenge passat.

Per tant, per acabar, jo crec que el Parlament de Catalunya ens hem de pronunciar en aquestes tres qüestions i sobretot hem d'aprendre la lliçó. Perquè crec que el Castor ens ha donat una lliçó a tots. Hem d'aprendre la lliçó que tots els temes de transició energètica que haurem de fer d'aquí al futur, perquè se'ns acaba el tema dels combustibles fòssils, no poden estar només en mans de les grans empreses. L'energia ha de ser un bé comú. I les decisions s'han de prendre des del públic, des de la democràcia. I crec que aquesta és la lliçó que haurem d'aprendre.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, diputada. Té la paraula, per a la resposta, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats..., senyora diputada, li ho he comentat abans, així, en privat; permetin-me, perquè em sento en la necessitat, després de veure el contingut de la seva interpellació, una mica de justificar per què el conseller d'Interior, doncs, ha de respondre a aquesta interpellació. I és molt senzill. I portava aquí l'Estatut d'autonomia de Catalunya, que en el seu article 132 diu que tenim les competències..., «correspon a la Generalitat la competència exclusiva en matèria de protecció civil, que inclou, en tot cas, la regulació, la planificació i l'execució de mesures relatives a les emergències i la seguretat civil, i també la direcció i coordinació dels serveis de protecció civil, que inclouen els serveis de prevenció i extinció d'incendis», etcètera. Article 132 de l'Estatut.

Dic això perquè d'entrada podia sorprendre, doncs, que sortís el conseller d'Interior perquè vostè ha fet una interpellació –per altra part, es pot dir que era previsi-

ble— de caire de quin és el futur que esperen en aquesta instal·lació. Però també per..., la paraula potser més apropiada no és «justificar», però sí per argumentar, no perquè ara jo estigui aquí responent-li, sinó perquè el Govern va decidir, doncs, que fos des de la conselleria d'Interior que gestionéssim..., en l'episodi, quan hi va haver els diferents episodis sísmics —i ara m'hi referiré, si m'ho permet—, que fos la conselleria d'Interior. És ben cert que aquesta és una instal·lació que està ubicada fora del nostre territori nacional i és ben cert que els efectes, evidentment no desitjats, indesitjables, digui-li com vulgui, d'aquest són sobre el nostre territori nacional i és aquesta la raó per la qual, doncs, servidor amb molt de gust li respon a aquesta interpellació. I, d'entrada, li agraeixo, doncs, el plantejament que ha fet.

Recordo que vam tenir ocasió fa un parell de plens de parlar-ne en el torn de control al Govern, però a base de diferents preguntes de diferents grups parlamentaris, i que ens permet el temps més llarg d'una interpellació aprofundir-hi un xic més.

Recordo que en aquell moment jo vaig dir, segmentadament, responent a diferents grups parlamentaris, que hi havia un temps per a cada cosa i que aquell era el moment, que aquell segurament era el moment, doncs, de, si em permet l'expressió —no sé si vaig fer servir aquesta però es devia semblar bastant a aquesta—, de tancar files, de tancar files entre institucions, Govern de la Generalitat i governs locals, i grups parlamentaris. I això és una mica el que vàrem fer al seu dia, això és el que vàrem fer al seu dia, i ara en donaré una mica de detall. I segurament vindria un altre moment, i probablement hagi arribat, i diré també per què crec que ha arribat, entre altres coses perquè ja hem aixecat l'alarma, doncs, que teníem aixecada, amb el pla Sísmicat, per escatir dues coses, i vostè d'una o altra manera en la seva interpellació hi ha fet referència: una, allò que ens havia conduït a aquest episodi, què havia passat, què s'havia fet malament, perquè és evident que una instal·lació que té aquests efectes, doncs, alguna falla ha de tenir, i, per tant, aquesta anàlisi l'hem de fer amb cura i amb rigor, i probablement no és tant des del titular del Departament d'Interior com des del conjunt del Govern. Jo tinc informes, evidentment, del Departament de Territori i Sostenibilitat, amb les exigències, val a dir —i vostès aleshores estaven al Govern—, que es varen fer i que es varen traslladar al Govern d'Espanya amb relació al que havia de fer l'autorització ambiental. Per tant, aquest era un debat que no podíem passar per alt, perquè era transcendent de cara al que s'esdevingués, al que estava passant en aquells moments. I que també hi hauria un temps, doncs, per discutir, i ara, a partir d'aquí, què fem, no? I també, d'una o altra manera, la seva interpellació, doncs, s'ha centrat una mica en allò, per què vam arribar aquí, però sobretot una mica en el que hem de fer, no?

Permeti'm, però, d'alguna manera, fer una síntesi, ni que sigui molt abreujada, del que va ser l'episodi, de quins van ser els compromisos i les accions que en aquest cas des del Govern de la Generalitat, molt coordinadament amb els ajuntaments, d'una o altra manera, doncs, es van anar fent, no? De fet, la primera seqüència de terratrèmols va començar el dia 8 de setembre.

Eren imperceptibles per a la majoria de la població, o per a tota la població, vaja; eren absolutament imperceptibles. I es van anar..., recurrents, fins al dia 30 de setembre, que, d'una o altra manera, i ja des Departament, en aquest cas, d'Interior, i assumint la responsabilitat que aleshores..., bé, que teníem i que tenim, evidentment, de protecció civil, vàrem fer una reunió en el marc del Cecat, la gent de Protecció Civil, de la Direcció General d'Indústria, de la Delegació del Govern de l'Estat. En aquest moment ja se'ns va apuntar la possibilitat —i ho dic perquè aquesta reunió no va ser mai feta pública— que potser estàvem davant d'un episodi induït. I això era substancial per al procés. No estàvem davant d'un episodi natural.

Permeti'm que subratlli això d'«induït», perquè té molt a veure amb el que estem parlant, perquè és conseqüència d'una activitat, doncs, que es feia en aquest dipòsit del Castor i perquè explica unes seqüències sísmiques que varen desconcertar. I li dic que els primers episodis comencen el 8 de setembre i no fem això fins al 30 de setembre. Per tant, hi ha un moment que no són perceptibles per al conjunt de la ciutadania, però que es van donant d'una manera erràtica i diferenciada diferents episodis. Ja en aquest moment es comença a insinuar que això pot ser un episodi induït, cosa que té molt a veure, doncs, amb la tardança, perquè ja li ho accepto, perquè fins al dia 3 d'octubre no vàrem activar el pla Sísmicat, d'acord amb totes les autoritats locals, amb els alcaldes, amb els consells comarcals, perquè no tenim un pla Sísmicat dissenyat per a episodis induïts, el tenim per a episodis naturals. I a diferència dels altres plans..., i aquesta és una pregunta que es feien molts alcaldes i moltes autoritats: «Escolta, i per què no feu la prealerta?». Doncs, miri, és que no existeix la prealerta davant d'un fenomen que no avisa, perquè un fenomen, si és natural, no té sentit; cap pla del món, sísmològic, té això. Sí que té prealertes un servei..., doncs, un pla d'Inuncat, que tens avisos meteorològics previs. En aquest cas no hi era per raons òbvies. Per tant, estem davant d'un episodi molt fortament atípic en aquest sentit.

Però, en qualsevol cas, d'acord amb les autoritats locals, vàrem fer l'activació del pla Sísmicat, que, d'una o altra manera, el que va permetre, doncs, és intercanviar la informació, donar consells de tranquil·litat per a la població, que tenia diferents puntes, i n'hi van haver algunes d'importants, la més perceptible de totes, una de fins a 4,2 graus en l'escala de Richter, que va ser percebut en el sud de les Terres de l'Ebre, que va ser el dia 1 d'octubre; va ser la punta màxima d'una sèrie que després..., probablement vostès ja coneixen, però amb molt de gust li lliuraré. I això ens va permetre crear un organisme en què hi érem les autoritats locals, el Govern de la Generalitat i també hi vàrem incorporar, perquè ens semblava important, el Govern de l'Estat.

I deia que ara és un moment de tancar aquest episodi. Ja el podem donar per tancat, perquè vàrem tancar, al seu dia, el dia 30 d'octubre, després d'una setmana sencera sense cap episodi ni perceptible ni imperceptible..., vàrem, doncs, tancar l'alerta —no l'alarma, l'alerta— del pla Sísmicat. En aquest episodi, ens va ser d'utilitat. I jo voldria deixar constància, també, des de la tribu-

na d'allò que hem fet plegats. I també voldria subratllar que, no havent-hi una interlocució senzilla, perquè nosaltres hem reclamat per activa i per passiva al mateix ministre Soria, en una reunió a què ens va convocar a Madrid, informació que encara no tenim com a govern de la Generalitat i que hem requerit per la via judicial..., malgrat això, l'Estat també es va avenir a incorporar-se, una persona, la persona del subdelegat del Govern a Tarragona. I, per tant, jo crec –i cal posar-ho en valor d'una altra manera, i és un moment, jo crec, oportú per poder-ho fer– que hem estat capaços de, mentre durava l'episodi, tancar files, anar tots a l'una, autoritats locals, Govern de la Generalitat; potser amb desacords, el Govern de l'Estat s'hi va incorporar, i a partir d'aquí poder, doncs, donar informació, donar consells. I, per tant, de tota aquesta via d'aplicació del Sismicat, doncs, en fem una valoració, en qualsevol cas, que creiem que és positiva.

Hi havia, però, una altra via important, i no pas menor, que eren totes aquestes reunions, intercanvis, d'escàs resultat –cal dir les coses com són–, amb el Ministeri d'Indústria, que va passar d'un primeríssim moment a posar en quarantena que això fos un episodi induït a certificar-ho, a maximitzar que això era un daixò, fins a l'extrem de dir: «Escolta, aquesta és una activitat que no té continuïtat ni té futur», a tornar a fer una inflexió en certa manera endarrere. Per tant, és important saber, doncs, quines han estat les diferents trajectòries i com ha anat dissortat tot aquest episodi, no? Però, en qualsevol cas, jo crec que és important, d'una o altra manera, posar-ho de manifest, no?

A partir d'aquí és el que, doncs, ens hem, d'alguna o altra manera, de preguntar què és..., tanquem aquest episodi en el dia que se certifica amb molta seguretat que ja no hi ha més repeticions sísmiques. El tanquem d'acord amb els alcaldes, de la mateixa manera com el vàrem obrir. Sempre vam dir que tampoc estava justificada, pel grau de la intensitat dels terratrèmols, l'activació d'aquest, però que sí que hi havia un consens polític per fer-ho. I ara és el moment, doncs, de preguntar-nos a partir d'aquí què hem de fer.

I el Govern de la Generalitat, en aquest sentit –ho vaig dir jo en el moment d'aquest torn de preguntes–, de sempre hem dit que ens sentíem molt propers a la sensibilitat que hi havia en el territori. I això hem de veure com som capaços, d'alguna o altra manera, d'articular-ho. Ens consta que són molts els ajuntaments, de tot signe polític –que aquí jo crec que és un element altament transversal–, doncs, que d'una o altra manera han mostrat el seu rebuig per una activitat..., i no podem deslligar una cosa de l'altra. L'episodi del mig donem-lo per tancat, i agraeixo, doncs, a totes les parts que d'una o altra manera, i partits polítics i grups polítics que hi han participat, doncs, la sensibilitat que han tingut i la capacitat d'anar tots a l'una. Donem-lo per tancat. Jo crec que la part següent, que és: «Escolti, i de futur, què?», tampoc es pot explicar del tot sense analitzar exactament el que ha passat, per què, com, de quina manera es va donar aquesta llicència, que jo crec que explica moltes de les coses que després s'han esdevingut, no?

I, en qualsevol cas, li manifesto el que ja vaig manifestar en el torn de preguntes d'aquell dia en el Ple, que,

tancat aquest episodi –que ja ha arribat aquest moment–, doncs, la sensibilitat del Govern se sent propera a aquelles institucions, a aquells ajuntaments, a aquells territoris que, d'una manera molt unànime, molt transversal, han manifestat la seva preocupació severa per la continuïtat d'una activitat que s'ha demostrat, i això em sembla que ja no ho posa en dubte absolutament ningú, que hi ha una relació directa entre el que és aquesta activitat i els esdeveniments sísmics.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Gràcies, conseller. És el torn de rèplica de la diputada Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, conseller. És cert, vostè em llegia les competències en qüestions de seguretat, pel que fa a la protecció civil, però jo crec que l'article 46 de l'Estatut també ens dóna competències en matèria de medi ambient, de sostenibilitat, per garantir que la població que viu a Catalunya tingui aquests drets. I jo penso que, en tant que és una instal·lació que, tot i no trobar-se en territori..., ja he ensenyat el mapa, no el tornaré a ensenyar, però en afectar més directament poblacions que estan en territori català, nosaltres tenim competència per pronunciar-nos, som part interessada en aquest procediment. I en tant que part interessada crec que aquest Parlament s'ha de pronunciar.

Dit això, torno a la qüestió de les lliçons. Jo crec que aquest episodi..., i, de fet, jo crec que ha servit, ha servit en el moment en què, per exemple, les qüestions de sismicitat induïda no es contemplaven en els permisos ambientals. I amb l'última llei que s'està fent, amb la modificació de llei que està fent el Partit Popular, tot i que no és com a nosaltres ens agradaria, sinó que està en una esmena al final, però s'hi introdueix. Per què? Perquè està canviant la tecnologia, estem canviant les tecnologies per obtenir energia i, per tant, també hem de canviar els requeriments ambientals per donar seguretat en aquests processos.

Per tant, jo crec que una lliçó és aquesta, que els procediments, els requeriments ambientals s'han de complir perquè, si no, després les conseqüències són nefastes, i ho hem vist, n'hem tingut diversos exemples. Però és que, a més, jo crec que aquí el tema sobretot és de blindar. Aquest Parlament amb la moció que aprovem hauríem d'intentar blindar que, sobretot, d'aquest fiasco, d'aquest projecte, no en podem socialitzar les pèrdues. Un cop més no pot ser que una pràctica, una mala pràctica que hi ha hagut, política, tècnica, per al lucre d'un grup empresarial, en aquest cas ACS més l'empresa canadense, l'acabem pagant tota la ciutadania, sigui de forma indirecta en el rebut, sigui d'una altra manera.

Per tant, jo crec que aquí el Govern de Catalunya s'ha d'intentar aferrar a aquesta sentència del Suprem respecte a la clàusula 14, que ens dóna la porta oberta de dir: «D'acord, encara que hi havia aquella clàusula, si realment es demostra que hi ha hagut una causa per

la qual no s'ha pogut començar l'activitat comercial, escolta, aquí no queda eximida l'empresa.» Per tant, aquí, qui hi hagi invertit, qui hagi fet..., els responsables de tot això hauran de pagar aquests costos. Perquè és que, si no, miri, la lliçó d'aquest sistema, no, no..., diria, és d'escàndol, no? És allò, bé, és el que estem dient: en el privat, quan hi han guanys, jo guanyo, no hi arrisco re, risc zero –bé, així qualsevol pot ser empresari–, però, si hi han pèrdues, les socialitzem i paguem tots. I jo crec que aquest és un dels temes clau.

I després hi ha una altra qüestió, miri, pel que fa als terratrèmols i a la sismicitat. Justament, el terreny on es va instal·lar –que per això nosaltres hi vam ser contraris des del començament– són uns terrenys de tipus arenós, perquè són els terrenys que han vingut de sedimentacions que ha portat el delta; per tant, són uns terrenys que a la mínima..., a part de les falles, hi pot haver líquüefacció d'aquestes. És a dir, és un concepte molt tècnic, però és més fàcil que un terratrèmol que en un altre terreny, de baixa intensitat, no tindria conseqüències, aquí, pel tipus de sediments, tingui més conseqüències. I tot això se sabia: ho sabia l'empresa Shell, l'Observatori de l'Ebre havia fet observacions..., tot això no es va tenir en compte. I, a més, estem parlant d'una zona en què hi ha el que se'n diuen «els riscos», aquests, «sinèrgics», en què aquesta instal·lació no estava sola: tenim les plataformes Casablanca..., és a dir, tenim tota una sèrie de riscos al costat.

I tots aquests elements jo crec que ens han de servir a l'hora que ens vinguin aquí oferint projectes meravellosos, que parlen de creació de milers i milers de llocs de treball –que després a la realitat no ho són, perquè el projecte Castor, si parlen amb la gent de Vinaròs, veuran que ni amb la construcció ni després, per a manteniment de la planta, va crear tants llocs de treball–, no pot ser que els posem l'estora vermella i ens ho puguem saltar tot, sota l'excusa dels llocs de treball. Vull dir, jo crec que són aquestes, les lliçons que n'hem d'aprendre.

I, per tant, si som capaços d'aprovar aquesta moció unànimement, com han fet molts ajuntaments del territori i com estan fent molts ajuntaments, com han fet les Corts del País Valencià, i podem donar aquesta batalla a Madrid, doncs, nosaltres estariem satisfets.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el conseller d'Interior.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyora diputada, una dada que m'ha quedat al tinter abans i que em sembla que acaba de reblar i justificar la importància del que vostè deia: en dos mesos hi ha hagut en aquesta zona la sismicitat que en condicions normals hauríem tingut en trenta anys. Ho dic perquè estem davant d'aquest episodi. Una part ha set imperceptible, però, en qualsevol cas, sismicitat; ho dic per posar-la a consideració.

Vostè feia una reflexió en aquest sentit que anava en línia, una mica, del que jo també intentava d'una altra manera dir: «Escolti, cal revisar tot el que es va esdevenir, cal canviar procediments, sobretot d'autorització ambiental, i escatir ben bé per què es va poder arribar aquí, per tal d'avaluar amb precisió tot allò que hem de fer, de futur, no?» I deia: «Nosaltres en som part interessada.» Sí, és evident que també ho som des de la perspectiva ambiental. Això ho deia més en la justificació per la responsabilitat que tinc des de la vessant de protecció civil; també tenim –i no la defugim, evidentment– una responsabilitat amb relació a les qüestions ambientals, no?

Vostè deia: «Cal considerar, doncs, la sismicitat induïda com un dels elements a tenir en compte a l'hora de les autoritzacions ambientals.» És veritat que hi han tràmits d'una modificació legislativa al respecte, i jo crec que serà, en aquest sentit, unànime, el suport en el tràmit parlamentari que es fa a Madrid; també respecte a nosaltres: nosaltres estem en revisió també del que és el pla Sismicat per la mateixa raó, perquè la sismicitat induïda no estava contemplada, perquè no n'hi havia hagut cap episodi, doncs, conegut en el nostre territori nacional. Però en qualsevol cas és un ajust, doncs, que, bé, que potser serà d'ordre menor... Però en qualsevol cas també vam concebre aquest pla, que es va concebre a finals dels vuitanta, doncs, sense contemplar una possibilitat que s'ha acabat donant. De fet, el pla Sismicat només s'ha activat dues vegades: una vegada en un episodi al Ripollès, i aquesta altra vegada; la primera vegada era per sismicitat natural, aquesta ho és induïda. Per tant, també caldrà que fem aquest ajust. Això, en qualsevol cas, podria gairebé ser irrellevant, però no ho és des de la nostra perspectiva, perquè també ens ha ajudat a reflexionar i a millorar, doncs, aquells instruments i aquells plans d'emergències que d'una altra manera tenim i que a partir de l'experiència hem de millorar, no? I aquesta és una via que volem fer.

Què més creiem, doncs, que és important d'una o altra manera de deixar-ne constància i de fer? Doncs, home, des de la perspectiva, en aquest cas, de la Direcció General d'Energia, Mines i Seguretat Industrial, que també, doncs, conjuntament amb Interior i també amb Territori i Sostenibilitat..., home, nosaltres, més enllà de reiterar..., i sap vostè que en el seu dia vam fer fins i tot una denúncia formal davant de la fiscalia mediamiental de Tarragona, val a dir –no sé si ho hem fet públic; em sembla que sí, que ho vam dir en el seu dia– que va ser adjuntada i va ser traslladada a la fiscalia de Castelló; es van ajuntar les dues causes, cosa que era per altra part previsible. Però, més enllà d'aquesta qüestió que hem fet, creiem que cal fer una auditoria tècnica de tot el que ha estat el procés, en concret de revisar la interpretació de l'estudi estructural, revisar-ne la part tècnica amb relació, per un costat, al que és el tancament vertical, per altre costat el que és tot allò que fa referència al model estàtic, i també amb relació al model dinàmic o el funcionament d'aquesta instal·lació. Creiem que són elements imprescindibles per decidir qualsevol cosa de futur. I, evidentment, també una avaluació de l'estat actual de la fuita de gas, perquè s'ha acabat l'activitat... –això ho podem, allò,

més que certificar. Val a dir que quan demanàvem totes aquestes dades era per interpretar correctament aquelles dades que teníem; nosaltres només teníem els moviments sísmics atípics i difícils d'interpretar, que només tenien sentit si se'ns donaven les dades de l'operativa precisa. Aquesta és la raó de la insistència del Govern a l'hora de demanar això, no?

Per tant, ho seguirem demanant; ara ho fem per altres camins, per altres vies, i a més a més demanem tot aquest conjunt d'estudis per, en definitiva, estar en condicions de saber exactament el que ha passat, perquè encara hi queden massa nebuloses, de canviar les regulacions ambientals. Però, en qualsevol cas, aquesta és una instal·lació que existeix, que està en aquest indret, que ha tingut uns efectes, evidentment, no desitjats, que si s'haguessin fet les coses d'una altra manera probablement no s'hauria autoritzat o s'hauria autoritzat amb unes altres condicions, no ho sé, però en qualsevol cas això probablement no s'hauria esdevingut. Per tant, mirar una mica de futur què és això.

I en aquest sentit ens hi trobarà, amb la complicitat, doncs, amb els diferents territoris, amb les institucions locals, i des d'aquesta doble perspectiva: des de la perspectiva de tot allò que és i representa la protecció civil, i també, evidentment –evidentment–, en la qüestió ambiental.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

El vuitè punt de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre política cultural, presentada pel Grup Parlamentari Socialista.

Interpel·lació

al Govern sobre política cultural
(tram. 300-00101/10)

Té la paraula, per exposar la interpellació, el diputat Joan Ignasi Elena.

Joan Ignasi Elena Garcia

Diputades, diputats, presidenta, consellers... Conseller de Cultura, vagi per endavant que som conscients de les dificultats econòmiques que pateix el Govern i que, sobretot, pateixen els ciutadans. També som conscients de les deslleialtats comeses per part del Ministeri de Cultura, especialment amb relació a les institucions culturals; les retirades de fons que s'han produït ens semblen no admissibles, inadmissibles. Deixi'm, de totes maneres, que li digui que probablement, si el nostre Govern hagués destinat un percentatge superior a cultura en els pressupostos de la Generalitat, ens podríem seguir queixant, però probablement ho podríem fer amb més autoritat moral. També som conscients de les deslleialtats que Catalunya pateix des del punt de vista econòmic: incompliments permanents, negativa a negociar. No trobarà en nosaltres una justificació d'aquesta situació, que ha dut, efectivament, a un atzucac en les relacions Catalunya-Espanya. Però avui no

venim a parlar d'això, malgrat que, efectivament, té un impacte no menor.

Tampoc hem vingut a parlar de la cultura amb caràcter general, ni de la magnífica capacitat dels nostres creadors, ni de la fortalesa de la nostra llengua. De fet, vam trobar bastant sorprenent que el president de la Generalitat en el debat de política general parlés de la cultura fent referència a l'exposició –parlant de com de bé anava la cultura al nostre país– i de l'èxit de l'exposició de Dalí a París, i pensava: «I el departament, en això, què hi té a veure? Quina és la seva implicació?» Per un moment vaig pensar que en qualsevol moment es felicitaria també pels èxits dels grups musicals del nostre país o per les immillorables postes de sol del nostre litoral.

Tampoc venim a parlar de si Espanya és o no un projecte fallit, o si Wert és més sectari que provocador o, com penso jo, una combinació ideal de les dues coses.

Hem vingut a parlar de la seva gestió, de la que depèn, sí, de la conselleria de Cultura, de vostè, i si aquesta contribueix o no al progrés de la nostra cultura. I, sincerament, pensem que de moment el seu pas per la conselleria, molt especialment aquest darrer any, es podria definir, utilitzant la seva terminologia, com a projecte fallit. Sincerament, si quelcom defineix la gestió aquest darrer any –i em pesa dir-ho– és la inacció i la manca de lideratge.

Però davant d'això, davant d'una constatació que nosaltres també fem, i és que la crisi, les relacions amb l'Estat, la disminució del consum com a conseqüència de la crisi i efectes com, per exemple, la pujada de l'IVA, les conseqüències que tot això té, molt negatives, per a la cultura del nostre país, davant d'això, a més de constatar-ho, hi té alguna cosa a dir i alguna cosa a fer el Govern de la Generalitat? O té una posició merament descriptiva? Nosaltres creiem que sí, que la conselleria hi té molt a dir i que el Govern hi té molt a fer.

En primer lloc, per exemple –i no val diners, per cert–, concertar, acordar; concertar amb el sector i amb els agents que operen amb les empreses, amb els ajuntaments, amb les diputacions... I això, naturalment, vol una actitud de predisposició al diàleg, d'una certa modestia i de més humilitat. Fins ara l'únic acord que ha construït el va presentar i signar sol, i a més a més en campanya electoral, amb un gest que va generar bastant malestar entre el sector i que va tirar pels aires un treball que s'havia fet col·lectivament, grups i sector, amb la vocació de fer un acord nacional en matèria cultural. Va ser lleig per les formes i va ser lleig pel fons, perquè fa el que en massa ocasions fa vostè, que són magnífiques descripcions però cap compromís que es pugui avaluar. Què se n'ha fet, d'aquell document? L'ha signat algú? S'ha reunit amb algú? Recordi que es va comprometre, en la seva compareixença del mes de febrer, amb relació a aquesta qüestió, a impulsar-ho. Ho considera un fracàs, el fet de no haver arribat i no haver assolit aquest acord? Nosaltres estem a la seva disposició per parlar d'aquestes qüestions; naturalment, fixarem condicions en la línia del que parlarem avui i del que expressarem a la posterior ocasió.

En segon lloc, cal governar: fixar un pressupost per cada institució; fixar un projecte per cada institució nacional, creure-hi, ser coherent amb la missió que s'assigna a cadascuna, donar confiança als gestors, que no en marxin més, que no esclatin més conflictes com els del Liceu, que es busquin bons professionals, que es facin concursos, que es triï la gent en funció de la seva competència; en fi, que fem bé les coses. Que es faci cas del Conca i no es redueixi més el pressupost de cultura –un 27 per cent de 2012 a 2014–, perquè el sector ja no ho podrà suportar més, no podrà suportar més baixades del pressupost, més retallades. Que fixi un calendari també de pagament als proveïdors, que se'ls deuen des de fa massa temps massa recursos i no poden aguantar més temps.

I en tercer lloc, que lideri. Miri, si alguna cosa s'esperava de la seva gestió és que fos capaç d'ampliar la centralitat de la cultura al si del Govern, i la veritat és que creiem que no ho ha assolit. I li parlaré de coses que tampoc valen diners, que volen política i que volen lideratge.

No s'ha produït cap canvi normatiu que ens permeti resoldre els problemes estructurals en matèria de drets, patrocini i finançament. Exigeix a Madrid una llei de mecenatge, però és incapaç de plantejar-la aquí; o no gestionem també nosaltres els nostres..., alguns imposts? En volem més, però no en gestionem? No seria exemplar i li donaria més autoritat moral a l'hora d'exigir a l'Estat? Té alguna agenda legislativa prevista en aquest sentit? Això és donar centralitat a la cultura.

Tanqui un acord interinstitucional per coordinar les accions dels municipis, de les diputacions i del Govern, perquè potser no hi hauran més diners, però segur que s'utilitzaran millor. Fa un any i mig que no es reuneix la comissió mixta d'ajuntaments i la Generalitat. Això és donar centralitat a la cultura.

No sabem de cap proposta per internacionalitzar les empreses culturals catalanes. Hi ha un projecte a Europa, Europa Creativa, que hi destina 1.600 milions d'euros, als quals no podrà accedir pràcticament cap empresa catalana per manca d'informació i, sobretot, d'instruments de negociació. Ha posat els serveis dels departaments d'indústria, Diplocat, Presidència, al servei de les empreses del sector per poder-hi accedir? Això és donar centralitat a la cultura.

Vostè proposa, per exemple, la creació d'una taxa a les operadores de telecomunicacions per finançar la producció audiovisual. Ho deia ahir; novament, un rumor que se sabia i que en tot cas ahir el va explicitar en algun mitjà de comunicació. Ja li diem que nosaltres, com a contrapartida, demanarem que en l'assignació d'aquests recursos hi participi el sector, com es fa en altres països, i que hi participi el sector de forma vinculant. Ens planteja això, però, en contrapartida, no ha estat capaç de convertir TV3, una excel·lent televisió pública, en un motor de suport i de promoció a la indústria i al sector i als creadors. I això també és utilitzar aquest instrument magnífic al servei de la creació d'una centralitat a la cultura.

Reclamem, per exemple, posar límit a la pirateria en l'àmbit de la creació. Però, què fem nosaltres per com-

batre-la? És una prioritat de les polítiques de seguretat en el nostre país? N'hem sentit parlar en alguna ocasió, d'aquesta qüestió? Això és, des del nostre punt de vista, donar centralitat a la cultura.

Què fan per promocionar la creativitat i retenir la gent en el nostre país? Ho hem d'acceptar: els nostres creadors han de marxar per treballar. I, en ocasions, això va molt bé per dir-ho mediàticament, que exportem talent. I seria magnífic si això no ho féssim per obligació, perquè no tenen altra alternativa que marxar. I això desertitza el país industrialment i l'empobreix econòmicament. Perquè, com vostè sap, els drets que es deriven i els recursos que es deriven de la creació el que és important, des del punt de vista de l'enriquiment del sector, és tenir la capacitat de fer les produccions.

En definitiva, conseller, si féssim un símil esportiu..., vostè sap entrenar un equip de futbol amb la pilota, quan té pilota, quan té pressupost, quan té recursos, però sense no n'és capaç. I el país necessita un govern i un conseller que sigui capaç de liderar un moment difícil econòmicament en què és vol de molt lideratge, de molta dedicació, de molta entrega, de molta capacitat de concertació i de molta capacitat de generar sinèrgies per construir i per compensar una situació que, efectivament, és difícil a la cultura del nostre país.

La vicepresidenta primera

Té la paraula el conseller de Cultura per a la resposta.

El conseller de Cultura (Ferran Mascarell i Canalda)

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, senyor diputat..., bé, en aquest cas, començant per les darreres paraules seves, ateses les circumstàncies que vostè mateix ha descrit, tinc la convicció que liderar és gesticular poc i fer bastant. I la primera cosa és gesticular poc, i justament el que estem fent és mirar de gesticular poc i resoldre les coses que se'ns estan presentant. Jo li agraeixo la seva llista, és una llista, doncs, que té respostes relativament senzilles. No sé si podré respondre a tots i cadascun dels detalls, però, en tot cas, intentaré dir-li, convenir-li o plantejar-li les coses més importants.

Miri, des del punt de vista del conjunt de les coses que ha dit totes tenen un cert relligam. És clar que hem de parlar de projecció internacional, és essencial parlar de projecció internacional, perquè justament és un dels aspectes que magnifiquen les coses importants que estan succeint en la cultura catalana, ara com ara.

I, home, no tot té a veure amb l'acció del Govern, però moltes coses tenen a veure amb l'acció del departament i algunes tenen a veure, significativament, amb l'acció d'alguna institució governamental, com vostè sap, eh?, el cas de la institució Ramon Llull, per exemple; i que, en aquests moments a París, la tardor literària, doncs, estigui protagonitzada per alguns autors catalans no és una casualitat –no és una casualitat–, no sé si vostè ho coneix o no, però no és una casualitat. I, com aquesta, podríem anar mencionant cadascuna de les coses que estan succeint en aquests moments a nivell internacional, que estic convençut que

en gran mesura tenen a veure amb el talent i la qualitat de la nostra gent, però que en gran mesura també tenen al darrere el suport de les nostres institucions; institucions que van ser creades –no ara, sinó fa molt de temps– per fer aquesta feina i que l'han anat fent, doncs, jo ho diria, amb bastanta qualitat.

I no veig perquè això hem d'aparc-ho o disminuir-ho en funció de les coses que estan succeint: que la nostra arquitectura estigui a Venècia, no és una casualitat, no és perquè sí, ho és perquè s'ha fet una acció. Que els nostres autors s'estiguin traduint no és una casualitat, és una acció que hi ha al darrere de caràcter, doncs, justament, de gestió política, o, en aquest cas, de les institucions que tenen aquesta feina. Si ho vol, ara no tenim temps, però, li puc explicar quantes coses estan succeint a nivell internacional en aquests moments que tenen a veure, doncs, amb l'acció d'algun organisme dels que la Generalitat de Catalunya ha creat al llarg del seus últims anys per tal que això succeeixi. I això és positiu per a la creativitat, és positiu per a les indústries culturals del país, és positiu per al conjunt de la iniciativa cultural i fins i tot econòmica, i fins i tot en termes d'ocupació del nostre país.

Jo no sé si vostè n'és conscient, suposo que sí, però vull que sàpiga que en l'últim trimestre el sector que més ha crescut en llocs de treball és justament el sector cultural a Catalunya –el sector que més ha crescut en llocs de treball és el sector cultural a Catalunya. És una dada que no veig per què ens ha de molestar. És especialment important. I si això succeeix, doncs, té a veure, entre altres coses, doncs, perquè el conjunt de polítiques que es fan ajuden que així sigui.

Vostè m'ha dit: «No volem parlar de cultura general, i per què no fa una llei de l'IVA, i per què no fa una llei del mecenatge i per què no fa una llei de la propietat intel·lectual.» Home, doncs, perquè justament això... –sembla mentida que m'ho demani–, doncs, justament no es fa això, i segurament per això no s'ha fet fins ara, per això no ho van fer els governs anteriors i per això no ho va fer el Govern dels últims set anys, perquè fer això en termes d'aquest Parlament no té gran repercussió en l'àmbit de la cultura del país. Per això no ho van fer, ho suposo. O és que se'n van oblidar? Per això no ho van fer, home! Per què em reclama que fem allò que no s'ha fet al llarg d'aquests anys? Justament perquè tothom sap que té una operativitat pràcticament nul·la.

Per què ho demana ara? Per què no som una mica més generosos i ens mirem una mica més nosaltres mateixos el que no hem fet i per què no ho hem fet? Per què? Si ho està demanant ara, per què no es va demanar abans? No, home! No es va demanar abans perquè és lògic que no es demanés abans, perquè des d'aquest Parlament la Llei de l'IVA no es pot tocar. I la Llei de mecenatge, que l'hem demanada –i em sembla que hi ha declaracions meves pràcticament durant vint anys demanant-ho–, només té sentit que es faci si és fa repercutint les polítiques fiscals que tenen incidència, que són les que tributen des del Parlament estatal, dic amb la Llei de mecenatge, i el mateix passa amb la propietat intel·lectual.

Escolti, quan segurament sóc la persona que més vegades ha dit, com a conseller i sense fer de conseller, més vegades ha dit «Espanya té el petit problema que la propietat intel·lectual no es compleix», no es compleix, entre altres coses, perquè les lleis no es persegueixen. Bé. Doncs, aquesta no és una realitat que afecti aquest Parlament, senyor Elena. Ja ho sap vostè, ho sap perfectament –ho sap perfectament. Si ho estem repetint –i repetint i repetint– és perquè això és un greu perjudici per a la creativitat del nostre país.

Bé. Sobre els aspectes d'acords. A veure, d'aquí a uns quants dies vostè veurà un parell o tres de coses que són la conseqüència d'aquests set o vuit mesos de feina. Miri, el primer acord, de tota manera, té a veure amb la voluntat d'anar posant sobre la taula el conjunt de mesures que en aquest Parlament s'han anat proposant, les que ha anat proposant el Govern i les que han anat proposant els partits polítics que hi ha a l'entorn de l'acord nacional.

Vostè no sé si sap... –suposo que sí i estic segur que sí–, en el seu programa electoral vostè té 44 mesures de política cultural –44–, d'aquestes 44, 33 estan executades o en procés d'execució, del seu programa electoral. Miri's-ho i veurà com no li dic res que no sigui real. Per què? Doncs perquè pràcticament totes les polítiques que estem fent estan basades en la voluntat d'acord, totes, eh?

Des del punt de vista de la concertació amb les diputacions, tindrà ocasió de veure d'aquí a uns quants dies –i, a més a més, ho sap que s'hi està treballant–, tindrà ocasió de veure l'acord que estem fent, el que n'hem dit «la Mancomunitat Cultural» –li ho dic perquè és el nom que apareixerà públicament, «la Mancomunitat Cultural»–, que estem treballant amb la Diputació de Barcelona i les altres diputacions.

I també veurà l'acord, que està pràcticament madur, portem nou mesos de Govern, li ho recordo... (*Veus de fons.*) Deu, perdó, per ser clars, deu mesos de Govern. L'acord Mancomunitat Cultural sobre les biblioteques amb les diputacions de Catalunya. Ja ho veurà, ja ho sap que ho veurà. I podrà observar que el treball que es va fer sobre l'acord nacional ha tingut continuïtat. És clar que sí. Jo ara li puc ensenyar el document en la seva fase actual. Però vostè recorda, ho ha de recordar, que hi va haver eleccions, i ha de recordar que en aquestes eleccions hi van haver acords, i hi van haver acords entre grups polítics per plantejar les coses d'una determinada manera. Això és el que s'ha estat fent. Això és el que vostès tindran i sobre això és el que vostè podrà, ho espero, no només opinar, sinó donar i introduir tots els elements que vostè cregui positius.

Sobre la fixació de pressupostos? Bé. Què li he de dir? Vostè mateix ha començat per dir-me que no em demanarà tot allò que creu que no em pot demanar. Doncs, li ho agraeixo; en tot cas, sàpiga que tot el que estem fent des del departament, més enllà de fixar els pressupostos, és mirar de buscar noves fórmules per introduir més recursos en l'àmbit cultural. I aquí s'està fent una feina de fons extraordinàriament positiva i important –positiva i important–, que serà positiva en el futur justament perquè permetrà introduir no-

ves maneres de plantejar la dinàmica del finançament cultural en els organismes del nostre país.

Bé. Per totes aquestes qüestions, doncs, més enllà de les expressions subjectives..., que, escolti, no?, vostè té dret a expressar i no seré pas jo qui li ho discuteixi, des del punt de vista de les coses més o menys objectives tinc la impressió que tant en els àmbits que expressen, doncs, sí projecció internacional, consolidació de la creativitat de les empreses creatives, consolidació de les institucions nacionals amb institucions nacionals..., tota la feina que hem proposat en aquest Parlament, l'hem anat desenvolupant. Hem resolt... –i jo crec que d'una manera molt correcta–, hem... –quan dic «hem» dic «amb la feina de tots i cadascun dels responsables d'aquestes institucions nacionals»–, hem resolt una situació enormement complicada.

No estava en cap previsió que durant pràcticament dos anys desapareguessin els recursos que han desaparegut: ni els que tenen a veure amb el Parlament de Catalunya, ni els que tenen a veure amb el Congrés estatal. I tot això s'ha resolt: s'han canviat la major part dels sistemes de governances, s'han millorat; a tot arreu hi ha equips més o menys renovats que estan fent la seva feina, jo diria que amb molta convicció i ganes d'afrontar el futur. Hem fet coses que no estaven ni tan sols en el primer imaginari, que era tot el que té a veure amb la recerca de polítiques de millora del consum cultural on tenim problemes seriosos en alguns àmbits, segurament, doncs, perquè la gent especialment els més joves, no tenen prou recursos i demés. I hem seguit treballant en l'àmbit de l'associacionisme cultural que, com vostè sap, és un dels grans valors del nostre país.

Bé. Per totes aquestes qüestions, més enllà de les seves pressions més o menys subjectives i demés, el que li puc dir, no només és que estem liderant en el sentit real i correcte d'aquest concepte en el sentit d'estar al costat de la gent, fer-hi costat i treballar a fons perquè les dificultats es vagin solucionant, sinó que, a més a més, hem anat plantejant la renovació profunda d'un model cultural que tenia molts –molts– elements que calia revisar.

Fer això en temps de dificultat, doncs, és especialment complex. Jo entenc que, doncs, no necessàriament ha de ser entès o no necessàriament s'ha de compartir, però em sembla que, certament, hem fet i estem fent el que necessita el sector cultural d'aquest país, un sector cultural, tot sigui dit, que està afrontant totes aquestes dificultats d'una manera enormement positiva per al mateix sector i per al país.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per a la rèplica, el diputat Joan Ignasi Elena.

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies, presidenta. Conseller, el que segur que veurem d'aquí a uns dies és una retallada extraordinària del pressupost de cultura. Això sí que ho veurem segur. I, home..., estàvem parlant d'acords amb les ad-

ministracions per intentar establir sinergies. Jo quan parlo d'acords no parlo com l'acord que va fer amb l'Ajuntament de Barcelona, que l'utilitzen de financera a canvi de cedir el poder i el control d'institucions de caràcter nacional a l'Ajuntament de Barcelona, com va fer amb el MNAC, com va fer amb el Teatre Lliure, amb l'Auditori, Mercat de les Flors i una altra institució: el MACBA. Això no són acords positius. Això no són acords d'establir sinergies. Això són acords d'entregar una institució de caràcter nacional i el seu projecte, que durant tants anys s'ha construït, a una institució local a canvi de recursos, i aquests no són els acords dels quals nosaltres parlem.

Vostè m'ha fet una mica de retòrica: «Hi ha grans artistes que van a Europa. Nosaltres hi estem darrere...» Però jo li parlo de coses molt concretes; li he parlat de facultats que nosaltres tenim. Naturalment que la cultura necessita una llei de mecenatge que hi estiguin implicats tots els impostos que es cobren i que paguen els ciutadans. Però nosaltres també en paguem –també en paguem– a la Generalitat, i, d'aquests, algun tipus de mesures es podria prendre. I, d'això, se n'ha parlat. I aquest Govern porta tres anys..., no ha fet res en aquesta qüestió. I molt probablement hi hauria més autoritat moral per parlar d'aquestes qüestions i per pressionar l'Administració central perquè faci una llei de mecenatge si nosaltres també ens ho apliquéssim.

La pirateria també és una qüestió de seguretat. I l'Administració de la Generalitat, els cossos i forces de seguretat de la Generalitat fan alguna qüestió, tenen algun programa específic per combatre-la? Això seria, també, prendre mesures des de la nostra Administració en allò que realment preocupa i ocupa a la cultura del nostre país.

Li he parlat de TV3, hi insisteixo, una magnífica televisió. Creu realment que està al servei dels productors i de la indústria creativa del nostre país? Nosaltres pensem que no, que es podria fer molt més, i que podria tenir més incidència el Departament de Cultura en les seves polítiques concertades amb la televisió pública de Catalunya. D'això no m'ha dit absolutament res.

Miri, nosaltres tenim vocació d'arribar a acords. Ja ens explicarà quins acords ens arribaran ara, perquè, per descomptat, no serà amb nosaltres, amb qui no ha parlat de totes aquestes qüestions de les quals sembla que hi hauran acords que veurem de forma imminent. Home, difícilment seran acords de caràcter nacional si no són parlats amb tots els grups parlamentaris en el marc d'aquest Parlament i, a més a més, amb el sector amb el qual tampoc està parlant d'aquesta qüestió. Per tant, seran acords de part, seran acords sectorials, però no un acord nacional en el qual haviem estat treballant en el mandat anterior.

I, hi insisteixo, nosaltres tenim voluntat d'acord, però li demanem que tingui aquesta vocació de fer-ho amb tothom: que governi i que lideri. I estem, hi insisteixo, a la seva disposició per conciliar, però no pressupostos de retallades inassumibles en el sector de la cultura. Estem disposats a acordar un programa legislatiu en els termes que hem expressat anteriorment i amb la de-

finició d'un marc d'estabilitat a les grans institucions del nostre país. I això vol entesa i vol vocació de diàleg i vol fer partícip a tothom, i, des d'aquest punt de vista, nosaltres estem a la seva disposició.

No veiem aquesta voluntat de diàleg, no veiem aquesta voluntat d'acord per part de la conselleria. La prova és, hi insisteixo, que ens està anunciant uns acords en els quals nosaltres no hi hem participat i que teníem vocació de participar-hi. Em sembla que és quelcom que passa a la majoria de grups d'aquesta cambra.

Per tant, amb aquesta actitud, amb absències, amb paràlisi, amb retòrica, amb retallades, amb opacitat i amb un cert to de displicència difícilment podrem arribar a acords i podrem arribar a entesa. Amb aquestes actituds ens tindrà al davant, i ens tindrà, al sector, al costat. Amb una altra actitud, amb una altra predisposició ens tindrà al costat, al servei de la cultura del nostre país per la qual tenim vocació de treballar tots.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller de Cultura, senyor Ferran Mascarell.

El conseller de Cultura

Senyor president... Senyor diputat, bé, començo pel final..., això del to de displicència, francament, em repetiré a mi mateix la gravació del que acabo de dir al llarg d'aquesta estona, perquè no sé on és. Lamento que l'hagi trobat displicent, la meua resposta, però no crec que ho hagi estat, la veritat. Però, en tot cas, escolti, ja li torno a dir que vostè ha introduït molts factors subjectius que no li penso pas discutir.

Des del punt de vista del concepte de retallada, miri, vostè ja sap, sap perfectament, sap de què estem parlant, sap quines són les opcions de govern, sap que s'ha posat en primer pla les polítiques de manteniment del benestar, sap que en aquest context, l'àmbit cultural ha patit una mica més que allò que n'hem dit «els sectors del benestar» i sap que això ho hem fet amb consciència tots, el sector cultural incorporat, perquè hi han determinades realitats que el sector cultural també entén que han d'estar en primer pla. I això em semblava que ho havíem fet amb convicció per part de tots. No és ara el moment de tirar-nos pel cap els trastos en el sentit de dir si n'hem fet una mica més o una mica menys. Tothom sap el punt de partida, tothom sap a on som, eh? Tothom. I seria bo, doncs, que tinguéssim això com a element fonamental.

Ara, davant d'aquesta retallada podíem estar sense fer res o podíem fer coses. I les coses que hem fet tenen a veure amb algunes de les iniciatives que, des del punt de vista del finançament, no només són importants, sinó que, a més a més, s'han transformat i transformaran els sistemes de finançament de la cultura del nostre país. Una cultura o uns sistemes de finançament que vam heretar, bàsicament, muntats sobre el concepte de subvenció, en què hi hem afegit moltes altres coses que vostè crec que coneix: fons de finançament nou per a les empreses, aportacions reintegrables, préstecs, ins-

truments financers de risc..., tota una sèrie de qüestions que afegeixen mecanismes nous al finançament cultural del país.

Per tant, parli, sí, de tot el que s'ha deixat de posar en l'àmbit pressupostari. Tingui en compte, ja li ho vaig l'altre dia..., jo suposo que això m'ho ha dit avui pel que jo li vaig dir l'altre dia de quan havien començat les retallades en l'àmbit cultural. El pressupost gran va ser el del 2007, després va anar baixant. Però, a partir d'aquí, tingui present, bàsicament, el que li estic dient: quins són els mecanismes nous que s'han posat sobre la taula. I consideri, en aquesta mateixa lògica, el que vostè mateix ha expressat abans sobre aquesta famosa taxa o impost que vostè expressava. Em diu: «Nosaltres només acceptarem si com a condició...» Però, escolti, vostè es pensa que això no es farà així? Si l'Institut Català de les Empreses Culturals sempre ha treballat així. Si és un invent que es va fer per consens perquè s'introduís el sector; hi està introduït el sector. Sempre, tot allò que es fa des de l'Institut Català de les Empreses Culturals, i vostè ho sap perfectament, oi?, perquè durant diversos anys algun representant del seu partit el va governar, sempre s'ha fet així. Per tant, m'està posant una condició que *va de soi*, és a dir, que està perfectament integrada en la lògica del que hem comentat i del que s'està plantejant.

Acords. Li he explicat la mancomunitat amb les diputacions, li ho he explicat, està pràcticament culminat. L'acord nacional, vostè em segueix parlant d'una presentació. Mai s'ha tancat l'acord nacional. No es va fer una presentació pública de l'acord nacional; es va donar, es va fer entrar en aquest Parlament un document. No s'ha tancat l'acord nacional. Es tancarà, si vostè ho vol, i espero que totes les últimes paraules en siguin una expressió, ben aviat.

Europa Creativa. Miri, avui el director general del ram ha estat a Europa, ha estat a Brussel·les justament parlant d'això. Avui, justament això. A hores d'ara, ja hi han cinquanta projectes que es vincularan amb Europa Creativa –cinquanta. I durant les properes setmanes, o mesos, vostè veurà les sessions d'informació... Home, no al Parlament!, no és aquí, és bàsicament amb el sector, que s'han de fer les sessions informatives, i segurament vostè deu tenir mecanismes de coneixement. Ara, tot i així, si vol els ho explicarem.

Vostè m'ha parlat, profundament, de vocació, d'acords..., bé, i vostè en tindrà l'oportunitat. Jo crec que el convé a la cultura del país és que vostè i el Govern no ens barallem més del compte i treballem plegats per avançar en una situació que, certament, ha estat especialment complicada per a alguns sectors de la cultura del nostre país més que per a d'altres, com és natural; alguns d'una manera molt notable han notat una disminució en el consum.

Vostè diu que està «a disposició de», doncs jo li dic que jo em passo el dia «a disposició de», perquè pràcticament tot el dia el que fem és dialogar. Tot el dia –tot el dia– i totes les hores del dia. Lamento..., i, si ho vol, fins i tot em penso que la meua agenda és pública. Vull dir que, si ho vol, pot veure totes les persones amb les quals ens reunim dia rere dia.

En aquest context, m'ha demanat, m'ha reclamat un marc d'estabilitat per a les grans institucions. Ja l'hem fet. Està fet –està fet–, fins i tot, abans d'aprovar el pressupost. I sense... –ara que no em sent el conseller d'Economia–, havíem més o menys convingut els pressupostos amb les grans institucions nacionals perquè poguessin treballar l'any que ve. Fixi's. I totes elles li diran que és exactament així. Saben des de fa setmanes què és el que nosaltres comptàvem que podríem aportar a aquestes grans institucions perquè poguessin fer pressupostos fiables i raonables de cara a l'any vinent. Fins i tot això. I totes les institucions ho saben, i vostè sap que ho saben. Per tant, des d'aquest punt de vista...

En fi, vostè em diu que tenen disposició a arribar a acords. Jo li ho agraeixo molt. Li demano, doncs, que aquesta disposició es manifesti en allò que ens convé a tots, que el sector de la cultura del nostre país –que certament, doncs, ha patit, com tothom, les dificultats naturals del moment– pugui desplegar-se amb aquesta transformació estructural que estem produint i alhora amb les millors iniciatives consensuades en aquest Parlament, en el marc d'un acord nacional, que espero que sigui un element definitiu per a l'enlairament de cara als propers anys del sector de la cultura del nostre país.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Interpe·llació

al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat per al 2013 (tram. 300-00100/10)

El novè punt de l'ordre del dia és la interpe·llació al Govern sobre els pressupostos de la Generalitat per al 2013. Està presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i, en el seu nom, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

President del Parlament en funcions, consellers, diputats, diputades... (*Veus de fons.*) Bona tarda. Conseller Mas-Colell, a la vista de la gestió pressupostària del seu Govern, i en particular de la seva conselleria, i en particular de la seva persona, des de l'any 2010, des que vostès governen, em temo que vostè i jo tenim molt a parlar i, en realitat, en puritat, crec que vostè tindria molt més a parlar del que fa habitualment en aquesta cambra. Li hem plantejat, el Grup Socialista, aquesta interpe·llació perquè ahir –després ho explicaré bé– vam tenir algunes bones notícies dins del context general de males notícies arran de la presentació del pressupost per al 2014. I el que nosaltres volem fer, a través d'aquesta interpe·llació i d'altres actuacions parlamentàries de les darreres setmanes, és projectar una mica de llum sobre, diguem-ne, l'episodi més opac de la història contemporània de la política catalana, que són els pressupostos prorrogats de l'any 2013. A veure si a través d'aquesta interpe·llació aconseguim saber una mica què, *what's...* –bé, no, em sortia una frase en anglès, deixem-ho–, què és el que està passant en aquest país enguany.

Però, abans d'entrar en matèria, permeti'm que faci una mica de memòria. Vostè, des que és conseller d'Economia, porta quatre exercicis pressupostaris, i la veritat és que el saldo és, permeti'm que ho digui col·loquialment, de traca. Dos pressupostos presentats fora de temps, sempre per motius electorals –ja sé que vostè em dirà el contrari, però sempre coincideix o amb unes eleccions municipals o amb unes eleccions generals–, una pròrroga que no mereix un altre qualificatiu que escandalosa –després tornaré sobre aquest tema–, i, per fi, els primers pressupostos que presenten quan toca. I certament, el dia d'ahir va ser un dia, com a mínim, positiu per dues raons. La primera raó: doncs, perquè vostè va presentar, per fi, uns pressupostos quan toca –és a dir, abans que comenci l'any en què aquests pressupostos han d'estar operatius–, i perquè, a més, vostè va donar informació més precisa de la que fins ara teníem sobre els pressupostos d'enguany, els del 2013, els prorrogats. Bravo. Des d'aquest punt de vista, jo el vull felicitar perquè tenim una mica més d'informació de la que teníem.

Però, anem una mica al que els anglosaxons dirien la *big picture*, perquè després de gairebé dotze mesos de legislatura, a mi les peces em van encaixant, i el problema del l'encaix de les peces que el Grup Socialista fa és que és, diguem-ne, molt tens amb relació..., o està en forta tensió amb relació al relat polític que vostès i els seus fidels socis, Esquerra Republicana, han estat explicant.

Quina impressió tinc jo, i quina impressió comença a tenir, malauradament, la majoria de ciutadans de Catalunya? Doncs, miri, que tota aquella història per a no dormir i *cuento chino* que vostès ens van explicar, i que, realment, van aconseguir que aquest país, absurdament, es passés dos mesos debatent sobre l'eventual pressió a què sotmetia al Govern català el Govern espanyol per flexibilitzar el dèficit. Un relat que passarà a l'antologia, com a mínim, de les «tonteries», però, amb seguretat, de les falsedats. I després, abundaré sobre aquest tema.

Però, en realitat, què va passar? No, miri, jo ahir ho vaig veure molt clar. Vostès, d'acord amb Esquerra Republicana, el que van dir és: «Ostres, tu, aquí hem de retallar molt –hem de retallar molt–», i és clar, Esquerra Republicana, això de retallar, ja sabem que pel seu substrat ideològic, per la pressió històrica de les seves bases, el fet de retallar, i sobretot, d'entrada, amb un govern conservador, o de dretes, si ho prefeixen, com el de vostès, és una cosa complicada.

Llavors, van trobar vostès la solució màgica. Van dir: «Ja està, prorroguem els pressupostos, fem una retallada de 2.000 milions d'euros –2.000 milions d'euros, 1 per cent del PIB de Catalunya, ni més ni menys, enguany–, però, això sí, les fem *por lo bajini*, clandestines, silencioses, i així dolen menys i ens costen, en termes de popularitat i de perspectives electorals, molt menys.» La llàstima és que, és clar, a canvi vostès es carreguen el que al final és, diguem-ne, l'actiu principal dels països, que és la qualitat de les seves institucions.

Però això què els ha permès? Els ha permès el que Esquerra Republicana volia, que és presentar uns pressu-

postos el 2014 que tenen aquest eslògan. Ja els ho dic: no es complirà –no es complirà– segur. Però l'eslògan, com a mínim sobre el paper, amb molta atenció i amb alguna perla que vostè ens va explicar ahir, és: «No hi haurà més retallades.» Clar, no n'hi haurà més..., que sí que n'hi haurà, i això ja ho comprovarem quan es liquidin els pressupostos. Segurament vostè ja no estarà al Govern, jo potser tampoc a l'oposició, però quan es liquidin els del 2014 veurà vostè com el que vostè va presentar ahir no es complirà. Però el fet és que vostès els han presentat, això sí, 2.000 milions d'euros de retallades ja fets, i ara diuen que l'any que ve no n'hi haurà. Bé.

Què va passar ahir a la presentació, al powerpoint que vostè ens va donar? Doncs, ens va donar unes noves xifres sobre el pressupost prorrogat d'enguany. Ho van fer perquè tenen vostès mala consciència? Ho van fer per transparència? No. Saben per què ho van fer? Ho van fer perquè, si no començaven a donar dades de 2013, era impossible vendre la moto que l'any que ve no hi haurà retallades, i per això ho van fer així. I què va passar? Doncs, va passar que per fi vam poder veure quina és la visió del Govern sobre el pressupost enguany, aquest mes, el mes de novembre; o, en puritat, el mes d'octubre. De retruc també vam tenir informació sobre 2012, informació molt valuosa, conseller Mas-Colell. Perquè, miri, vostè va dir ahir una cosa que a mi quasi em va fer saltar de la cadira. Ho dic perquè vostè, sent el pare dels pressupostos de l'any 2012, ahir va reconèixer –ho llegeixo literalment–: «Els pressupostos de 2012 aprovats per aquesta cambra eren irreals.» Déu n'hi do. Sort que és vostè qui és, perquè, si no, a qualsevol altra persona això li costa el lloc; però vostè segurament es mereix que això, tot i que sigui molt gros, de moment encara no li costi el lloc. Però si jo comparo el que vostès van pressupostar el 2012, amb aquest pressupost reconegut irreal per vostè, i el que vostès ahir ens van dir que era la definitiva liquidació –que això és una altra novetat del powerpoint que ens van entregar–, home, doncs, hi ha coses que són realment aflucinants en termes relatius.

Primer, vostès tenen una desviació a l'alça –despesa addicional– de 500 milions d'euros en la partida de sanitat; una altra, també a l'alça, de gairebé 400 milions d'euros en economia, i desviacions al contrari, a la baixa, en ocupació, cultura i governació. Què vol dir, això? Home, doncs, vol dir que si jo projecto quina ha estat la manera en què vostè gestiona els pressupostos quan els executa, el 2013, és a dir, enguany, amb relació a com ho va fer el 2012, no em puc refiar massa de les dades que vostè ens va proporcionar ahir. Deixi'm que li ho digui d'una altra manera: conseller Mas-Colell, jo estic segur, a diferència del meu partit, jo personalment estic segur que vostè no és el culpable d'això, vostè crec que segueix essent una persona seriosa, però per les raons que sigui, per les pressions dels consellers que l'acompanyen al Govern, o per les pressions que li imposa el seu president, o perquè a la conselleria no ha escollit bé la gent que li fa la feina, si jo miro l'execució pressupostària comparada amb els pressupostos que vostè presenta els anys que els ha presentat, doncs, veig que això és una muntanya russa, un *roller coaster*. Llavors, com jo m'he de refiar

del que vostè ens va presentar ahir sobre 2013, i no diguem ja sobre 2014?

Perquè, miri, si anem a enguany, la informació que vostè ens va presentar ahir confirma el que tots sabíem: els pressupostos d'enguany, malgrat que els hagin passat vostès *por lo bajini*, malgrat que la gent es pensi que aquí no hi ha hagut les retallades que realment hi ha, confirmen que són uns pressupostos molt durs, 2.000 milions d'euros de retallades. Ara bé, quan jo miro el que vostè ens va donar ahir, doncs, ens adonem del que ja sospitàvem: retallada total, 9,28 per cent; però ah!, amic, on han fet vostès les retallades més grans?: 850 milions d'un sol tall a salut, 9,61 per cent, i un 6 per cent a ensenyament. Això sí, en canvi, el Departament de Presidència, amb les obscures joguines del conseller Homs –la celebració del 1714, el Diplocat, les subvencions..., les subvencions sucoses als mitjans de comunicació, que tant els protegeixen–, aquest departament només ha patit una retallada del 3 per cent. Quina cosa més estranya, en un moment de tanta tensió pressupostària! Sí, és una mica estrany, la veritat.

En definitiva..., i em paro aquí, perquè tindrem temps, a la rèplica, per parlar de l'altre, del que discutirem les properes setmanes, del 2014. Tots estem d'acord que el moment és complicat, vostès no ho tenien fàcil, però, miri, a mi a casa meva els meus pares i els meus avis em van ensenyar una cosa: que a la vida s'ha d'anar de cara i s'ha de dir la veritat. I a mi em sembla intolerable, em sembla una vergonya que vostès hagin retallat 2.000 milions d'euros furtant el debat en aquesta cambra i tractant –diguem-ho així de clar– d'enganyar el personal fent veure que no ho feien. Això sí, vostès han comptat amb la complicitat –per no dir la inducció– del seu soci, d'Esquerra Republicana. Espero que això no torni a passar, perquè a Catalunya li fa molt mal. I després tornaré sobre aquest tema, tornaré sobre 2014 i tornaré sobre el que li deia abans: la broma aquesta de la pròrroga pressupostària com a element de pressió perquè flexibilitzin el dèficit. L'any que ve demostrarà que això no era veritat.

Gràcies, president, consellers, diputats i diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. En nom del Govern i per respondre aquesta interpellació, té ara la paraula l'honorable conseller d'Economia i Coneixement, senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Senyor president, senyors diputats... En fi, jo tindria ganes de posar a la meua resposta la mateixa intensitat que hi ha posat el senyor Lucena, però no ho faré, perquè aquí, al cap i a la fi, al final tots ens hem d'entendre, i, per tant, millor que m'ho prengui amb molta calma, que és el que penso fer. Unes quantes observacions.

Primera, ha dit que vam presentar dos pressupostos fora de temps. Home, el primer..., vam entrar a govern el 29 de desembre, em sembla, i molt sensiblement

el senyor Castells no havia preparat un pressupost, i, per tant, va haver-hi el temps de preparar un pressupost i es va presentar el pressupost. Per tant, si hem de comptar les vegades que s'han preparat fora de temps, doncs, en serà una, però no en seran dues; i aquesta segona també la podríem discutir.

La segona cosa que em diu és que..., i suposo que l'haig de felicitar –permeti'm una mica de sarcasme–; és per això que s'està adonant que totes les peces van encaixant. Escolti, n'hi havia prou amb escoltar, eh? Aquí vostè sap que fa tres anys que estem reduint despesa. Suposo que vostè sap que..., bé, no estava per aquí, però ja li ho deuen haver explicat, que durant els últims..., fins al 2010, la despesa va anar pujant, va anar pujant, va anar pujant; l'any 2010 ja es va aconseguir que la despesa liquidada fos igual a la pressupostada –que de totes maneres era més alta que la de l'any anterior–, i a partir del 2010, doncs, la despesa ha anat baixant: ha baixat l'any 2011, ha baixat l'any 2012, ha baixat l'any 2013. I això sap per què està passant? Doncs, perquè hi ha una cosa que se'n diuen «els programes de consolidació fiscal» que ens imposa Europa, perquè hi ha qui ens deixa diners i qui no ens deixa diners, etcètera. En fi, vostè jo suposo que això ho sap perfectament. Però si va necessitar la meua presentació d'ahir per assabentar-se'n, doncs, devia ser una bona presentació; em felicito perquè vostè s'hagi adonat que hem estat reduint la despesa els últims tres anys. I, efectivament, això fa que tingui alguna significació, ja la valoraré després, que no pretenguem abaixar-la el proper any.

Pel que fa a informació, l'informo que sobre l'execució pressupostària de l'any 2013, doncs, hi ha molta informació, està a la nostra pàgina web i, de fet, cada trimestre es trameta al Parlament. Miri, és aquest volum. *(El conseller mostra un document.)* No sé per què s'ha de trametre en forma..., però tot aquest volum és l'estat d'execució pressupostària a 30 de juny del 2013, està tot aquí. Ho pot mirar, pot mirar-ho, i ho trobarà.

De totes les coses que ha dit, una que m'ha semblat inversemblant –disculpi que ara utilitzi aquest terme– és quan m'ha criticat per dir que els pressupostos del 2012 eren irreals, perquè de fet ahir ja vaig dir per què eren irreals: eren irreals perquè els ingressos previstos per al 2012 que ens va transmetre el juliol del 2011 la ministra Salgado eren –i utilitzo la mateixa paraula que vostè– irreals. De fet, eren irreals al quadrat; era totalment inconcebible que aquells poguessin ser els ingressos reals, quan estàvem caient en una recessió. Era completament evident que el nou Govern de l'Estat abaixaria aquests ingressos.

Evidentment, llavors hauríem pogut esperar més, esperar mesos més per presentar un pressupost. I, evidentment, hi vam pensar, en aquesta possibilitat d'esperar que els nous pressupostos..., esperar a rebre la nova estimació d'ingressos. Però això es retardava, i, com vostè sap, hi ha molts grups a la cambra que ens exigeixen –i és perfectament natural– la presentació de pressupostos.

Per tant, vam presentar uns pressupostos que, si vostè va a mirar el que es va dir en aquesta cambra, ja es

va avisar que aquells pressupostos haurien de ser seriosament revisats, perquè els ingressos eren irreals. I per això hem parlat del primer ajust, pressupostos del 2011; del segon ajust, pressupostos del 2012; tercer ajust, la revisió dels pressupostos del 2012, forçats per la modificació dels ingressos del 2012. O sigui que sí, tenien un element d'irrealitat. Doncs, ho sento; la senyora Salgado també va ser irreal.

Què més li puc dir? Comentar les coses que vostè ha anat dient. Miri, també ha descobert una altra cosa, i benvingut al cercle de la gent que sap aquesta cosa. I és que, miri..., conseller Boi, ho sento, però vostè no sé si ho sap, que hi han desviacions a salut; hi han desviacions, miri. És la primera vegada que passa, sap? No havia passat mai en el passat, que hi haguessin desviacions en salut. Miri, agafi la història, parli amb els seus antecessors, i veurà que el problema número 1 per encaixar i per arribar a uns pressupostos predictibles i amb un tipus d'estabilitat pressupostària és el finançament de la sanitat; això ho sap tothom. I, per tant, cada any Salut acaba gastant més que la quantitat pressupostada. Això no vol dir que Salut no faci un esforç extraordinari per mantenir-se dintre dels límits del pressupostat, i li asseguro que des del Departament d'Economia, doncs, fem el que ens toca, en col·laboració amb Salut, perquè els pressupostos tinguin una significació real. I avui en dia això encara és més important, perquè no podem anar demanant diners prestats. Però miri el passat, miri el passat i veurà com aquest és el problema no resolt, principal, de la gestió pressupostària de tots els governs; la qual cosa no és justificació perquè no ens pugui preocupar, però si vostè ha après això de la meua intervenció d'ahir, doncs, magnífic, però jo li dic que hi ha més a aprendre. Vostè ahir només va veure una cosa molt focalitzada i molt petita, però amplii, si us plau..., i veurà com aquest és el cas.

Crec que de moment ho deixaré aquí. Moltes gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per al torn de rèplica torna a tenir ara la paraula l'illustre diputat senyor Maurici Lucena.

Maurici Lucena i Betriu

Gràcies, president. Consellers, diputats i diputades, hola de nou. Aquest to condescendent i amb un punt de sarcasme, conseller Mas-Colell, li dic, d'entrada, que no l'hi coneixia, i em sembla que demostra dues coses, que li demano que se les pensi amb tranquil·litat, eh?

La primera és que em sembla que vostè està bastant nerviós, i ho projecta, ho canalitza d'aquesta manera.

La segona, que és la que més em preocupa –perquè la primera, rai, és un problema seu–, és que em sembla que vostè no es pren prou seriosament aquesta cambra. I això sí que m'emprenya ja més. Perquè em sembla una falta de respecte a totes les persones que estem aquí. O sigui que vagi en compte perquè el meu to cordial, si vostè segueix amb aquest to de ha, ha, ha!, hi, hi, hi!, també el puc jo, diguem-ne, pujar, eh?

Primer, el que li anava a dir, li deia abans, vostè va estar explicant, acompanyat de tot el cor mediàtic d'aquest país i d'alguns dels seus consellers, que l'any passat, gràcies a la pròrroga, a la pressió que vostès exercien, es va flexibilitzar el dèficit. Jo em jugo amb vostè, per rebaixar la tensió, si vol, un sopar que aquest any, malgrat que vostè ha presentat els pressupostos quan toca, i suposo que els hi aprovarà, Esquerra Republicana, també li flexibilitzaran el dèficit. Així ho diu Europa; suposo que ho segueix. Europa ha dit que per evitar que la pulsio reformista baixi, doncs, el que proposarà als diferents països és flexibilitzar els objectius de dèficit a canvi de promesa de reformes. Això demostrarà... (*Veus de fons.*) Sí, sí, llegeixi-ho o faci que li ho busquin. Això demostrarà que tot aquest relat que vostès van tenir instal·lat al país durant mesos, doncs, simplement era fals.

Però anem ara al 2014. El 2014 vostès..., i vostè en particular ahir va dir una sèrie de coses greus. En primer lloc, ho repeteixo, vostè em sembla que no es pren prou seriosament el Parlament. A vostè li sembla normal arribar aquí i dir que el 10 per cent dels ingressos, 2.318 milions d'euros, vostè no està..., no està no, no vol explicar-nos com els aconseguirà? Li ho van preguntar els periodistes repetidament. I vostè va dir: «No, no ho vull explicar; primer jo vull el mandat legislatiu i després vendré patrimoni o ho concessionaré com a mi em sembli.»

Però, vejam, vostè es pensa que això és una partida de pòquer en què vostè amaga les cartes? Presentar un pressupost és que vostè ens expliqui aquí en què vol gastar les coses i com pensa aconseguir els ingressos, i nosaltres ja veurem si li diem sí o no. Però a mi em sembla realment insòlit que vostè, el 10 per cent dels ingressos, l'1 per cent del PIB català, es negui a explicar-nos-ho. Sort que té vostè dues setmanes per reflexionar, i espero que quan fem el debat pressupostari sí que tingui a bé, si no li importa, explicar-nos d'on obtindrà 2.318 milions d'euros a través de les privatitzacions.

Després vull dedicar els dos últims minuts de la meua intervenció a una cosa que em sembla que en termes ètics simplement és un sarcasme inacceptable. Vostès i Esquerra Republicana estan dient els últims dies que els pressupostos de l'any que ve són els pressupostos més socials de la història.

Miri, li llegiré una frase: «Y después...», una frase pronunciada al Congrés dels Diputats recentment. «Y después incluso le ponen guasa al asunto diciendo que son los presupuestos más sociales de toda la historia universal, de todos los tiempos o algo así. Hombre, es que su cinismo a veces crece exponencialmente y de forma directamente proporcional a lo que sube la deuda española. ¿Cómo pueden decir que son los presupuestos más sociales? Vayan a contárselo a los que están dando vueltas por los contenedores o a la gente que ya no cobra nada porque ha perdido el trabajo, ha perdido el paro, lo ha perdido todo, la gente que se arriesga a quedarse sin techo. ¡Los más sociales, por el amor de la providencia! (*Risas.*) ¿Pero dónde viven ustedes? ¿En qué país viven ustedes?» Qui creu que ho va pronunciar, això, fa poc? Alfred Bosch, Esquerra Republicana.

I vostès amb el pressupost de l'any 2014 també ens diuen que són els pressupostos més socials. Són els pressupostos més socials..., no sé com compatibilitzen això amb el reconeixement que han retrocedit en despesa social a l'any 2004.

Però li diré més, nosaltres ens hem pres la molèstia de fer la metodologia que vostès empraven el 2011 i el 2012 per sumar el que vostès entenen com a epígrafs socials. Sap quina és la sorpresa? Que 2013, amb les dades que vostès ens va donar ahir, surten més socials, en termes percentuals, que 2014. El que passa, que 2014 fan la trampa que és sumar nous epígrafs, i en diuen «social», i n'haurien de dir «social prima», perquè no és la mateixa metodologia que van fer servir l'any 2010..., bé, el 2011 i el 2012.

En definitiva, amb aquesta interpellació, o amb el que li queda, a part que espero que canviï el to, el que m'agradaria és que ens expliqués més sobre el 2013, si preveu desviacions sobre el que vostè va presentar ahir i si realment té intenció de rectificar i explicar-nos com pensa obtenir el 10 per cent dels ingressos l'any que ve, 2.318 milions d'euros.

Gràcies, president. Gràcies, consellers, diputats i diputades.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. També, per al torn de rèplica, té la paraula l'honorable conseller senyor Andreu Mas-Colell.

El conseller d'Economia i Coneixement

Miri, jo li proposo..., en una cosa que no té cap importància, li proposo un tracte. A mi el seu to no m'agrada gens –gens–, i, òbviament, el meu to a vostè no li agrada. Acceptem que cada u té el seu to i no hi donem més importància. Jo no sé parlar diferent, parlo d'aquesta manera, i vostè, òbviament, tampoc. Però no es pensi..., però no es pensi que no em sembla ofensiu. Per tant, però deixem-ho de banda, cada u és com és, i ja està, no té més importància –no té més importància.

Ha dit això d'Europa i la flexibilitat del dèficit. Tot és possible, eh?, tot és possible, no diré que no. Jo dubto que Europa un altre any i, de fet, per tercer any, torni a fer el mateix amb Espanya. Pensaria que les flexibilitats les poden fer d'alguna altra manera, però ja ho veurem. Si realment Europa torna a flexibilitzar el dèficit per al 2014, doncs, per descomptat que nosaltres continuarem reclamant la part que ens correspon d'aquest dèficit, que sempre hem dit que és la tercera part; l'1 per cent queda molt lluny en aquests moments de la tercera part. I, de fet, en el procés contenciós administratiu que començarem aviat o que, de fet, ja..., perquè hi ha hagut un requeriment previ i ja està en camí, argumentem que tècnicament i segons les mateixes especificacions de la Llei d'estabilitat pressupostària, doncs, de fet, tocaria fins i tot més que un terç, aquest any tocaria, de fet, el 2,2. Però, en fi, ja ens conformaríem amb un terç, no aquest any, l'any vinent. Per tant, tant de bo, tant de bo tingui raó. I aquesta seria una bona notícia.

Insisteixo que que l'any 2013 era un any de descens de la despesa ha estat una cosa coneguda des de fa un any. Recordeu quan i des d'aquí, doncs, ja advertia que el que se'ns plantejava al principi de l'any passat, amb el 0,7 de dèficit i amb els ingressos que teníem, representava una retallada de 4.000 milions. I després, al llarg de l'any, m'heu sentit dir que la flexibilització del 0,7 a l'1,58 representava això en el pressupost, i, amb la pròrroga del pressupost, quedava a la meitat, amb 2.000 milions. O sigui que això sempre ho hem reconegut.

M'ha preguntat alguna cosa, crec, sobre quines són les prediccions per als resultats del 2013. Miri, jo el que li diré és que estem a principis de novembre, esperem cinquanta dies més i, dintre de cinquanta dies, ho sabrem exactament. Nosaltres, com cada any, com tots els governs, com estic segur que els governs els quals vostès presidien, estem treballant i treballant molt dur per aconseguir l'acompliment del pressupost, però dintre de cinquanta dies, doncs, ja sabrem alguna cosa.

Efectivament, hi ha una partida d'ingressos que no està completament definida, però certament hi ha una categoria de projectes per a aquests ingressos però la cosa és molt simple, senyor Lucena: o és això o baixem la despesa. Davant del dilema de baixar la despesa o no baixar la despesa, nosaltres diem: «No baixarem la despesa i treballarem amb enorme intensitat en privatitzacions, en vendes, en concessions, etcètera.»

I jo acabo dient-li que li agrairé molt si en aquest procés podem col·laborar, per no dir..., podem parlar-ne i podem fer-ho d'acord, perquè és o això o, llavors sí, retallades. Si no hem de fer més retallades, llavors hem d'aconseguir ingressos. Si els aconseguim per la via política, millor; si no els aconseguim per la via política, haurà de ser amb vendes i amb processos concessionals.

I estic totalment d'acord que el millor és que els fés-sim de mutu acord.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

InterpeHació

al Govern sobre les polítiques de salut i les relacions amb els proveïdors del sistema sanitari (tram. 300-00102/10)

El darrer punt que farem avui, la darrera interpeHació és el punt número 10, que és la interpeHació al Govern sobre les polítiques de salut i les relacions amb els proveïdors del sistema sanitari. Ha estat formulada pel Grup Parlamentari Popular i en el seu nom té la paraula ara la il·lustre diputada senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Moltes gràcies, senyor president. Senyors consellers..., estupefactes, senyor conseller de Salut, així es van quedar els farmacèutics catalans quan la Generalitat els va anunciar fa pocs dies que no els pagaran el que els deuen.

Vostès, senyor Ruiz, no els paguen, no paguen les farmàcies perquè no volen. Ho torno a repetir, no paguen les farmàcies... (*Veus de fons.*) Sí, senyor Mas-Colell, pot fer els escarafalls que vulgui, però no paguen les farmàcies perquè no els dona la gana. (*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Si us plau..., si us plau; és el darrer punt que farem aquesta tarda...

Eva García i Rodríguez

És que les veritats ofenen, eh?, les veritats ofenen.

El vicepresident segon

Segueixi.

Eva García i Rodríguez

I, mirin, aquest sector ja no pot aguantar més. I, a més, se senten víctimes d'una farsa. Senyor conseller de Salut, la farmàcia, el farmacèutic és un autònom, és una micropime que està obligada a dispensar medicaments als malalts i que respon amb el seu patrimoni personal i que en situacions com l'actual els estan col·locant en un punt límit, tan límit que hi han setze oficines de farmàcia en concret, de les 3.100 de Catalunya, n'hi han setze, en concret, que ja han hagut de tancar les seves portes, dues han hagut de canviar de titular i la majoria –la majoria–, moltes d'elles han hagut d'acomiadar personal, perquè no poden fer front a les despeses que generen.

Senyor conseller, la situació és dramàtica; tan dramàtica que ja han anunciat que demà al dematí tancaran les seves portes –cosa insòlita, però amb aquest Govern ja és la segona vegada que passa–, que demà tancaran les seves portes en senyal de protesta perquè la Generalitat de Catalunya no els paga el que els deuen.

Han arribat, senyor conseller, al seu màxim històric de deute: quatre mesos d'impagaments. Aquest Govern, aquest Govern de Convergència i Esquerra Republicana anuncia, per exemple, a bombo i platerets que destinen un pressupost, per exemple, de 3.000 milions d'euros per recolzar les pimes i, en canvi, deixen caure i permeten que les farmàcies facin fallida.

Però fem una cronologia dels impagaments a què han estat sotmesos els farmacèutics amb aquest Govern de Convergència i Esquerra Republicana. Mirin, el 25 de novembre del 2012 la Generalitat incompleix el compromís de pagar els 190 milions que els deu corresponent a les factures de juliol i agost. Es passa a cobrar a finals de mes, per tant, amb cent cinc dies de retard des de la data de dispensació del medicament. El 26 de febrer del 2013 el CatSalut comunica un nou retard en el pagament, que es queda sense data de cobrament fix. Durant el mes de març d'enguany es comencen a abonar els deutes del mes de gener, però resten pendants de pagament les factures dels mesos de novembre i desembre del 2012. Després, amb comptagotes, els comencen a pagar, però queda encara

pendent tota la resta. I ara, a finals d'octubre, poques hores abans que acabés el mes d'octubre, els anuncien que no els ho podran pagar.

Miri, senyor conseller, la xifra del deute amb les farmàcies és, a dia d'avui, de 416 milions d'euros, si tenim en compte que hi ha prop de tres mil –3.050– oficines de farmàcia en el conjunt de Catalunya, resulta que és un deute mitjà de 140.000 –140.000; 140.000, senyor Turull– euros per farmàcia. I tampoc poden finançar-se particularment, les farmàcies, perquè ja ningú se'n refia, de vostès, senyor conseller.

Per tant, a finals d'any, si fem una extrapolació dels deutes, resulta que a finals d'any, el seu deute serà de 600 milions d'euros amb les farmàcies; per tant, una mitjana de 200.000 euros per farmàcia. Una ruïna, senyor conseller, per a moltes farmàcies, una ruïna per a moltes famílies catalanes.

Senyor conseller de Salut, la Generalitat assumeix un compromís de pagar als proveïdors dels serveis, com ho són també els farmacèutics, els quals li recordo que paguen religiosament els seus impostos a casa nostra. A més, vostès els estan fent assumir en aquests moments uns costos financers que no els corresponen. I tampoc els correspon fer un préstec a l'Administració pública, però es veuen obligats a fer-ho, com deia abans, responent amb el seu patrimoni personal. Senyor conseller, això només té un nom: manca de seriositat. Posen en risc un sector que històricament presta serveis perquè la Generalitat així els ho demana.

Les despeses farmacèutiques estan contemplades en qualsevol pressupost ordinari; aprovat o prorrogat, m'és igual, però estan contemplades en qualsevol pressupost ordinari. Per tant, el que està clar, el que és evident és que aquí ha fallat la planificació de tresoreria, perquè vostès prioritzen altres partides: vostès prioritzen els mitjans de comunicació, les entitats independentistes; fins al punt que, per exemple, el senyor Mas-Colell ahir ens va anunciar, tot content, que tenia destinada una partida –ampliable, fins i tot– de 10,6 milions d'euros per comprar urnes. Senyor conseller, fins i tot... –ara em dirigeixo a vostè, ja que el tinc aquí–, menys comprar urnes... –no, no, no..., sí, aquesta cara..., no, no, senyor conseller, no es posi tan nerviós, que no m'estranya que ho estigui–, menys comprar urnes i més pagar medicaments.

Però, miri, haurien d'estar avergonyits –i suposo que ho estan, perquè m'adono del nerviosisme que veig en aquest primer banc–, miri, pagar les farmàcies no és una despesa sobrevinguda, no és una despesa inesperada, no és una despesa amb la qual vostès no comptessin; és quelcom més important, és el que permet garantir la salut de tots els catalans. I vostès tenien una partida pressupostària dedicada precisament a pagar les farmàcies. Per tant, què n'han fet, d'aquests diners? En què se'ls han gastat? En què se'ls han gastat, senyor Mas-Colell? Perquè tenien prevista per a farmàcia una certa quantitat, com en... Sí, és que..., no ho sé, fins i tot em sap greu que estigui faltant al respecte a una diputada que li parla amb molt més respecte que el que vostè en aquests moments està...

El vicepresident segon

Senyora diputada, senyora diputada... En tot cas, deixi'm que faci jo de president...

Eva García i Rodríguez

No, és que els gestos...

El vicepresident segon

El senyor Mas-Colell no ha fet cap senyal despectiu, i, per tant...

Eva García i Rodríguez

Els gestos..., potser, senyor president, després li explicaré els gestos que està fent. Suposo que el vídeo ho podrà demostrar. Però, en tot cas...

El vicepresident segon

Jo l'estic veient i no ha fet res que sigui sancionable des d'aquesta presidència. (*Remor de veus.*) Segueixi, si us plau.

Eva García i Rodríguez

Molt bé. Senyor conseller de Salut, miri, espanta que no sàpiguen com pagar una cosa tan prioritària com són els medicaments. Espanta que sí que sàpiguen, per exemple, com pagar les despeses de tants i tants organismes públics i fundacions. Espanta també, senyor conseller, que paguin puntualment la televisió pública i els mitjans de comunicació sectaris, que els fan d'altaveu, i bé que ho fan, i totes aquelles entitats i associacions que persegueixen i promouen l'independentisme, i mentrestant no sàpiguen com pagar els medicaments.

És inacceptable –és inacceptable–, senyor conseller, que les farmàcies hagin estat també obligades a renunciar a la reclamació del CatSalut dels interessos corresponents als mesos impagats del novembre i desembre del 2012 i del maig del 2013, un dret a què la mateixa llei els empara, i que el Govern no compleixi tampoc en això amb els seus compromisos de pagament. És inacceptable que no hagin tingut l'opció de fer previsions de tresoreria, perquè vostès no els han donat temps de fer-ho.

Senyor conseller, el que ha de fer vostè avui aquí, poques hores abans que comenci aquesta vaga, és fer un gest de responsabilitat: parlar amb el sector, comprometre's amb un calendari, fixar uns terminis, deixar-se de dates de consultes i posar una data de pagament. Els farmacèutics no volen dates de consultes, volen dates de cobrament. Perquè, miri, el que han de fer és apostar per l'estabilitat del sector, per la necessitat d'un calendari de pagament concret, realista i efectiu –i efectiu– i que assegurí, a més, l'accés dels ciutadans a la salut i al benestar.

Però deixi'm que acabi aquesta primera intervenció, senyor conseller, fent un comentari important, jo crec, important. Miri, jo li demano que deixin de manipu-

lar, que deixin d'enganyar, que deixin de tergiversar, perquè fins i tot el Col·legi de Farmacèutics, doncs, resulta que aquesta convocatòria de manifestació la farà demà davant de la Delegació del Govern espanyol. Home, s'equivoquen, perquè no és al carrer Mallorca on han d'anar: és a la plaça Sant Jaume. *(Remor de veus.)*

El vicepresident segon

Si us plau...

Eva García i Rodríguez

Jo suposo que... Hi ha nervis, eh?

El vicepresident segon

Si us plau... Vinga, segueixi, si us plau.

Eva García i Rodríguez

És a la plaça Sant Jaume on han d'anar precisament, també, el Col·legi de Farmacèutics, a menys que no sigui –a menys que no sigui– per fer no una manifestació, sinó una petició expressa al Govern espanyol per tal que el Pla de proveïdors el puguin cobrar directament i no hagin de passar per la Generalitat de Catalunya, perquè ja saben perfectament el que passa amb aquests diners.

Per tant, li demano, senyor conseller, que en la seva resposta fixi un calendari, es comprometi amb el sector i, sobretot, no deixi, no permeti que un cop més aquesta gent, els farmacèutics catalans, estiguin un mes més sense cobrar i amb la incertesa que el Govern de Catalunya no els paga el que els deu.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per respondre aquesta interpe·llació, en nom del Govern, té ara la paraula l'honorable conseller senyor Boi Ruiz.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Diputada, diputades i diputats, conseller... Miri, si els farmacèutics tenien alguna esperança de cobrar, després de sentir-la difícilment tindran esperances de cobrar i que el Consell de Ministres el divendres acordi fer efectius els pagaments ICO d'aquesta primera fase. I li ho dic amb tota tranquil·litat i amb tot respecte.

Crec que la seva intervenció no és precisament la intervenció que caldria o hauria calgut perquè els farmacèutics cobressin, eh? Saben tan bé com nosaltres que el pagament d'aquestes factures està en aquests moments a l'ICO Proveïdors primera fase i, per tant, estan endossades a l'ICO Proveïdors i és l'ICO Proveïdors el que ha de fer-ne efectiu el pagament, a través de la Generalitat, a cada una de les farmàcies que en aquests moments havien de cobrar els tres mesos que havien de cobrar amb aquesta prestació de l'ICO primera fa-

se. Per cert, hi havia calendari, hi havia un calendari que és quan la Generalitat estava compromesa a cobrar aquest ICO Proveïdors.

Miri..., segurament no utilitzaré tot el temps, perquè, pel que haig de dir, ho puc fer amb molta rapidesa –amb molta rapidesa. Miri, si vostès volen de veritat ajudar els farmacèutics a cobrar la seva factura, la factura que els devem, que els la devem perquè ens la deu l'Estat i que, hi insisteixo, està a l'ICO Proveïdors, jo li demano que faci una trucada avui mateix o demà el matí, que es reuneix la Comissió Delegada per a Afers Econòmics del Govern, que presideix el senyor Rajoy –i, en tot cas, si el senyor Rajoy no la pot presidir, hi ha el senyor Montoro–, i li demani a la Comissió Delegada del Govern que porti al Consell de Ministres de Divendres el pagament ICO Proveïdors. I ja veurà com és el millor favor que pot fer als farmacèutics d'aquest país, i no explicar... I entenc, crec que –ho vull entendre, eh?– no té la suficient informació del procés de pagament de l'ICO a tercers i que tampoc té suficient informació sobre com s'han canviat els criteris respecte al FLA i respecte a aquest creuament, que no acabem d'entendre, de decisions, crec que li manca la informació. Però hi vull insistir: les factures les té el Govern de l'Estat, les ha de finançar a través de l'ICO Proveïdors, i jo li demano que truqui a la Comissió Delegada per a Afers Econòmics, al seu president, sigui el president Rajoy o sigui el senyor Montoro, i que portin al Consell de Ministres de divendres aquesta proposta que es faci efectiu definitivament l'ICO Proveïdors, que se'ns diu que anava al Consell de Ministres darrer, que se'ns diu que anava a l'anterior, etcètera.

El que sí que jo li demano és que plantegem les coses amb rigor. Els farmacèutics..., som absolutament solidaris amb els farmacèutics, els primers que som solidaris amb els farmacèutics, els primers que estem discutint amb l'Estat que liquidi aquest ICO Proveïdors. Saben perfectament que no tenim accés financer, perquè som una *(remor de veus)*..., no tenim accés financer. Tenim accés financer a través de l'ICO –a través de l'ICO. Estem jugant a les regles del joc; les regles del joc són l'ICO Proveïdors, no l'Estat, i és l'ICO el que va als bancs a buscar els diners, eh? Per tant, jo els demano que tinguin un cert rigor i un cert compromís a complir els seus calendaris, que és pagar l'ICO quan tocava.

(Remor de veus i alguns aplaudiments.)

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la rèplica, té ara la paraula la il·lustre diputada senyora Eva García.

Eva García i Rodríguez

Senyor conseller, em preocupa, doncs, que tingui tan poca cosa a dir, no? Realment, està demostrant poc respecte no cap a aquesta diputada ni cap al seu grup parlamentari, sinó cap als 3.100 farmacèutics d'aquest país. I això és el més lamentable –el més lamentable–, l'actitud que tenen, amb aquesta supèrbia, amb aquesta «xul·leria».

Però, escolti'm, miri si és fàcil, que fins i tot el senyor Mas-Colell ho entendreà, miri: si vostès deuen diners a algú, els morosos són vostès, i, per tant, no és el banc el que els ha de deixar els diners.

Però, miri, fa poques hores sentia o llegia en un mitjà de comunicació –del règim, evidentment, en hora punta, evidentment–: «El conseller d'Economia acusa precisament el ministre Montoro dels impagaments a les farmàcies.» Home, senyor conseller de Salut –i em dirigeixo a vostè–, s'ha de tenir poca vergonya –poca vergonya– per acusar directament l'Estat dels seus deutes; s'ha de tenir, senyor conseller de Salut, molta barra. Fins i tot aquest mateix dematí (*remor de veus*), fins i tot aquest mateix dematí... –hi han nervis, hi han nervis–, fins i tot aquest mateix dematí, el president de la Generalitat...

El vicepresident segon

Senyora García... –senyora García–, a veure, li demano que segueixi la intervenció sense fer cap referència al que fan el Govern, els diputats, etcètera. (*Remor de veus.*)

Eva García i Rodríguez

Home...

El vicepresident segon

I, per tant, tinguem aquests tres minuts que li queden d'intervenció amb tranquil·litat, si pot ser. I, per tant, les interpellacions que vagin només d'un cantó, si us plau. Li he permès, evidentment, el to, li permeto algunes expressions, però, evidentment, el que no podem estar tota l'estona és interpellant l'altre cantó. Segueixi, si us plau.

Eva García i Rodríguez

Senyor conseller de Salut, sóc jo precisament la que, després d'escoltar-lo, encara estic molt més preocupada, per les seves explicacions i per, sobretot, com li deia, per la seva actitud.

Miri, no pateixin, si el Govern espanyol els pagarà també aquestes factures!, i vostès ho saben, i per això, doncs, van jugant amb això de guanyar temps i dir: «Bé, és que Madrid ens roba, Espanya ens roba...» És que nosaltres els tornarem a treure les castanyes del foc, senyor Boi Ruiz, a veure si ho entenen d'una vegada; ho tornarem a fer, com ho estem fent els últims mesos, també amb les factures de les farmàcies.

Escolti, miri, el Govern de l'Estat, el Govern del Partit Popular, a través del Fons de liquiditat autonòmic, i a través també del Pla de proveïdors, està pagant i pagarà puntualment totes les factures. Perquè resulta que tenim aquest defecte, miri, el Govern d'Espanya, doncs, no volem tenir deutes d'altres i ens agrada pagar allò que vostès, per exemple, no paguen. I ja hem pagat, per exemple, 25.000 milions d'euros i 400.000 factures que tenien vostès pendents.

I, miri, al final –al final–, per culpa d'aquest mal govern s'afecta també la viabilitat de les farmàcies i la

qualitat del servei farmacèutic, el que és molt més greu.

I, escolti'm, i no ens vinguin amb romanços, a veure si m'entén, senyor conseller, no ens vinguin amb excuses, perquè si comencem, si polititzem d'aquesta manera aquesta problemàtica, escolti'm, aquí prendrem mal tots, i el que és més greu: el que no pot ser és que a partir de demà moltes farmàcies que continuaran obertes perquè no tenen més remei, perquè els costa diners també, per exemple, tancar les portes, comencin a estar desabastides. I vostès ja han anunciat aquesta flamant idea, vostè, senyor conseller de Salut, que faran això que els agrada tant fer, no?, i és dues llistes: la llista de farmàcies solvents i la llista de farmàcies no solvents, quan els insolvents són vostès. Curiós, el tema, no? Doncs, sí, escolti'm, aquesta és la desgraciada realitat.

Perquè, miri, amb la seva mala gestió, conseller, obliguen que els ciutadans, per exemple ja s'estiguin plantejant, als farmacèutics, que hagin d'assumir el cent per cent del cost dels medicaments que vostès no paguen, i això seria gravíssim.

Miri, vostès el que han de fer és donar una solució, però clara, i nítida. Escolti'm, segurament tots els grups parlamentaris, però nosaltres també, ens reunim amb el Col·legi de Farmacèutics i amb la Federació d'Associacions de Farmàcies, i tots es queixen del mateix. No es queixen d'allò que vostès els fan creure, que Madrid, els diners... No, no, no, escolti'm, aquesta cantarella no se la creu ningú, perquè la gent se la pot enganyar durant un temps, però no sempre. Del que es queixen és que vostès els estan girant l'esquena, és que estan destinant els diners a «tonteries» i a maleïdes consultes, en lloc de dedicar-los a pagar els medicaments dels catalans. Miri que és fàcil, eh?, senyor conseller, escolti'm.

I, miri, els insolvents, li ho torno a dir, són vostès. I si no estan en fallida és perquè hi ha un govern a Espanya del Partit Popular que els està traient les castanyes... (*Remor de veus.*)

El vicepresident segon

Si us plau...

Eva García i Rodríguez

Els està traient les castanyes del foc, ho torno a dir –ho torno a dir. (*Persisteix la remor de veus.*)

El vicepresident segon

Si us plau... (*Pausa.*) Gràcies.

Eva García i Rodríguez

Gràcies.

El vicepresident segon

Endavant.

Eva García i Rodríguez

No, no..., ja havia acabat. Però ho torno a dir... (*Rialles i remor de veus.*) No, no..., és que ho torno a dir, perquè vull que en quedi constància i ho vull dir dues-centes mil vegades: el que està traient les castanyes del foc precisament al Govern de Catalunya és el Govern espanyol del Partit Popular, perquè, si no fos per ells, vostès i tot Catalunya estaríem en fallida.

Moles gràcies, senyor president, senyor conseller.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputada. Per al torn de rèplica, té ara la paraula l'honorable conseller, senyor Boi Ruiz.

(*Pausa.*)

Sí, conseller, endavant.

El conseller de Salut

Gràcies, president. Diputada, miri, primera cosa, fixi's en la importància i la pressió que està fent el seu grup parlamentari davant del Govern per fer el pagament de l'ICO Proveïdors, que no s'ha assabentat que avui Hisenda ha dit –Hisenda de l'Estat espanyol– que la propera setmana pagarà als farmacèutics a qui deu els diners. Per tant, fixi's... (*Remor de veus.*) No, no..., escolti'm...

El vicepresident segon

Si us plau... Si us plau!

El conseller de Salut

Fixi's si és important el paper que estan fent, si és important. Hauria hagut de sortir aquí a dir-ho, eh? Hauria hagut de sortir aquí a dir que ara, avui, el Ministeri d'Hisenda s'ha compromès a pagar als farmacèutics catalans, perquè és qui ha de pagar a través del fons ICO.

I, segona cosa, no ho confonguin, eh?, l'ICO no són diners dels espanyols, l'ICO és un institut de crèdit oficial al qual presten els diners els bancs, que els hem de tornar amb els corresponents interessos. Això és l'ICO, eh?; no són diners dels contribuents espanyols.

Miri, d'això en termes platònics se'n diu «fallàcia»; de col·locar la conclusió per després fer les premisses se'n diu «fal·làcia». I, per tant, deixin d'utilitzar les fallàcies. La realitat és que no arriben els pagaments de la Generalitat de Catalunya quan han d'arribar, estem en la situació en què estem i hem d'accedir, totes les comunitats autònomes, a través de l'Institut de Crèdit Oficial, als diners que necessitem. I, a més, li haurien agraït moltes altres comunitats autònomes que des d'aquí avui hagués sortit un plantejament del Grup Popular que s'havien de fer efectius els pagaments ICO, perquè tots els governs del Partit Popular de les comunitats autònomes es troben en la mateixa situació d'impaga-

ments a farmàcia que nosaltres; si no ara, s'hi han trobat. Aquesta és la realitat.

I, per tant, no diguin que són diners dels espanyols, no s'equivoquin, no són diners dels contribuents; són diners dels contribuents catalans que estan allà i que ens presten de l'ICO perquè algun dia ens pagaran i ens faran la transferència del que ens toca, a no confondre amb el FLA, que és el que nosaltres podem demanar de més per poder fer el dèficit autoritzat. No ens confonguem, l'ICO és un préstec que paguem els catalans i que, a més a més, paguem els seus interessos; no són diners de l'erari públic espanyol. Per tant, no ho confonguem.

Segona. Miri si és important la pressió que estan fent vostès. Sap per què ha anunciat Hisenda que pagarà la setmana que ve? I ho ha anunciat ara, eh?, fa cinc minuts. Sap per què? Perquè els farmacèutics i el Govern català ens hem posat d'acord a anar a picar a la porta, a anar a picar a la porta on tocava picar –on tocava picar, eh? I segurament que els farmacèutics catalans vagin a la porta de la Delegació del Govern a manifestar-se no és precisament perquè se sentin molt recolzats pel Govern de l'Estat i pel seu grup parlamentari. Si no, vindrien a la plaça de Sant Jaume. I això sé que fa mal, perquè és la veritat, perquè saben on està la seva factura. La seva factura està...

I sap qui els va fer renunciar als interessos? Hisenda. El ministre Montoro va posar com a condició per entrar a l'ICO a les farmàcies que havien de renunciar als interessos. Per tant, aquesta és la veritat. No enganyin, no facin fallàcies –no facin fal·làcies. Per entrar a l'ICO Proveïdors s'ha de renunciar als interessos. No faci fal·làcies. Per tant, escolti'm, estem en un país on tots ens ajudem, on el Govern de l'Estat ens ha ajudat amb l'ICO, on hem ajudat el Govern de l'Estat, ens hem ajudat tots. Però, si us plau, ni una fallàcia més.

I permeti'm que li digui que el Govern, en aquest cas, i els farmacèutics, des de tot moment, hem treballat junts, perquè el que ens interessa és que els farmacèutics no facin fallida, perquè ens interessa que els farmacèutics d'aquest país i la nostra xarxa de tres mil farmàcies aguantin. I miri, paradoxalment, aconseguim que el Govern de l'Estat ho digui concretament als farmacèutics –no ho ha dit a l'ICO Proveïdors, concretament als farmacèutics– el dia que els farmacèutics declaren una vaga el dijous, per cert, dia anterior al Consell de Ministres, i es van a manifestar a la Delegació del Govern d'Espanya.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller.

Suspenem la sessió; la reprendrem demà al dematí, a dos quarts de deu, amb la primera moció.

La sessió se suspèn a dos quarts de nou del vespre i cinc minuts.